

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :
ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง
และกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ

นายสุรพล ศุขอัศจรรย์สกุล

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2546

ISBN 974-17-5852-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE APPLICATION OF CRIMINOLOGICAL THEORIES IN SENTENCING
IN THE COURT OF FIRST INSTANCE
: A COMPARATIVE STUDY OF MALA IN SE AND MALA PROHIBITA OFFENCES
IN BANGKOK METROPOLIS

Mr.Surapon Sukudchasakun

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2003

ISBN 974-17-5852-9

สุรพล ศุขอัจะสกุล : การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :
 ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่
 กฎหมายบัญญัติ. ภาษาอังกฤษ. (THE APPLICATION OF CRIMINOLOGICAL
 THEORIES IN SENTENCING IN THE COURT OF FIRST INSTANCE : A
 COMPARATIVE STUDY OF MALA IN SE AND MALA PROHIBITA
 OFFENCES IN BANGKOK METROPOLIS) อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์
 ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล 193 หน้า. ISBN 974-17-5852-9.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาใน
 คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยศึกษาถึง ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ ระยะเวลาดำรงตำแหน่ง
 ผู้พิพากษาและการศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยว่ามีผลต่อการใช้ทฤษฎีทาง
 อาชญาวิทยาหรือไม่ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานคร
 จำนวน 156 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและจากการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาที่มี
 อาวุโส รวม 5 ราย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
 ทดสอบหาค่าสหสัมพันธ์(Correlation)และทดสอบด้วยสถิติ T – Test ที่ระดับนัยสำคัญทาง
 สถิติ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะตามตัวแปรที่ศึกษาใช้ทฤษฎีทางอาชญา
 วิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตาม
 สมมติฐานที่กำหนดไว้ ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่าเหตุที่ไม่มีความแตกต่างเพราะศาล
 พยายามที่จะให้ผลคำพิพากษาเป็นไปในแนวทางเดียวกันโดยกำหนดแนวมาตรฐานโทษใน
 ยี่ตึก และยังถูกตรวจสอบโดยศาลสูง นอกจากนั้นระบบกระบวนการพิจารณาตามกฎหมายไทย
 ไม่เปิดโอกาสให้ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับประวัติของผู้กระทำผิดเข้าสู่สำนวนเพราะถือว่าไม่เกี่ยวข้องกับ
 กับประเด็น ทำให้ผู้พิพากษาและองค์คณะไม่สามารถนำทฤษฎีอาชญาวิทยามาประยุกต์ใช้ใน
 คำพิพากษาของศาลได้

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ลายมือชื่อนิติ.....

สาขาวิชา สังคมวิทยา

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

ปีการศึกษา 2546

4481170824: MAJOR SOCIOLOGY

KEY WORD: CRIMINOLOGY/DISCRETION/SENTENCE/APPLICATION/COURT/MALA IN SE/MALA PROHIBITA

SURAPON SUKUDCHASAKUN : THE APPLICATION OF CRIMINOLOGICAL THEORIES IN SENTENCING IN THE COURT OF FIRST INSTANCE : A COMPARATIVE STUDY OF MALA IN SE AND MALA PROHIBITA OFFENCES IN BANGKOK METROPOLIS
 THESIS ADVISOR : ASSIST.PROF. DR.BOONYONG CHUNSUVIMOL, 193 PP, ISBN 974-17-5852-9

This research aims to study The Application of Criminological Theories in Sentencing in The Court of First Instance , in Mala in se Offence more than Mala Prohibita Offence by focusing on whether or not the four factors would influence to apply criminological theories . These factors are sex, age, length of working experience in position of judge and criminological studying in Bachelor degree or higher. The data were collected by questionnaire. The sample studied groups are judges in The Court of First Instance in Bangkok Metropolis, total 156 judges. And 5 Senior Judges are informal-interviewed. The data was analyzed to find percentage, frequencies, means, and the test for Correlations and Independent-Sample T-Test at 0.05 statistical significant .

The research found that the samples, with the qualifications according to the 4 factors, apply the criminological theories and the result is not significant at 0.05 statistical significant. By 5 Senior Judges are informal interviewed found that 4 factors are not related, because the court try to control the standard of sentencing result by the guideline in the tariff and Supreme Court review. In addition, Thai criminal procedure does not let the informations related to background of the defendants appear in the files because of not relating to the material issue of cases. By this reason, the judge and the quorum could not apply the criminological theories in sentencing.

Department Sociology and Anthropology Student's signature.....

Field of study Criminology and Criminal Justice Advisor's signature.....

Academic year 2003

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัตินี้ ผู้เขียนต้องขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ที่แม้จะติดราชการต่างประเทศก็กรุณาให้ความอนุเคราะห์จัดสรรเวลาอันจำกัดยิ่งมาให้คำแนะนำ ส่วนรองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ แม้จะมีอาการป่วยแต่ก็ให้ความอนุเคราะห์มาให้คำชี้แนะตลอด 3 ชั่วโมงแห่งการสอบ และต้องขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุขวิมล เป็นอย่างสูงที่กรุณาสละภารกิจอื่นเพื่อมาให้คำชี้แนะในการสอบและดูแลในการแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้พิพากษาทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถามและต้องขอขอบพระคุณเป็นพิเศษสำหรับท่านที่ช่วยในการรวบรวมแบบสอบถามและตอบข้อซักถามที่เกี่ยวข้องแทนผู้วิจัย รวมทั้งอนุเคราะห์ประสานงาน ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจ รวมทั้งเพื่อนร่วมสาขาและน้อง ๆ โดยเฉพาะคุณจันทิมา อู่ยยะเสถียร ที่ช่วยประสานด้านเอกสารราชการของทางมหาวิทยาลัยอย่างดียิ่งในภาวะคับขันและขอขอบพระคุณ ดร.เชษฐ รัชดาพรรณนาคกุล ที่อนุเคราะห์ค้นคว้าด้านภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมให้ในเวลาอันจำกัดยิ่ง

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้พัฒนาขึ้นจากรายงานประกอบการศึกษาที่อาจารย์ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นผู้กำหนดหัวข้อรายงานให้ในขณะศึกษาในภาคเรียนแรกที่เข้าศึกษาที่สาขานี้ แม้หลังจากนั้นอีกเป็นเวลาพอสมควรจึงนำมาค้นคว้าศึกษาเพิ่มเติมแต่ก็ควรที่จะกล่าวถึงความขอบพระคุณเพื่อเป็นข้อสังเกตสำหรับนิสิตรุ่นต่อ ๆ ไป

ท้ายที่สุดต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ฐิติยา เพชรมณี อย่างสูงเป็นกรณีพิเศษที่แม้จะมีเวลาอันจำกัดในการช่วยตรวจ แต่ก็ได้ให้ความกรุณาเป็นที่ปรึกษาและด้วยดีตลอดมาตั้งแต่การกระตุ้นเตือนทั้งทางตรงและทางอ้อมให้คำนึงถึงระยะเวลาในการดำเนินการออกแบบสอบถาม อนุเคราะห์ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบสอบถามและโดยเฉพาะเมื่อเวลาจวนเจียนที่เกือบจะวางมือโดยจะขอเข้าสอบในโอกาสต่อไป แต่ก็ได้รับความอนุเคราะห์ในการเร่งตรวจเท่าที่เวลาจะอำนวยให้มีโอกาสเข้าสอบและยังติดตามชี้แนะในการแก้ไขปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

สิ่งที่อาจเป็นประโยชน์ไม่ว่าในทางใดต่อผู้อ่านขอขอบเป็นอาจริยบูชาแด่ท่านคณาจารย์ผู้ประสาทความรู้ทุกท่าน และขอขอบเป็นสิ่งบูชาคุณบิดามารดาโดยเฉพาะบิดาที่เสียชีวิตในช่วงต้นปีระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนที่พร่องในประโยชน์ผู้เขียนขออภัยและขอน้อมรับ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ซ
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	12
ขอบเขตของการวิจัย.....	13
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	13
2 แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และ เอกสารที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิด	
แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ.....	14
แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับ.....	16
แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่มความผิด.....	18
แนวคิดเกี่ยวกับดุลพินิจ.....	28
แนวคิดในการกำหนดโทษ.....	30
เหตุผลประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษตามแนวคำพิพากษา.....	33
ทฤษฎี	
ทฤษฎีอาชญาวิทยา.....	37
สำนักอาชญาวิทยา.....	39
งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	42
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	49
สมมติฐานในการวิจัย.....	49
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	50
คำอธิบายสมมติฐาน.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	ระเบียบวิธีวิจัย
	ประชากร..... 55
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 58
	วิธีดำเนินการวิจัย..... 62
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 63
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 64
	เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น..... 67
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง..... 68
	ความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาส่วนสาเหตุของการกระทำความผิด..... 80
	ความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาส่วนวัตถุประสงค์ของการลงโทษ..... 99
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการประยุกต์แนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยา..... 110
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง..... 118
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ..... 125
	การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ..... 133
5	การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย
	การพิสูจน์สมมติฐาน..... 147
	อภิปรายผลการวิจัย..... 158
6	สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ
	สรุปผลการวิจัย..... 161
	ปัญหาที่เกิดจากการวิจัย..... 162
	ข้อเสนอแนะ
	ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ..... 163
	ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ..... 163
	รายการอ้างอิง..... 165
	ภาคผนวก..... 179
	แบบสอบถาม..... 180
	ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์..... 193

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงสถิติปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลในปี 2543 – 2546	9
2	แสดงสถิติปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลในปี 2543 – 2546 สูงสุด 4 อันดับ.....	9
3	แสดงจำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานคร	56
4	แสดงจำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นซึ่งมีฐานะเป็นศาลจังหวัด(ศาล จังหวัดมีนบุรี)และศาลแขวงในกรุงเทพมหานคร.....	57
5	สรุปจำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เลือก.....	58
6	แสดงค่า Reliability ของแบบสอบถาม(หรือค่า Alpha)ที่ได้จากการ คำนวณ.....	61
7	แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ.....	69
8	แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามช่วงอายุ.....	69
9	แสดงอายุสูงสุดและต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่าง และอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็น ชายและหญิง.....	70
10	แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า และน้อยกว่าอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด.....	71
11	แสดงช่วงระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาโดยจำแนกตามเพศ.....	72
12	แสดงระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเฉลี่ยโดยจำแนกตามเพศ.....	72
13	แสดงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับระยะเวลา เฉลี่ย.....	73
14	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษากับช่วงอายุโดยจำแนก ตามเพศ.....	74
15	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยกับสาขาที่ได้ ศึกษา.....	76
16	แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาด้านอาชีวศึกษาและไม่เคยศึกษาด้าน อาชีวศึกษา.....	77
17	แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุ เพศ ระยะเวลาดำรง ตำแหน่งผู้พิพากษา และ การศึกษาวิชาอาชีวศึกษา.....	78

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
18	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยจำแนกตามระดับความเห็น ทฤษฎีอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวข้องสาเหตุของ การกระทำผิด..... 80
19	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่มตัว อย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิก และสำนักนีโอคลาสสิก..... 84
20	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้านการ ศึกษาวิชาอาชญาวิทยา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการ กระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก..... 86
21	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้าน ประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มี ความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและ สำนักนีโอคลาสสิก..... 87
22	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่มตัว อย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักโพสิทีฟ (Positive Theory)..... 88
23	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้านการ ศึกษาวิชาอาชญาวิทยา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการ กระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและสำนักโพสิทีฟ..... 90
24	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้าน ประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มี ความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักโพสิทีฟ..... 91
25	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่ม ตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนัก ความขัดแย้ง..... 93
26	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยด้านการ ศึกษาวิชาอาชญาวิทยาของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการ กระทำผิดตามแนวทางของสำนักความขัดแย้ง..... 94

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
27	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และ ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักความขัดแย้ง.....	95
28	สรุปค่าเฉลี่ยแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อทฤษฎีอาชญาวิทยาจำแนกตามเพศและอายุ.....	97
29	สรุปค่าเฉลี่ยแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อทฤษฎีอาชญาวิทยาจำแนกตามเพศและระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา.....	97
30	สรุปค่าเฉลี่ยแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อทฤษฎีอาชญาวิทยาจำแนกตามเพศและการศึกษาอาชญาวิทยา.....	98
31	ตารางแสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละระดับความคิดเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์....	99
32	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยประชากรเกี่ยวกับเพศ และปัจจัยด้านการศึกษาวินัยอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัยกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวม.....	106
33	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับ เพศ และ อายุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่าที่มีอายุมากที่มีต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษ	107
34	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับ เพศ และ อายุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยกว่าที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากที่มีต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษ.....	108
35	แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามซึ่งเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในแต่ละวัตถุประสงค์.....	109
36	แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม(ตอนที่ 4)ที่มีต่อแนวทางหลักการทางทฤษฎีที่ต่างจากหลักเกณฑ์ในปัจจุบัน.....	110
37	แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงกับความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีอายุมากกับกลุ่มที่มีอายุน้อยต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้.....	113
38	แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้	115

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
39	แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงซึ่งเคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาและกลุ่มที่ไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยาต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้ ..	116
40	แสดงค่าเฉลี่ยของระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้ (แบบสอบถามตอนที่ 4).....	117
41	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทน.....	119
42	ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป.....	120
43	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) วัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเป็นการเฉพาะราย.....	121
44	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) วัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟู.....	122
45	แสดงค่าระดับและประเมินเทียบค่าระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE).....	123
46	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษใน กลุ่มความผิดที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) วัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทน.....	126
47	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA)จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป.....	127

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
48	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษใน กลุ่มความผิดที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) วัตถุประสงค์ในการป้องกันเป็นการเฉพาะราย.....	128
49	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟู.....	129
50	แสดงค่าระดับและประเมินเทียบค่าระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA).....	130
51	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อวัตถุประสงค์การลงโทษทั้งสี่ วัตถุประสงค์ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ.....	132
52	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษแต่ละวัตถุประสงค์.....	132
53	สรุปความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ จะมีผลหรือไม่ต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในแต่ละกลุ่มความผิด.....	145
54	สรุปข้อมูลให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น.....	146
55	แสดงค่าสหสัมพันธ์(Pearson Correlation)ระหว่างส่วนต่าง ๆ ของแบบสอบถาม.....	147
56	แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยทางเพศกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA)	153
57	แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยอายุกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA).....	154

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
58	แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยด้านระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษากับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA).....	155
59	แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยด้านการศึกษาวิชาอาชญาวิทยากับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA).....	157
60	ผลสรุปการพิสูจน์สมมติฐาน.....	158

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

“สถาบันสังคม” คือ “แบบแผนพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐานของสังคม ที่มีเพื่อแก้ปัญหาพื้นฐานของสังคมและมีหน้าที่ทำให้สังคมมีสภาพอยู่ได้”(นิเทศ ดินณะกุล,2544 :105) “อำนาจตุลาการ” (เป็นถ้อยคำที่ใช้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534 ส่วนความนำ,ประมวลพระราชดำรัสและพระบรมราชาไมท 2530 :17) เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันสังคม ที่มีสืบทอดต่อเนื่องกันมาอย่างยาวนานนับแต่มนุษย์รวมกันเป็นสังคม

ในสมัยก่อนโดยเฉพาะที่เป็นตุลาการชั้นสูงในเมืองหลวง เรียกรวม ๆ กันว่า “ลูกขุน ณ ศาลหลวง” นั่งพิพากษาคดีทำนองอย่างศาลยุติธรรม ใช้สถานที่ประชุมนอกพระราชวัง จึงเรียกว่า “ศาลาลูกขุนนอก” ส่วนราชการอื่น ๆ ไม่ว่าในฝ่ายสมุหกลาโหม หรือสมุหนายก ซึ่งถือเป็นฝ่ายธุรการประชุมกันที่ “ศาลาลูกขุนใน” ซึ่งอยู่ในเขตพระบรมมหาราชวัง แต่คนละศาลา แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทุกฝ่ายประชุมเสร็จต้องเข้าเฝ้าประชุมพร้อมกันต่อหน้าพระพักตร์(ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. “พระราชพงศาวดารรัชกาลที่ 5”, 2545 : 251 และ ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. “เทศาภิบาล” 2545: 33) เพื่อทรงมีพระบรมราชวินิจฉัย

ตามประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองในประเทศไทย “อำนาจตุลาการ” เป็นอำนาจเดียวของสถาบันพระมหากษัตริย์ที่ทรงมอบให้บุคคลหรือคณะบุคคลที่มีความรู้ทางกฎหมายและทรงไว้วางพระราชหฤทัยปฏิบัติหน้าที่แทนในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์อย่างเป็นทางการโดยเด็ดขาดได้ตั้งแต่สมัยที่ยังปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์โดยมิต้องใช้กำลังบังคับแย้งชิงดังเช่นอำนาจในทางการเมืองการปกครองแขนงอื่นในประเทศไทย

และนับแต่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากรบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบที่ “คณะราษฎรได้ขอรับรองให้อยู่ใต้ธรรมนูญการปกครองแผ่นดิน เพื่อบ้านเมืองจะเจริญขึ้น” โดยมี “กษัตริย์เป็นประมุขสูงสุดของประเทศ” (พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พุทธศักราช 2475 มาตรา 2) แนวคิดที่เป็นสาระหลักในการจัดโครงสร้างของสถาบันทางการเมืองหรือองค์กร ผู้ใช้อำนาจสูงสุดแทนราษฎร คือ “พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามกฎหมาย”(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช 2475 มาตรา 8 , พุทธศักราช 2489 มาตรา 8, พุทธศักราช 2490 มาตรา 8, พุทธศักราช 2492 มาตรา 10, พุทธศักราช 2475 แก้ไขเพิ่มเติม 2495 มาตรา 9) ศาลเป็นองค์กรผู้ใช้อำนาจสูงสุด

ของประเทศในทางตุลาการซึ่งเป็นของราษฎรทั้งหลายนั้นแทนราษฎรในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม โดย “การระงับข้อพิพาท” ให้อยู่ไปตามความเป็นธรรมและหลักกฎหมายโดยมี “คำพิพากษา” เป็นปัจจัยนำออกของระบบกระบวนการยุติธรรม และมีบทบัญญัติรับรองการใช้อำนาจในการพิจารณาพิพากษารรคดีไว้ว่า “เป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ” ซึ่งจะต้องดำเนินการตามกฎหมายและในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ทั้งบัญญัติรับรองความเป็นอิสระไว้ว่า “ผู้พิพากษาย่อมมีอิสระในการพิจารณาพิพากษารรคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย” แม้ในยามที่มีการปฏิวัติรัฐประหารก็ยังมีบทบัญญัติใน “ธรรมนูญการปกครองราชอาณาจักรไทย” หรือ “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” รับรองความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษารรคดีของผู้พิพากษาทุกฉบับต่อเนื่องกันตลอดมา

ความสำคัญของอำนาจหน้าที่ในทางตุลาการโดยเฉพาะเกี่ยวกับตัวบุคคลผู้ทำหน้าที่ในทางตุลาการตามหลักการของประเทศที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยให้ความสำคัญกับผู้ปฏิบัติหน้าที่นอกจากตามบทบัญญัติของกฎหมายสูงสุดเช่นในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าวข้างต้นแล้ว ความสำคัญยังปรากฏให้เห็นในความรู้ของสาธารณชนโดยทั่วไป เช่น มหาวิทยาลัยชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกาได้สำรวจความคิดเห็นว่าอาชีพอะไรที่อยู่ในความเชื่อถือศรัทธาของประชาชนมากที่สุด พบว่าอาชีพที่ประชาชนให้ความเชื่อถือศรัทธามากเป็นอันดับ 1 คือ ผู้พิพากษาศาลฎีกา อันดับ 2 คือ แพทย์ อันดับ 3 คือ ผู้ว่าการมลรัฐ อันดับ 4 คือ รัฐมนตรี อันดับ 5 คือ ทูต ต่อมามหาวิทยาลัยเดียวกันได้ทำการสำรวจซ้ำอีกครั้งปรากฏว่าอาชีพที่ประชาชนให้ความเชื่อถือศรัทธาอันดับ 1 ยังคงเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ส่วนอาชีพอื่น ๆ มีการสลับเปลี่ยนอันดับ ผลการสำรวจที่ปรากฏออกมานี้แสดงให้เห็นว่า สถานภาพของผู้พิพากษา โดยทั่วไปในสากลนั้นได้รับการยอมรับจากประชาชน(ชวน หลีกภัย , 4 มีนาคม 2542)

กรณีประเทศไทย สถาบันพระปกเกล้าได้มีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อองค์กรอิสระ(ธันวาคม 2545) พบว่า “ศาลยุติธรรม” เป็นองค์กรที่ประชาชนให้ความเชื่อมั่นสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ ระหว่าง 1 กันยายน – 4 ตุลาคม 2543(กิตติพงษ์ กิตยารักษ์, 2544:158,163)นอกจากความนับถือศรัทธาที่ประชาชนมีความเชื่อมั่น โดยเฉพาะต่อศาลยุติธรรมซึ่งเกิดจากผลของการทำคำวินิจฉัย หรือ “คำพิพากษา” ที่ประชาชนยอมรับนับถือว่าเป็นธรรมนั้น สภาพที่เป็นอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของประชาชนมีลักษณะที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มิได้แยกออกจากกันระหว่างตัวบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งกับสถาบัน ดังนั้นการกระทำของบุคคลแม้เพียงคนหนึ่ง มักมีผลกระทบถึงสถาบันเสมอ

ในความหมายทั่ว ๆ ไปนั้นมีผู้กล่าวว่า ผู้พิพากษา “เป็นผู้ที่ถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อให้รักษาความยุติธรรมตามกฎหมายไม่ว่าเขาเหล่านั้นกำลังพิจารณากฎหมายอาญาหรือกฎหมายแพ่งหน้าที่ของเขา คือ การรักษาผลประโยชน์ของความยุติธรรม” (พรพิล ธรรมนูญผู้แปล 2527 : 125) หรือ “ผู้พิพากษาแท้ คือ ผู้สื่อธรรม” “...ผู้พิพากษา เพียงเป็นสื่อหรือเป็นช่องทางให้กฎเกณฑ์กติกา ออกมาทำหน้าที่ของมัน หรือให้หลักการที่วางไว้แสดงผลเป็นปฏิบัติการ”(พระธรรมนูญ, 2542 ปกหน้าด้านใน)ทำหน้าที่เป็นเพียงกระบอกเสียงให้แก่ตัวธรรม คือ หลักการและตัวบทกฎหมายเท่านั้น(พระธรรมนูญ,2544 : 94)

เมื่อกล่าวถึงสถาบันตุลาการหรือ “ศาล” ก็มักหมายถึงตัวบุคคลผู้ทำหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีที่เรียกว่า “ผู้พิพากษา” ซึ่งสอดคล้องกับที่บัญญัติในกฎหมาย ทั้งในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังจะเห็นได้จากความหมายของคำว่า “ศาล” ในความหมายแรก หมายถึง “ศาลยุติธรรม” เป็น “ศาล” ในความหมายที่เป็นสถาบันมีกระบวนการในการดำเนินการและมีสถานที่ซึ่งเป็นที่ตั้งทำการปฏิบัติราชการตามขั้นตอนกระบวนการที่กำหนด ณ สถานที่ที่มีลักษณะถาวรเป็นการประจำเช่น ศาลฎีกา หมายถึง อาคารสถานที่อันเป็นที่ตั้งสำหรับผู้พิพากษาใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดผลงานคือ “คำพิพากษา” หรือ “คำสั่ง” ของศาลฎีกา หรือในชั้นศาลอื่น ๆ ก็เช่นกัน

ในความหมายที่สอง “ศาล” ในความหมายที่หมายถึง “ผู้พิพากษา” คือ ตัวบุคคลผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษารรคดีทั้งในคดีแพ่ง(ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1(1)) คดีอาญา(ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(1)) และ คดีทั้งปวง(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 271)

“ผู้พิพากษา” ในฐานะที่เป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยแขนงหนึ่งในลำดับเดียวกับผู้ที่ทำหน้าที่ในการ “นิติบัญญัติ” และ “บริหาร” เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้กระทำหน้าที่อันสำคัญยิ่งในการตัดสินใจคดีความ อำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนแทนองค์พระมหากษัตริย์ดังกล่าว ข้อซึ่งบ่งถึงความสำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การมีประเพณีที่สืบต่อกันมายาวนานว่า เมื่อบุคคลใดจะปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้พิพากษาจะต้องถวายสัตย์ปฏิญาณต่อองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ต้องได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งก่อนจึงจะปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษาได้ โดยมีบทบัญญัติรองรับไว้อย่างชัดแจ้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2517 มาตรา 208) โดยให้ใช้ถ้อยคำในการถวายสัตย์ตามที่กฎหมายกำหนดซึ่งเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ(พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. 2523 มาตรา 19)

ต่อมารัฐกำหนดถ้อยคำที่จะให้ผู้พิพากษาใช้กล่าวในการถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนปฏิบัติหน้าที่โดยบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2520 มาตรา 252)เช่นเดียวกับถ้อยคำที่องคมนตรี(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 15) ฝ่ายบริหาร ได้แก่ รัฐมนตรี(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 205) ใช้ในการถวายสัตย์เช่นเดียวกัน ส่วนฝ่ายนิติบัญญัติใช้การปฏิญาณตนในที่ประชุมแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกด้วยถ้อยคำที่กำหนดในรัฐธรรมนูญเช่นกัน(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 150)

นอกจากการจัดลำดับความสำคัญขององค์กรผู้ใช้อำนาจอธิปไตยโดยเฉพาะในฝ่ายตุลาการดังกล่าวแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลปัจจุบันทรงเห็นว่าบทบาทหน้าที่ของผู้พิพากษามีความสำคัญมาก ดังจะเห็นได้จากการที่ทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทในโอกาสที่บรรดาผู้พิพากษาเข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณ พระองค์ทรงเน้นย้ำให้ตระหนักถึงความสำคัญของการประพฤติปฏิบัติโดยเฉพาะเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมเสมอ ดังความตอนหนึ่งว่า

“ ... การที่อยู่กับกฎหมายและใช้กฎหมายมาก ๆ นั้น อาจทำให้ติดในตัวบทกฎหมายมากเกินไป และทำให้เห็นว่า ถ้าพึ่งตัวบทกฎหมายจะให้ความยุติธรรมได้โดยสมบูรณ์ ความจริงกฎหมายเป็นเพียงเครื่องมือสำหรับกำหนดความถูกต้อง เพื่ออาศัยเป็นหลักวินิจฉัย ในการอำนวยความสะดวกหาใช่ปัจจัยสำคัญสิ่งเดียวในการให้ความยุติธรรมไม่ ดังนั้นจะอาศัยตัวบทกฎหมายกับคำให้การในศาลเหล่านั้นไม่ได้ ทั้งนี้เพราะตัวบทกฎหมาย รวมทั้งข้อเท็จจริงที่นำมากล่าวแก่ศาล เป็นสิ่งที่อาจนำมาพลิกแพลงให้ผิดเพี้ยนไปได้ต่าง ๆ ด้วยความหลง ด้วยอคติ หรือด้วยเจตนาอันไม่สุจริตทำให้ความเที่ยงธรรมต้องถูกกลืนรอนทำลายไป การอำนวยความสะดวกจึงต้องอาศัยตัวผู้ใช้กฎหมาย คือ ท่านทั้งหลาย เป็นปัจจัยสำคัญด้วย เท่า ๆ กันกับตัวกฎหมายในการที่ท่านจะได้กระทำหน้าที่ที่สามารถอำนวยความสะดวก อำนวยโทษ ให้แก่ประชาชนได้ต่อไป จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำตัวให้เป็นผู้ยุติธรรมก่อนเป็นเบื้องต้น ด้วยการตั้งใจให้มั่นคงที่จะรักษาความเป็นกลางและรักษาวัตถุประสงค์ของกฎหมายแต่ละฉบับไว้โดยเคร่งครัดแน่วแน่ **พร้อมทั้งรักษาความสุจริต จรรยา และมโนธรรมของนักกฎหมายไว้เสมอกับชีวิต** ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุขุมรอบคอบประกอบด้วยอุเบกขาและปัญญาอันกระจ่างแจ่มใส **ท่านจึงจะมีดุลยพินิจที่เที่ยงแท้ถูกต้อง** และสามารถเป็นที่พึ่งที่อาศัยของประชาชนผู้อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายบ้านเมืองได้แท้จริง... ” (คำพิพากษาศาลฎีกา , พ.ศ. 2515 , เล่มที่12 ปกหน้าด้านใน)

พระบรมราโชวาทที่อัญเชิญมา ณ ที่นี้ ย่อมชี้ให้เห็นได้ว่าผู้พิพากษาในฐานะที่เป็นผู้ใช้กฎหมายจะต้องเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งคุณธรรม จริยธรรม รักษาภาพลักษณ์ของตนเองให้เป็นที่เชื่อถือศรัทธาของประชาชน แต่การที่ศาลจะเป็นสถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์เพียงใดขึ้นอยู่กับ “ผู้พิพากษา” เป็น

สำคัญ เพราะไม่มีองค์กรใดจะดีหรือพัฒนาก้าวหน้าได้มากไปกว่าความมีคุณธรรม ความรู้และความสามารถในการพัฒนาของคนในองค์กร ผู้พิพากษาซึ่งเป็นกลุ่มบุคลากรหลักในสถาบันศาลจึงมีความสำคัญ เป็นที่คาดหวังของประชาชนจากผลของการทำงานการประกอบคุณความดีทั้งในแง่ส่วนตัวและการสร้างผลงานผ่าน “คำพิพากษา” ที่ดีที่ยุติธรรม และเพราะผู้พิพากษาเป็นบุคคลที่อยู่ในสายตาของประชาชน “ผู้พิพากษาเป็นบุคลากรของสถาบันศาลซึ่งเป็นสถาบันที่เก่าแก่อันมีอำนาจหน้าที่ชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างประชาชนด้วยกันและระหว่างประชาชนกับรัฐ อำนาจตุลาการจึงเป็นอำนาจหน้าที่ในการชี้ขาดข้อพิพาท ลักษณะของสถาบันที่ใช้อำนาจนี้จึงต้องประกอบด้วยลักษณะดังนี้ คือ เป็นสถาบันที่มีความเป็นกลาง และเป็นสถาบันที่ใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการอำนวยความยุติธรรม มีความเป็นอิสระปราศจากการแทรกแซงของอำนาจใด ๆ ในอันที่จะทำให้เสียความเป็นธรรม มีหลักประกันความเป็นอิสระและความเป็นกลางของผู้พิพากษาผู้ทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีไปรงใดและตรวจสอบได้ในขอบเขตที่พอเหมาะพอควร ไม่ให้เป็นการเข้าไปแทรกแซงที่จะทำให้การใช้อำนาจตุลาการของสถาบันศาลจนอาจเป็นผลร้ายแก่ประชาชน และผู้ที่ทำให้สถาบันศาลมีลักษณะดังกล่าวทั้ง 5 ประการก็คือ “ผู้พิพากษา” ที่จะต้องมีคุณลักษณะในอันที่จะสร้างความศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันศาลซึ่งคุณลักษณะที่สำคัญของผู้พิพากษา ได้แก่ ยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรม เป็นแบบอย่างของความประพฤติในสังคม ใฝ่ศึกษาหาความรู้ พัฒนาดตนเองอยู่เสมอ”(ชวน หลีกภัย 4 มีนาคม 2542)

ความเปลี่ยนแปลงในกระบวนการอำนาจตุลาการตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในกระแสปฏิรูปทางการเมืองไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า “อำนาจนิติบัญญัติ” และ “อำนาจบริหาร” ซึ่งถือได้ว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เพราะมี “กระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโครงสร้างและหน้าที่ของสังคม” (นิเทศ ดินณะกุล ,2545:6) สิ่งที่ต้องตระหนัก คือ เหตุใดจึงมีความเปลี่ยนแปลงโดยบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อให้กฎหมายมีระดับความสามารถในการทำหน้าที่เปลี่ยนแปลงสังคม มีการกำหนดเป้าหมายที่พึงประสงค์และสร้างกรอบการเปลี่ยนแปลงที่คนในองค์กรปัจจุบันรู้สึกได้ว่าเป็นความเปลี่ยนแปลง มีข้อสังเกตจากผลงานการวิจัยเรื่อง “การศึกษาทัศนคติของนักวิชาการและบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมที่มีต่อผู้พิพากษา” พบว่าภาพลักษณ์ที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อผู้พิพากษาในช่วง 2532 - 2542 ลดลงจากช่วงทศวรรษก่อนหน้านั้น และจากการตอบแบบสอบถามส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าผู้พิพากษาควรมีความรู้ในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติม คือ ความรู้ด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา เศรษฐกิจ วิทยาการทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ กฎหมายสิทธิมนุษยชน และความรู้ในเรื่องอันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดีมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความสามารถในการบูรณาการความรู้ต่าง ๆ ตรรกวิทยา อาชญาวิทยาและการใช้ดุลพินิจ

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษา ซึ่งเป็นกระบวนการแห่งการนำเหตุผลในวิชาการแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ จิตวิทยาโดยเฉพาะอาชญาวิทยา มาบูรณาการปัจจัยนำเข้าเพื่อสร้างผลผลิตเป็นปัจจัยนำออก (Out put) คือ การชี้ขาดที่เป็นธรรมในรูปแบบที่เป็นรูปธรรมคือ “คำพิพากษา” นั้น จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดผลลัพธ์ (Out come) อันเป็นสาระของความเป็นธรรมที่อาจกระทบต่อความรู้สึกของประชาชนที่คาดหวังจากการทำหน้าที่ของผู้พิพากษาหากมีเหตุผลสอดคล้องกับหลักตรรกวิทยาและความเป็นธรรมแล้วประชาชนก็จักคงความเชื่อถือศรัทธาต่อศาลและผู้พิพากษา แต่หากไม่สอดคล้องหรือประชาชนมีความรู้สึกว่าไม่สอดคล้องกับหลักความเป็นธรรมย่อมจะกระทบต่อความรู้สึกของประชาชนเป็นอย่างมากจากผลของการใช้ดุลพินิจนั้น

ในการใช้ดุลพินิจของศาลนอกจากหลักเหตุผล ความเป็นธรรมแล้วสิ่งที่พัฒนาขึ้นจากหลักการดังกล่าว ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของอาชญากรรม ปัญหาการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผ่าฝืนกติกาสังคม กระทั่งตกเป็นผู้กระทำผิดโดยเฉพาะการฝ่าฝืนต่อกฎหมายและต้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมนั้นมีความสอดคล้องและได้รับการยอมรับนำมาเป็นหลักในการปฏิบัติหน้าที่โดยแสดงออกให้ปรากฏในคำพิพากษาเพียงไรและมีสิ่งใดบ้างที่เป็นส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดผลตามคำพิพากษาดังกล่าว

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษานี้ นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและเป็นปัญหาที่มีมานานเพียงแต่จะปรากฏในการบันทึกเพื่อศึกษาหรือไม่เพียงไรเท่านั้น กรณีที่จะยกนี้เป็นกรณีแต่ครั้งที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสถาปนาศาลสถิตยยุติธรรมเพื่อเป็นที่ระลึกละเอินโอกาสที่กรุงรัตนโกสินทร์สถาปนามาครบ 100 ปี และทรงประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์และหิรัญบัตร เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2425 เมื่อมีการปรับปรุงระบบการศาลยุติธรรมในด้านต่าง ๆ ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลหรือนัยหนึ่งคือการใช้ดุลพินิจของบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา ความปรากฏยังพระเนตรพระกรรณของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวตามที่ทรงมีพระราชหัตถเลขา ฉบับลงวันที่ 6 มีนาคม ร.ศ.121 ถึงกรมหมื่นราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ด้วยทรงได้รับจดหมายจากข้าหลวงเทศาภิบาลมณฑลเพชรบูรณ์กรณีนี้ที่

“อ้ายอ่องนักโทษซึ่งต้องจำมา 4 ปี กับ 10 วัน ขอลดโทษที่ตองหาว่าเป็นปราชิกศาลตัดสินจำคุก 10 ปี ข้าหลวงเทศาภิบาลว่าคดีอย่างเดียวกันชั้นหลังนี้ ศาลกำหนดโทษเพียง 5 ปี แล 7 ปี เป็นที่สุด กระทรวงมหาดไทยว่า โทษปราชิกที่ศาลกำหนด 10 ปี แรงอยู่ ที่อ้ายอ่องต้องรับโทษมา 4 ปี เศษนั้น สมควรแก่ความผิดแล้ว จะขอให้อ้ายอ่องหลุดพ้นโทษไปครั้งหนึ่ง เรื่องกำหนดโทษนั้นเดี๋ยวนี้ดูไม่ใกล้เคียงกันเลย เหมือนอย่างเรื่องนี้ในไบบอกเมืองเพชรบูรณ์ว่าอ้ายอ่อง

ต้องโทษ กำหนด 10 ปี หนักเกินไป เห็นความชั้นหลังเคยลงโทษกันเพียง 5 ปี 7 ปี ฝ่ายกระทรวงมหาดไทยเห็นว่า 4 ปี พอแล้ว เป็นตามแต่ใครเห็นว่าเท่าใดจะพอ ยังมีอีกเรื่องอื่นอีก เช่น โทษเงินแดง รายงานไปลิสกล่าววาลงโทษเบาหนักไม่พอที่จะระงับคนชั่วร้ายได้ ตัวอย่างซึ่งเขายกขึ้นในรายงานนั้นก็เห็นว่าเบาเหลือเกินจริง ยิ่งกระทรวงมหาดไทยก็เคยบ่นในใบบอกแลรายงานต่าง ๆ ว่าการที่จะสืบพยานในเรื่องผู้ร้ายยาก ด้วยเหตุว่าราษฎรพากันกล่าวว่าผู้ร้ายมาต้องโทษอยู่มีกำหนดน้อย พันโทษขึ้นไปผูกพยาบาท ที่สุดจนผู้ร้ายเล็กน้อยซึ่งทำอันตรายอยู่ในสวนดุสิตนี้ถึงจับได้ไปติดโทษอยู่เพียงน้อยวันก็กลับมาขโมยอีก การที่จะจับผู้ร้ายได้แต่ละครั้งก็ยาก ลงโทษน้อยไม่คุ้มแก่การลำบากที่จับ

การเรื่องนี้ได้เคยสนทนากับกรมหมื่นศิริราชฟังดูว่าเพราะเหตุใด ก็ได้ความว่าศาลฎีกาได้ลงโทษเต็มตามตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้แต่ก่อนเสมอ การที่ศาลอื่น ๆ ลงโทษน้อยไปได้ เคยทวิโทษขึ้นทุกเรื่อง เมื่อได้ความดังนี้เป็นอันสันนิษฐานได้ว่าทางที่จะแก่นั้นมีอยู่คือ ถ้าศาลลงโทษน้อยไป อัยการหรือโจทก์ควรจะร้องอุทธรณ์ให้ตลอดถึงศาลฎีกาคงจะได้วางโทษตามแบบอย่างทุกเรื่อง แต่การที่จะให้มาถึงศาลฎีกาในความจริงก็จะเป็นความลำบากอยู่ ด้วยอัยการเห็นพอเสียแล้ว ฎาโจทก์ชี้ครั้นที่จะว่าให้ตลอดปวยการ อยากรจะทราบว่ามีผู้พิพากษามีหลักอันใดที่จะกำหนดโทษฎาเปนแต่ปล่อยตามความเห็นสมควรอย่างเดียว จะมีทางแก้อย่างหนึ่งอย่างใดนอกจากที่จะมาถึงศาลฎีกาฎาไม่

แต่ความในเรื่องปราชิกนี้ ยกมากล่าวพอเป็นตัวอย่างว่าความเห็นต่าง ๆ กันเท่านั้นในตัวเรื่องนี้ได้ถามไปยังศาลฎีกาว่าปราชิกวางโทษเท่าใดแล้ว” (ชาวศาล ฉบับที่ 12 วันที่ 16 ตุลาคม รัตนโกสินทรศก 122 หน้า 45)

ในเรื่องการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาเป็นข้อที่ประชาชนมีคำถามเสมอมาถึงความแตกต่าง หากเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจอยู่บ้างย่อมมีความสงสัยในทางหลักการมากกว่าสงสัยในเจตนาหรือความบริสุทธิ์ใจของผู้ที่ได้ตัดสินเช่นนั้นและมีมาตลอดจนทุกวันนี้ดังเช่นกรณีคดีที่นักวิชาการผู้มีความรู้ระดับปริญญาเอกต้องหาว่ากระทำให้ภรรยาถึงแก่ความตายซึ่งตามความรู้ของประชาชนจากข้อมูลที่ปรากฏผ่านสื่อสารมวลชนทุกแขนงนั้นข้อเท็จจริงที่ประชาชนทั่วไปรับรู้คือ การตายเกิดจากอุปกรณ์สำหรับเล่นกอล์ฟมีร่องรอยรองเท้าปรากฏที่ใบหน้าและไม่ช่วยเหลือเสมือนมีเจตนาให้ถึงแก่ความตายแต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏบันทึกในสำนวนคดีตามทางนำสืบของโจทก์เป็นกรณีที่จำเลยใช้รมตีทำร้ายและปรากฏข้อเท็จจริงจากฝ่ายญาติผู้ตายทำนองจำเลยมีเหตุหึงหวงเกิดบันดาลโทสะ เมื่อศาลพิพากษาลงโทษสุทธิเพียง 2 ปี และรอการลงโทษ ปรากฏว่าได้รับการวิจารณ์อย่างมากรวมทั้งพยายามกล่าวไปในทำนองความสุจริตหรือไม่สุจริตของผู้ทำหน้าที่ในชั้นตอนต่าง ๆ กระทั่งกลายเป็นเรื่องความเท่าเทียมกันระหว่างเพศและสิทธิสตรีที่ไม่เท่าเทียมกับ

บุรุษในทำนองว่าหากเป็นหญิงทำร้ายชายถึงแก่ความตายมักถูกตั้งข้อหาพยายามฆ่าและศาลลงโทษจำคุกเสมอ

แม้จะมีผู้เสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีที่ชายทำร้ายหรือฆ่าหญิงซึ่งเป็นภรรยาและศาลพิพากษาลงโทษจำคุกและพิพากษาลงโทษสูงถึงประหารชีวิตก็มี (ฐิตียา เพชรมณี กรุงเทพฯธุรกิจรายวัน ฉบับวันที่ 24 กรกฎาคม 2545 หน้า 16) แต่ก็ได้ทำให้กระแสความรู้สึกที่เป็นปฏิกิริยาของสังคมต่อคำพิพากษาอย่างรุนแรงนั้นลดลง กลับมีความพยายามสร้างกระแสรุนแรงถึงขั้นจะไม่ยอมรับผลของคำพิพากษาที่กำหนดเงื่อนไขคุ้มครองความปลอดภัยที่กำหนดเงื่อนไขให้จำเลยผู้ถูกคุมประพฤติกรณีนี้บำเพ็ญประโยชน์โดยการให้ความรู้ที่มีเพื่อส่งเสริมเยาวชนโดยมีผู้กล่าวว่า จะต่อต้านโดยการไม่ยอมให้มีการสอนหรือรับการสอน แม้ปฏิกิริยาที่สังคมแสดงออกดังกล่าวจะกล่าวอ้างว่าเป็นไปในทางมุ่งต่อตัวผู้ถูกคุมประพฤติ แต่ผลก็ย่อมกระทบถึงคำพิพากษาซึ่งสื่อถึงการใช้ดุลพินิจของศาลอยู่ในตัว

นอกจากนั้นในปลายปี 2546 ศาลอาญามีคำพิพากษากรณีอดีตเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งย่านลาดพร้าวต้องหาว่ายักยอกเงินจำนวนหลายสิบล้านบาท แม้ศาลก็พิพากษาว่ามีความผิด แต่ก็ให้รอลงอาญาทั้งที่ยักยอกเงินเป็นจำนวนมาก กรณีดังกล่าวก็เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์เช่นกัน ต่อมาประมาณปลายเดือนมีนาคม 2547 มีกรณีศาลชั้นต้นยกฟ้องจำเลยที่เป็นลูกนักการเมืองซึ่งต้องหาว่าฆ่าเจ้าพนักงานในสถานบันเทิงก็เป็นกรณีที่กระบวนการยุติธรรมถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากอีกเช่นกันถึงผลของการใช้ดุลพินิจทั้งในข้อเท็จจริงว่าการกระทำนั้น ๆ เป็นความผิดหรือไม่และดุลพินิจในการลงโทษซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา

นับได้ว่าเป็นผลกระทบที่รุนแรงจากการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาในการตัดสินคดีความต่าง ๆ ซึ่งยังมีกรณีที่ต้องศึกษาถึงสิ่งที่เป็นเหตุผลหรือเงื่อนไขของการที่ศาลใช้ดุลพินิจในการตัดสินคดีต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางใด และจะมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไรในผลของคำพิพากษาในกรณีทำนองดังกล่าวหากผู้ทำหน้าที่พิพากษาเป็นหญิง อายุและประสบการณ์ในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามีผลต่อการใช้เหตุผลในทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเพียงไรหรือไม่

นั่นเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของคดีที่เกิดขึ้นกว่าหนึ่งล้านคดีที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2545 หรือเป็นส่วนหนึ่งของคดีอาญากว่า 600,000 คดี ที่พิจารณาเสร็จสิ้นไป และเพียงคดีเดียวที่ปรากฏเป็นข่าวก็ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในระบบในระดับที่รุนแรง หากสังคมมีความรู้สึกต่อผลแห่งคดีในลักษณะทำนองเดียวกันนี้เป็นจำนวนที่มากหรือเกิดขึ้นบ่อยกว่านี้จากบรรดาคดีที่พิจารณาเสร็จสิ้นไปในแต่ละปีแล้วผลจะเป็นเช่นไร ซึ่งผลของความรู้สึกไม่เป็นธรรมหรือได้รับการวิจารณ์นั้น

เป็นผลจากการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นซึ่งมีผลงานการตัดสินในภาพรวมในแต่ละปี ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงสถิติปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลในปี 2543 - 2546

ปี	คดีแพ่ง				คดีอาญา			
	ค้างมา	รับใหม่	เสร็จไป	ค้างไป	ค้างมา	รับใหม่	เสร็จไป	ค้างไป
2543	139,993	307,698	319,971	127,732	78,124	538,033	527,833	88,324
2544	127,732	263,680	339,131	128,089	88,324	559,373	558,732	88,965
2545	119,317	268,325	277,174	111,168	104,521	605,363	615,532	94,352
2546	95,191	302,494	295,516	102,169	67,593	451,825	462,199	57,206

ที่มา : รายงานประจำปีสถิติคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี 2543-2546 ฝ่ายระบบข้อมูล และสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม

หากพิจารณาลงไปในรายละเอียดเพิ่มเติมจะพบว่าประเภทคดีเฉพาะคดีอาญาซึ่งมีปริมาณมากกว่าปีละ 500,000 คดี มีสถิติการกระทำความผิดสูงตามลำดับ 4 อันดับ ในแต่ละชั้นศาลดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงสถิติปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลในปี 2543 – 2546 สูงสุด 4 อันดับ

ชั้นศาล	ปี	อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3	อันดับ 4
ฎีกา	2543	ยาเสพติด	เข็ค	ชีวิต	ลักทรัพย์
	2544	ยาเสพติด	ลักทรัพย์	ชีวิต	เข็ค
	2545	ยาเสพติด	ต่อชีวิต	ลักทรัพย์	เข็ค
	2546	ยาเสพติด	ต่อชีวิต	อาวุธปืน	ลักทรัพย์
อุทธรณ์	2543	ยาเสพติด	ลักทรัพย์	เข็ค	ชีวิต
	2544	ยาเสพติด	ลักทรัพย์	ชีวิต	เข็ค

	2545	ยาเสพติด	ลักทรัพย์	ชีวิต	ร่างกาย
	2546	ยาเสพติด	ลักทรัพย์	ชีวิต	อาวุธปืน
ขั้นต้น	2543	ยาเสพติด	การพนัน	ลักทรัพย์	คนเข้าเมือง
	2544	ยาเสพติด	การพนัน	ลักทรัพย์	คนเข้าเมือง
	2545	ยาเสพติด	การพนัน	ลักทรัพย์	คนเข้าเมือง
	2546	ยาเสพติด	การพนัน	คนเข้าเมือง	จรรยา

ที่มา : รายงานประจำปีสถิติคดีศาลทั่วประเทศ ประจำปี 2543-2546 ฝ่ายระบบข้อมูล
และสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม

จากตารางจะเห็นได้ว่าสามารถจำแนกประเภทคดีออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คดีที่เห็นได้ชัดเจนว่าเป็นความผิดต่อศีลธรรมโดยตรง เช่น ความผิดต่อชีวิต ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ กับประเภทที่อาจไม่มีความเชื่อมโยงกับศีลธรรมหรือมีบ้าง เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การพนัน และ ความผิดต่อพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่าไม่มีเหตุผลทางด้านศีลธรรมเลยเป็นเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจและสังคมเป็นด้านหลัก ซึ่งในแต่ละประเภทคดีดังกล่าว แนวการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดีและกำหนดโทษน่าจะมีความแตกต่างกันและหากผู้ทำหน้าที่มีความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีทางอาญาวิทยาน่าจะเป็นผลให้มีการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษโดยใช้เป็นเหตุผลในคำพิพากษาที่แตกต่างกันและเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติเป็นกลุ่มความผิดที่มีปริมาณสูงมากขึ้นกระทั่งในปี 2546 ปริมาณคดีที่มาสู่ศาลขั้นต้น สูงสุด 4 อันดับแรกเป็นกลุ่มความผิดที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติที่กฎหมายกำหนดทั้งสิ้น โดยกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง เช่น ลักทรัพย์ ในปี 2543 – 2545 มีสถิติคดีสูงเป็นอันดับที่ 3 แต่อย่างไรก็ตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ซึ่งเป็นกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง ยังครองสถิติสูงเป็นอันดับที่ 2 ในชั้นศาลอุทธรณ์ ในปี 2543 – 2546 และในชั้นศาลฎีกา ในปี 2544 ส่วนในปี 2545 – 2546 ความผิดต่อชีวิตมีปริมาณคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาสูงเป็นอันดับที่ 2

ผลจากการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลไม่ว่าชั้นศาลใด ๆ ย่อมมีผลกระทบต่อความรับรู้ของประชาชนและมีระยะเวลาดำรงในความรับรู้ยาวนานเพียงพอที่จะก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “ทัศนคติ” หรือ “เจตคติ” ซึ่งย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามผลแห่งการรับรู้ข้อเท็จจริงที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนั้น ๆ เหตุที่ประชาชนในสังคมมีความเปลี่ยนแปลงในด้านทัศนคติต่อผู้พิพากษาอย่างน้อยจากกลุ่มตัวอย่างตามผลการศึกษาที่สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการศึกษานี้ไว้ในรายงานการ

วิจัยเรื่อง “การศึกษาทัศนคติของนักวิชาการและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมที่มีต่อผู้พิพากษา” น่าจะเป็นเพราะในระยะช่วงทศวรรษที่ผ่านมาเป็นช่วงที่สังคมส่วนอื่นมีความตื่นตัว และมีการพัฒนากันอย่างขนานใหญ่ และภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ สังคมโลกเข้ามาบีบบาทมาก ทำให้ ประชาชนโดยทั่วไปมีมาตรฐานการศึกษาสูงขึ้น สื่อสารมวลชนมีการตรวจสอบอย่างเข้าถึง ในทุกหน่วยงานของรัฐ เหตุการณ์ที่มีผลต่อภาพลักษณ์ได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในแต่ละบุคคลไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติ (Attitude) ความเชื่อ (Beliefs) ความปรารถนา (Aspiration) และแรงจูงใจ (Motivation) (นิเทศ ดินณะกุล, 2546) ที่จะส่งผลเป็นการเปลี่ยนแปลงในสังคม โดยเฉพาะทัศนคติซึ่งเมื่อเกิดขึ้นในแต่ละบุคคลในสังคมแล้ว ความทรงจำต่อภาพที่ปรากฏจะฝังลึกตามระดับความถี่และความรุนแรงของแต่ละเหตุการณ์ สิ่งที่ปรากฏจากรายงานการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นได้ในระดับหนึ่งถึงสิ่งที่องค์กรศาลยุติธรรมควรพัฒนาให้มี ซึ่งการเริ่มต้นในการพัฒนาต้องเริ่มที่ตัวผู้ทำหน้าที่พิพากษาและควรศึกษาถึงการยอมรับการพัฒนาและการประยุกต์ใช้วิทยาการต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านอาชญวิทยาในผลของคำพิพากษาโดยเฉพาะคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

ภาพขององค์กรและบุคลากรของศาลยุติธรรมโดยเฉพาะผู้พิพากษาคนทั่วไปมักมองและสรุปว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มอนุรักษ์ สังคมเกือบจะไม่พบความเปลี่ยนแปลงใดในระยะหลายทศวรรษที่ผ่านมา และยิ่งมองในประเด็นการพัฒนายิ่งยากที่จะพบความเปลี่ยนแปลง โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิในงานวิจัย เรื่อง “ทิศทางการพัฒนาระบบงานยุติธรรมกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม” ตามตารางที่ 6.1 ที่เกี่ยวกับ “งานศาลยุติธรรม” ในส่วนที่เกี่ยวกับด้านคุณภาพและการบริหารงานบุคคลผู้ตอบแบบสอบถามให้ความเห็นส่วนนี้ว่า “บุคลากรบางส่วนมีทัศนคติที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาหรือการยอมรับแนวคิดใหม่ มีปัญหาด้านการวางตัว เช่น การเก็บตัว การมี “อัตตา” สูง” (กมลทิพย์ คติการ และคณะ, 2544 เล่มที่ 1 : 148,) จากความคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าวถึงคุณลักษณะของผู้พิพากษาหรือองค์กร เป็นมูลเหตุจูงใจให้สนใจว่าบุคคลทั่วไปในสังคมจะมีความคาดหวังและมององค์กรหรือคุณลักษณะของผู้พิพากษาในปัจจุบันอย่างไร ในส่วนหนึ่งมองว่าผู้พิพากษาต้องมีการพัฒนาทั้งในแง่องค์กร กระบวนการทำงานที่เห็นว่าย่ำแย่ แม้หลังจากผลการศึกษาวิจัยดังกล่าวศาลจะมีการปรับปรุงระบบการพิจารณาพิพากษาคดีให้เป็นแบบครบองค์คณะและต่อเนื่องโดยมีนโยบายที่จะให้ทุกคดีเสร็จสิ้นไปภายในไม่เกิน 1 ปี ก็ตาม การปรับปรุงระบบการพิจารณาคดีดังกล่าว คู่ความและประชาชนพึงพอใจแต่ก็มีบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมบางส่วนได้รับผลกระทบ การมุ่งแก้ไขปัญหาล้างแวล้อมภายนอกเป็นส่วนหนึ่ง การแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงพัฒนาภายในเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่ยังต้องกระทำ ประกอบกับความเชื่อในหลักจิตวิทยาที่ว่าทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิดที่แฝงอยู่ในแต่ละบุคคลและ

พร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมใด ๆ ต่อสิ่งที่เกี่ยวข้อง ที่มาเร้าในแง่ที่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ยอมรับ หรือไม่ยอมรับ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงปรากฏการณ์ทางความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมเข้าด้วยกัน จึงใคร่จะศึกษาถึงว่าในการทำคำพิพากษานั้น ผู้พิพากษามีการยอมรับและนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาประยุกต์ใช้ในผลของคำพิพากษามากน้อยเพียงไรหรือไม่และมีการนำมาใช้แตกต่างกันอย่างไรระหว่างประเภทคดีที่จัดอยู่ในกลุ่มประเภทความผิดที่เป็น MALA IN SE ซึ่งเป็นความผิดได้ในตัวเองหรือเป็นความผิดที่เห็นได้ว่าฝ่าฝืนศีลธรรมอย่างชัดแจ้งกับกลุ่มความผิดที่เรียกว่า MALA PROHIBITA ซึ่งเป็นความผิดประเภทที่กฎหมายห้ามหรือบัญญัติให้เป็นความผิด เพื่อหาข้อเท็จจริงที่เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการค้นหาแนวทางที่เหมาะสมที่จะเสริมสร้างพัฒนาองค์กร บุคลากรและภาพลักษณ์ของผู้พิพากษาในสายตาของบุคคลในสังคมให้ดีขึ้น จากผลของการนำแนวคิดและทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาประยุกต์ใช้ในผลของคำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับความผิดประเภทที่จัดอยู่ในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1 เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครต่อการยอมรับแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่นำมาประยุกต์ใช้เป็นเหตุผลในคำพิพากษาของศาลชั้นต้นกับความผิดประเภทที่จัดอยู่ในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA
- 2 เพื่อศึกษาถึงสิ่งที่มีผลต่อความแตกต่างในการใช้เหตุผลทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น ระหว่างความผิดประเภทที่จัดอยู่ในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA
- 3 เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างและหาวิธีการที่เหมาะสม ในการเสริมสร้างปัจจัยอันเป็นองค์ประกอบหรือคุณลักษณะของผู้พิพากษาให้มีความพร้อมที่จะยอมรับและนำแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่นำมาประยุกต์ใช้ในผลของคำพิพากษากับความผิดประเภทที่จัดอยู่ในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA
- 4 เป็นแนวทางในการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความเป็นอิสระในการพิจารณาพิพากษาคดีให้สอดคล้องกับหลักการทางทฤษฎีอาชญาวิทยาแม้จะต่างจากกรอบมาตรฐานการลงโทษ

ขอบเขตของการวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยจากข้อมูลทุติยภูมิที่มีผู้ศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นและข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจากผู้พิพากษาซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในศาลชั้นต้นโดยการสุ่มตัวอย่างจำนวน 215 คน กระจายอยู่ในศาลชั้นต้นที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่มีที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานครทุกศาล โดยกำหนดช่วงเวลาที่ศึกษาระหว่างเดือนมีนาคม 2547 ถึงวันที่ 10 เมษายน 2547 และหลังจากประมวลผลจากแบบสอบถามแล้วสัมภาษณ์ผู้พิพากษาที่เคยมีประสบการณ์ในระดับไม่ต่ำกว่าอธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษทางอาญาในประเภทคดีที่อยู่ในกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมประกอบการสรุปผลการศึกษาในขั้นสุดท้าย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงความแตกต่างระหว่างทัศนคติของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นที่ปฏิบัติหน้าที่ในท้องที่กรุงเทพมหานครที่มีต่อการยอมรับและประยุกต์แนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ในคดีความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ กลุ่ม MALA PROHIBITA
2. เพื่อศึกษาและนำมาเป็นแนวทางเบื้องต้นในการประยุกต์แนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษาของศาลชั้นต้นสำหรับคดีประเภทความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ กลุ่ม MALA PROHIBITA
3. เพื่อเป็นข้อมูลสะท้อนกลับในการพัฒนา และเป็นวิถีทางหนึ่งที่น่าไปสู่การเป็นองค์กรเปิดของศาล เพื่อธำรงรักษาสิ่งที่ดีงาม และเป็นแนวทางสร้างสรรค์สิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาพิพากษาคดีและการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษเพื่อประโยชน์ในการให้บริการความยุติธรรมแก่ประชาชน
4. เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการพัฒนาตนเอง องค์กร ฯลฯ และเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในระดับที่กว้างและลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

เนื่องจากการศึกษาแนวความคิดทางทฤษฎีเพื่อทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ” นี้ ยังไม่มีแนวคิด ทฤษฎีในทางสังคมวิทยาเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ศึกษานี้ได้อย่างครอบคลุม จึงต้องอาศัยการผสมผสานแนวความคิดในทางจิตวิทยากับทฤษฎีทางอาชญาวิทยาและหลักการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลพินิจ ประกอบเข้าด้วยกันเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา โดยก่อนจะถึงขั้นตอนการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษา จำเป็นต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับ (Adoption) หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น “กระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับวิทยาการแผนใหม่ (Innovating-Decision Process) ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างมากกับกรอบแนวความคิดในทางสาขาจิตวิทยาเกี่ยวกับเรื่อง ทศนคติ (Attitude) แนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีบทบาท(Role Theory) แนวความคิดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศ(Sex – Role Theory) แนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยา แนวความคิดเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจซึ่งเป็นส่วนของขั้นตอนความรู้ อันจะนำไปสู่ความสนใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิทยาการที่รับรู้ ตรวจสอบผลดีผลเสียโดยการทดลองหรือนำไปใช้จริงในทางปฏิบัติ ทำยที่สุดเป็นการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อยืนยันผลการยอมรับ ขั้นตอนต่าง ๆ เป็นแนวทางในการศึกษา โดยมีสาระของแต่ละทฤษฎีโดยสังเขปดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของคำว่า “ทัศนคติ”

ทัศนคติ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 หน้า 521 แปลว่า “แนวความคิดเห็น” คำว่า “ทัศนคติ” มีนักวิชาการบางท่านใช้ถ้อยคำที่อาจแตกต่างกัน เช่น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิโชค วรานุสันติกุล แห่งภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใช้คำว่า “เจตคติ” ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 หน้า 321 ให้ความหมายไว้ว่า “ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง” โดยระบุว่ามีมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “ATTITUDE”

ทัศนคติ หรือ เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และแนวโน้มของพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งของหรือความคิดเห็นใดก็ตามในลักษณะของการประเมินค่า ฯลฯ ความรู้สึก ความเชื่อ และแนวโน้มพฤติกรรมนี้ต้องคงอยู่นานพอสมควร (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2546 : 121) หมายถึง ความคิดเห็น ที่มีอารมณ์เป็นส่วนประกอบเกิดจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้ พร้อมจะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2526) ที่เรามีต่อสิ่งต่าง ๆ ดังนั้น จึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามประสบการณ์ที่ได้รับเพิ่มขึ้น แต่กระบวนการเปลี่ยนแปลงอาจจะเร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับระดับของทัศนคติ และประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับ (สุชา จันทร์เอม, 2524)

ทัศนคติมีองค์ประกอบ 3 ด้าน (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2546) ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ บุคคลหรือเหตุการณ์ เป็นข้อมูลส่วนที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2546) ของสิ่งนั้น ๆ หรือของบุคคลนั้น ถ้าหากไม่มีข้อเท็จจริงส่วนนี้ก็จะไม่มีทัศนคติต่อสิ่งนั้น
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึก อารมณ์ ขึ้นอยู่กับระดับและปริมาณของข้อมูลที่ได้รับจะเป็นตัวเร้ากระตุ้นให้เกิดความรู้สึก (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2546) เกิดเป็นความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นด้านบวกหรือลบ ขึ้นอยู่กับระดับและปริมาณของข้อมูลที่ได้รับและก่อให้เกิดความรู้สึก
3. องค์ประกอบด้านแนวโน้มที่จะกระทำ (Action Tendency Component หรือ Behavioral Component) เป็นความพร้อมหรือแนวโน้มที่จะแสดงการกระทำเพื่อที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นไปทิศทางใดทิศทางหนึ่งตามความรู้สึก

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดทัศนคติ

ประสบการณ์นั้นอาจเกิดจาก กระบวนการเรียนรู้แบบสัมผัส เช่น การที่เด็กไม่ชอบอาหารหรือการกระทำใดเพราะถูกแรงให้ทำแต่ไม่ยอมทำจนอารมณ์เสียจึงมีเจตคติที่เป็นลบต่อสิ่งนั้นด้วยผลของการได้เรียนรู้ความจริงต่าง ๆ จากประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความประทับใจหรือไม่ก็จะก่อให้เกิดทัศนคติ การเลียนแบบหรือทำตามอย่างบุคคล ที่มีอิทธิพลโดยตรงและที่ตนนิยมชมชอบ อิทธิพลของกลุ่มสังคม ก็จะมีผลต่อการสร้างทัศนคติเช่นกันเป็นเจตคติที่เกิดจากการเรียนรู้โดยสังเกตจากตัวแบบ (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2546 :126-128)

การสื่อสาร (Communication from Others) โดยเฉพาะที่ไม่เป็นทางการมักก่อให้เกิดทัศนคติได้ทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารกับเพื่อนหรือครูญาติ

ส่วนประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experiences) องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factors) เช่น หน่วยงาน องค์การต่าง ๆ มีผลต่อระดับของทัศนคติ (ถวิล ธาวา โภชน์ ,2524)

แนวคิดเกี่ยวกับการยอมรับ

การยอมรับ(Adoption) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงจากแบบแผนพฤติกรรมหนึ่งไปสู่แบบแผนพฤติกรรมอีกแบบหนึ่ง แต่ถ้การเปลี่ยนแปลงมีผลเป็นการคงแบบแผนพฤติกรรมเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เท่ากับเป็นการยอมรับในทางปฏิบัติ กระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้เรียกว่า “กระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับวิทยาการแผนใหม่” (Innovating-Decision Process) เป็นการเปลี่ยนแปลงของบุคคลและองค์กรโดยการนำสิ่งที่ยอมรับนั้นไปแปรเป็นพฤติกรรมทั้งในระดับบุคคลและนโยบายในระดับองค์กร ซึ่งจะสะท้อนออกมาเป็นผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในองค์กรอีกทอดหนึ่ง การยอมรับ มีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติ ซึ่งสามารถแบ่งโครงสร้างการยอมรับออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ ๆ คือ สิ่งที่มีอยู่เดิม (Antecedents) กระบวนการ (Process) และผล (Results)(Rogers, อ้างใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์,2539)

1) สิ่งที่มีอยู่เดิม (Antecedents) ประกอบด้วย ส่วนที่เป็นบุคลิกภาพของบุคคล ได้แก่ ทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อ ความสามารถทางสมอง สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เช่น อายุ การศึกษา ฯลฯ มีผลต่อระดับการยอมรับ และส่วนที่เกี่ยวกับการรับรู้สภาพแวดล้อม ได้แก่ กติกาของสังคม ช่วงเวลาที่ใช้ในการยอมรับ โอกาสและความหลากหลายในการปฏิสัมพันธ์ ระดับความต้องการ ปทัสถานของสังคม มีผลในทางส่งเสริมและตรงข้ามต่อการยอมรับ

2) กระบวนการ (Process) เป็นส่วนของจิตใจโดยมีส่วนสัมพันธ์กับบุคลิกของผู้ นั้น ลักษณะของสิ่งที่ค้นพบใหม่ หรือคิดขึ้นใหม่ หรือได้รับการแพร่กระจายมา โดยทั่วไป กระบวนการยอมรับเริ่มต้นจาก ขั้นของการรับรู้ หรือ ขั้นของการทราบข่าว(Awareness Stage) เป็นขั้นที่ทราบว่ามีสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการทราบจากแหล่งใด รู้เพียงระดับกระตุ้นให้เกิดความสนใจ อยู่ในขั้นของความสนใจ (Interest Stage) เป็นขั้นที่ศึกษาหาข้อมูลรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง โดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนขึ้น ดังนั้น ความรู้ (Cognitive or Knowing) จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับขั้นตอนต่อไป ในขั้นการประเมินค่า (Evaluation Stage) เป็นขั้นของการทดลองในระดับความคิด (Mental Trial) เพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่รับรู้จะก่อผลกระทบมากน้อยเพียงใด ในขั้นนี้อาจเกิดความลังเล จำต้องได้รับแรงเสริมเพื่อสร้างความรู้สึกรัก (Affective) ที่ดีอาจโดยการหาข้อมูลเพิ่มเติม จากนั้นจึงจะเข้าสู่ ขั้นการทดลอง (Trial Stage) เป็นขั้นตอนก่อนการ

ใช้จริง เป็นการทดลองในสถานการณ์จริงเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือในระยะเวลาที่กำหนดเพื่อ ยืนยันผลของการประเมินค่า ในขั้นตอนนี้ ความรู้เกี่ยวกับวิธีทำ (How to Knowledge) มีความ สำคัญมาก เพื่อให้ได้ผลงานที่มีประสิทธิผลและประสิทธิภาพพอที่จะสร้างความรู้สึที่ดีเกิดเป็น แรงจูงใจที่จะยอมรับ และในขั้นยอมรับ (Adoption Stage) เป็นการพิจารณาผลการทดลองใน ขั้นที่ 4 และที่ตัดสินใจว่าจะนำไปใช้อย่างเต็มที่ ขั้นนี้มีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม(Behavior)

3) ผล (Results) โดยปกติสิ่งที่จะได้รับการยอมรับโดยทั่วไปต้องเป็นสิ่งที่ มี ประโยชน์ต่อผู้ที่จะยอมรับ และผลกระทบที่อาจเกิดจากการยอมรับ เป็นองค์ประกอบสุดท้ายของ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม อย่างไรก็ตามขั้นตอนต่าง ๆ ทั้ง 5 ขั้นตามข้อ 2) ไม่จำเป็นต้องมีครบทุกขั้นตอนจึงจะเกิดการยอมรับ นอกจากนี้ในขั้นตอนที่เป็นการ ประเมินค่ายอมมีอยู่ในทุกขั้นตอนและขั้นตอนของการยอมรับอาจกล่าวได้ว่าเป็นขั้นการเปลี่ยน แปลง เป็นการตัดสินใจเพื่อให้เกิดผล (Decision Function) และมักมีการแสวงหาข้อมูลเพื่อยืนยัน การตัดสินใจและอาจทำให้เกิดการเลิกรับ (Discontinuance) หรือเปลี่ยนเป็นการยอมรับใน เวลาต่อมา เป็นการยืนยันการตัดสินใจ (Confirmation Function) ในกรณีที่ตรงข้ามอาจตัดสินใจ ยุติการยอมรับและเข้าสู่กระบวนการยอมรับใหม่

ประเภทของบุคคลตามลักษณะการยอมรับ

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของบุคคลผู้ที่ยอมรับสิ่งใหม่ สามารถสรุปได้ 5 ประเภท(Rogers, อ้างใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ : 2539) ดังนี้

1) กลุ่มผู้เสี่ยงนำในการรับ (Innovators : Venturesome) เป็นบุคคลที่พร้อมรับ ทันทิที่เห็นว่าเป็นสิ่งใหม่ พร้อมรับความเสี่ยงเพราะเป็นผู้มีความพร้อมทุกด้านทั้งการเงิน ความรู้ และจิตใจ อาจเรียกว่าพวกหัวก้าวหน้า และชอบให้ต่างจากสังคมที่ตนอยู่

2) กลุ่มผู้รับเร็วอย่างมีเหตุผล (Early Adoptors : Respectable) เป็นกลุ่มที่ ยอมรับอย่างมีเหตุผล ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ เป็นผู้นำในกลุ่มผู้ยอมรับอื่น ๆ มักจะประสบผล สำเร็จเสมอ เพื่อรักษาการยอมรับนับถือของบุคคลในชุมชน คนกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีการศึกษาดี และ สร้างสรรค์เพื่อชุมชน

3) กลุ่มผู้รับอย่างใคร่ครวญ (Early : Deliberate) เป็นกลุ่มที่ตัดสินใจยอมรับ หลังจากการยอมรับของ 2 กลุ่มแรก เป็นผู้ตามในกลุ่ม

4) กลุ่มผู้รับอย่างลังเล (Late Majority : Skeptical) ยอมรับเมื่อคนส่วนข้างมากกว่าครึ่งยอมรับไปทดลองและเห็นผลว่าดีจริง เป็นเพราะสังคมกดดันให้ยอมรับ ผลจากปัญหาทางเศรษฐกิจ

5) กลุ่มล่าหลัง (Laggards : Traditional) เป็นกลุ่มสุดท้ายที่ยอมรับ กลุ่มนี้มีลักษณะชอบยึดถือของเก่า ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงชอบทำตามรุ่นเก่า พบปะสังสรรค์เฉพาะกับคนที่มีความนิยมเหมือนกัน ไม่สนใจโลกภายนอก สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ชะลอการยอมรับ

แนวคิดเกี่ยวกับการจำแนกประเภทความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ MALA PROHIBITA

นอกจากแนวคิดทฤษฎีในทางสังคมวิทยาที่ใช้เป็นหลักในการศึกษาและควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาระทางทฤษฎีของกฎหมายประกอบการทำทำความเข้าใจถึงการจำแนกกลุ่มความผิดอย่างกว้าง ๆ เป็นความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ MALA PROHIBITA

แนวความคิดของสำนักกฎหมายกฎหมายธรรมชาติ (School of Natural Law) มีความเชื่อว่า กฎหมาย คือ กฎแห่งความเป็นธรรมความมีเหตุผล เป็นกฎธรรมชาติ (Law of Nature) ไม่มีผู้ใดเป็นผู้กำหนดสร้าง เป็นระเบียบทางศีลธรรมหรือผิดชอบชั่วดี มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ มนุษย์สามารถเข้าถึงกฎนี้ได้ด้วยการใช้เหตุผล ดังนั้นกฎใด ๆ ก็ตามที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยมีเหตุผลจึงเป็นส่วนหนึ่งของกฎธรรมชาตินี้ด้วย ส่วนสำนักประวัติศาสตร์ (Historical School) เห็นว่ากฎหมายเกิดจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่มีอยู่ในเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติตั้งแต่เริ่มมีสังคมและวิวัฒนาการเป็นกฎหมาย ทั้งสองสำนักนี้เห็นว่ากฎหมายกับศีลธรรมมีความสัมพันธ์กัน

แต่เมื่อมีการอ้างว่าธรรมชาติเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างและเข้าใจว่าในฐานะที่ตนเป็นบุคคลที่มีสถานภาพทางศาสนาและมีบทบาทเป็นที่คาดหวังของสังคมนั้น ๆ ว่า เป็นผู้ทรงศีลมีคุณธรรม และอ้างว่าศาสนจักรรับถ่ายทอดจากพระเจ้าจึงเป็นเจ้าของอาณาจักรด้วย และใช้อำนาจศาสนจักรอ้างกลุ่มตนเป็นผู้ใช้อำนาจในการให้ความเป็นธรรม ทำให้กฎหมายธรรมชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกฎหมายของพระเจ้า(The Law of God) หรือเป็นกฎหมายของเทพเจ้า(The Divine Law) โดยดั้งเดิมมีความเชื่อกันว่ากฎหมายธรรมชาติเป็นกฎหมายที่ขึ้นอยู่กับเหตุผลซึ่งมีอยู่แล้วในธรรมชาติและสอดคล้องกับศีลธรรม ต่อมาเมื่อเชื่อมโยงอ้างอิงถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์และสิ่งเหนือธรรมชาติที่ได้รับการอ้างถึงในช่วงที่ศาสนจักรทรงอิทธิพลนั้นผู้นำสูงสุดแห่งศาสนจักรอ้างว่าเป็นผู้รับมาและมีหน้าที่ถ่ายทอดไปยังชุมชนในศาสนจักรผลของการใช้ทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกว่าไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติและห่างจากศีลธรรมแม้ดำเนินการโดยบุคลากรแห่งศาสนจักร แต่เมื่อบทบาทของอาณาจักรบดบังความศักดิ์สิทธิ์ตามคำอ้างของศาสนจักรลงได้เพราะประชาชนเริ่ม

กลางแคลงต่อผลของการนำมาใช้โดยศาสนจักรดังกล่าว แต่ก็เป็นการเข้าแทนที่พร้อมคำอ้าง เช่นเดิมว่าอยู่ในฐานะเป็นผู้รับจากสิ่งเหนือธรรมชาติโดยตรง คำสั่งบังคับยังคงเป็นสิ่งที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจอื่นในรัฐ (power) และมีลักษณะอำเภอใจ (arbitrary will) เช่นเดิม แม้รากฐานดั้งเดิมซึ่งถือว่าเป็นแนวคิดของสำนักกฎหมายธรรมชาติ (The Natural Law Theory) จะเป็นของสิ่งเหนือธรรมชาติเช่นกันแต่ผลจากการนำมาใช้ดังกล่าวทำให้เมื่อจะกลับไปสู่กฎแห่งความเป็นธรรมตามธรรมชาติที่แท้จริงปวงชนล้วนต่างคลางแคลง

ต่อมา John Austin เห็นว่าหากเป็นเช่นที่มีการอ้างสิ่งเหนือธรรมชาติไม่ว่าโดยศาสนจักรหรืออาณาจักรดังกล่าวนั้นจะทำให้ไม่อาจหาเหตุผลที่แน่นอนของกฎหมายได้เพราะผู้มีอำนาจมักอ้างเอาความไม่แน่นอนมาเป็นเหตุอ้างว่าเป็นสิ่งที่แน่นอนตามความเห็นของตนโดยอ้างว่าเป็นความเป็นธรรมตามธรรมชาติ โดยการตีความนั้นจึงทำให้หลาย ๆ ครั้งกลายเป็นอำเภอใจของผู้มีอำนาจ John Austin จึงได้วางหลักใหม่ว่ากฎหมายเป็นคำสั่งบังคับของผู้มีอำนาจสูงสุดในทางการเมืองในแต่ละยุคก่อให้เกิดสำนักกฎหมายที่เรียกว่า Positive Law Theory หรือเป็นสิ่งที่เรียกว่าเป็นกฎหมายบัญญัติหรือกฎหมายลายลักษณ์อักษร (Positive Law) ซึ่งมีความหมายว่าเป็นกฎหมายทางบวก หมายถึง มี “สภาพบังคับ” (คำว่า “สภาพบังคับ” ของศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ใช้ว่า “สิทธิอนุมัติ” ดูงามพิศ สัตย์สงวน, 2544) ได้ และดูดกลืน (absorb) ศีลธรรมเข้ามา (ปริดี เกษมทรัพย์, 2543) ไว้ในบทบัญญัติ

แม้จะพันยุคก่อน John Austin มาจนยุคปัจจุบัน ก็อาจทำให้เกิดความไขว้เขวระหว่างสิ่งที่เรียกว่า Common Law กับ Civil Law โดยมักมีความเห็นว่า Common Law มีกรอบความยุติธรรมที่กว้างขวางกว่า Civil Law ไม่ติดยึดอยู่ในกรอบความเป็นธรรมตามบทบัญญัติ โดยเฉพาะประเทศฝรั่งเศสที่เป็นต้นแบบของ Civil Law โดยลอกเลียนมาจากโรมัน แต่ในทางการตัดสินใจคดีที่เกี่ยวกับกฎหมายปกครองกลับมีความโน้มเอียงไปในทาง Common Law มีลักษณะที่เรียกว่าเป็น Case Law เป็นการวางหลักเป็นรายคดีเฉพาะคดีเช่นเดียวกันกับระบบ Common Law และในการให้ความเป็นธรรมเป็นรายคดีในระบบ Common Law ทำให้รู้สึกว่าจะสามารถให้ความเป็นธรรมใกล้เคียงกับความเป็นธรรมตามธรรมชาติที่เป็นอยู่มิใช่เฉพาะตามกฎหมายที่บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรและแม้จะมีระบบกฎหมายที่เรียกว่ากฎหมายจารีตประเพณีกับกฎหมายประเภทที่บัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรแต่ในแต่ละระบบกฎหมายจะมีบทบัญญัติที่มีสาระที่แม้กฎหมายจะไม่ได้บัญญัติว่าเป็นความผิดแต่สาธารณชนก็เห็นว่าเป็นความผิดซึ่งมักมีรากฐานมาจากศีลธรรม “กฎหมายต้องมาจากธรรม ต้องชอบธรรมและเพื่อธรรม” (พระธรรมปิฎก, 2544:11) ที่เรียกว่าเป็นกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE อาจกล่าวได้ว่าเป็น (Conventional หรือ Traditional Crime) ซึ่งผู้ประกอบอาชญากรรมประเภทนี้มักเป็นพวก “Blue Collar Crime”

(ปุระชัย เปี่ยมสมบุญ:2531 หน้า 6) และ กลุ่มที่เรียกว่า MALA PROHIBITA ซึ่งเป็นคดีที่รัฐกำหนดไว้ว่าเป็นความผิด (จุฑารัตน์ เชื้ออำนวย , 2543 : 10) หรือ เป็นความผิดเพราะกฎหมายห้าม(ประธาน วัฒนวาณิช,2546 : 17)

ตัวอย่างกฎหมายที่จัดอยู่ในกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE เป็นคดีที่มี ความชั่วร้ายในตัวเอง (พรชัย ชันดี ธัชชัย ปิตะนีละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์ ,2543 : 166) ได้แก่ ความผิดที่เห็นได้ชัดแจ้งว่าเป็นความผิดต่อศีลธรรมและมักมีผลกระทบต่อตัวผู้ถูกกระทำ โดยตรงทันทีที่ความผิดนั้นเกิด ผลที่เกิดจะเป็นความเสียหายหรือผลกระทบต่อผู้ถูกกระทำหรือผู้เกี่ยวข้องที่ใกล้ชิดโดยตรง ลักษณะความเสียหายอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน เสรีภาพ หรือชื่อเสียง และเมื่อกล่าวถึงประเภทความผิดในกลุ่มนี้ บุคคลทั่วไปมักจะระบุได้ทันทีว่าเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญาหรือควรเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา เช่น ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี” และบัญญัติกำหนดโทษที่หนักขึ้นในกรณีที่เป็น การกระทำในลักษณะที่กระทบต่อศีลธรรมรุนแรงขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 ได้แก่ การฆ่าบุพการี ฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่ ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือ เพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ฆ่าผู้อื่นโดยทรนหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย ฆ่าผู้อื่นเพื่อตระเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกใน การที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ ตนได้กระทำความผิดอื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตนหรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่ ตนได้กระทำไว้ ต้องระวางโทษประหารชีวิต ซึ่งกฎหมายกำหนดโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต ความผิด เกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 มาตรา 276 ถึง มาตรา 287 ซึ่งบัญญัติถึงการกระทำที่เป็นความผิด เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การโทรมหญิง ฯลฯ หรือความผิดอีกกลุ่มหนึ่ง ที่เห็นได้ว่าเป็นการฝ่าฝืนต่อศีลธรรม ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 12 มาตรา 334 ถึง มาตรา 366 เช่น การลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ เป็นต้น

ส่วนความผิดต่อกฎหมายที่จัดอยู่ในกลุ่มความผิดประเภท MALA PROHIBITA ได้แก่ ความผิดหรือการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมาย เป็นคดีที่เข้าอยู่ในกลุ่มทฤษฎี ความขัดแย้ง ซึ่งมองว่ากลุ่มผลประโยชน์ที่มีอำนาจจะออกกฎหมายกำหนดให้การกระทำที่กระทบ ต่อผลประโยชน์ของกลุ่มที่มีอำนาจเป็นความผิด(พรชัย ชันดี ธัชชัย ปิตะนีละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์ ,2543 : 166) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มความผิด MALA PROHIBITA กล่าวโดยทั่วไปแล้วอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มความผิด MALA PROHIBITA ไม่มีผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างเป็น

รูปธรรมอย่างเฉพาะเจาะจงโดยตรงหรือหากมีจะมีผลกระทบที่เป็นรูปธรรมอาจมีไม่มากนักและมักจะเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE ด้วย ส่วนใหญ่แล้วมักจะมีผลกระทบในลักษณะเป็นกลุ่มคน หรือเป็นความผิดต่อสังคมและระดับความรุนแรงหรือระดับความรู้สึกรู้สึกว่าเป็นผลกระทบต่อสาธารณะด้านศีลธรรมอาจเป็นสิ่งที่คาดว่าจะเป็นความเสียหายที่มีระดับความรุนแรงมากหรือขอบข่ายที่กว้างขวางแต่ยังไม่เกิดขึ้นทันที เนื่องจากมีลักษณะดังกล่าวอาจทำให้การทำความเข้าใจหรือขอความร่วมมือจากชุมชนในการร่วมป้องกัน จึงต้องสร้างกติกาของสังคมระดับกฎหมายออกมารองรับโดยอาศัยอำนาจรัฐ และเมื่อเป็นกติกาสังคมที่มีสภาพบังคับโดยมีบทกำหนดโทษทางอาญาเป็นเครื่องมือ แต่โดยทั่วไปแล้วในการจะใช้ทฤษฎีทางอาญาวิทยาในการกำหนดโทษอาจกระทบกับความรู้สึกของสังคมว่าเป็นการลงโทษที่รุนแรง เช่น

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 บัญญัติความหมายของสิ่งที่ต้องการควบคุม หรือ ห้ามมิให้กระทำหากกระทำจะถือว่าเป็นความผิด เพื่อต้องการให้ทราบว่าจะขอบเขตที่กฎหมายบัญญัติต้องการควบคุมนั้นมีความรอบคอบเพียงใด โดยบัญญัติความหมายของคำว่า ยาเสพติดให้โทษ ไว้ดังนี้

"ยาเสพติดให้โทษ" หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุนิติใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง กับให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่ (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ..2522 มาตรา 4)

หลังจากให้ความหมายของคำว่ายาเสพติดให้โทษว่ามีขอบเขตเพียงใด ยังได้กำหนดลักษณะของการกระทำที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม เช่น ห้ามมิให้ผู้ใดผลิต จำหน่าย นำเข้า ส่งออกหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 เว้นแต่การมีไว้ในครอบครองในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีจะอนุญาตเป็นหนังสือเฉพาะรายหรือเฉพาะกรณีให้เห็นสมควร (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ..2522 มาตรา 15) โดยมีบทกำหนดโทษ ในอัตราที่สูงทั้งจำคุกและปรับ รวมทั้งการประหารชีวิต (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ..2522 มาตรา 65 - 102)

แม้จะมีบทบัญญัติกำหนดโทษไว้สูงถึงประหารชีวิตแต่จากสถิติปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาล ทั้งในระดับชั้นต้น ชั้นศาลอุทธรณ์ หรือระดับศาลฎีกา ในรอบ 4 ปี ล่าสุด พบว่าความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษมีปริมาณคดีสูงสุดทุกระดับชั้นศาลและทุกปี รายละเอียดตามตารางที่ 2

ความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน เป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 3 ปี (พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 มาตรา 12) แต่เป็นความผิดที่มีปริมาณคดีสู่ศาลชั้นต้นสูงเป็นอันดับสองรองจากความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ตั้งแต่ปี 2543 – 2546 รายละเอียดตามตารางที่ 2 การพนันเป็นความผิดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศีลธรรมอยู่บ้างแต่ก็มีหลายกรณีที่มีการพนันไม่เป็นความผิดตามกฎหมาย เช่น การพนันที่ได้รับอนุญาตให้เล่นได้ เช่น พนันชนไก่ ชนวัว แข่งม้า หรือกิจการที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการ เช่น สลากกินแบ่งรัฐบาล ซึ่งปัจจุบันขยายกิจการโดยนำสิ่งที่เรียกว่า “หวยใต้ดิน” มาบริหารจัดการให้เป็นระบบและถูกต้องตามกฎหมาย กระทั่งมีแนวคิดที่จะเปิดบ่อนการพนันอย่างถูกต้องตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการพนันฟุตบอลซึ่งมีผู้เชื่อมโยงการเข้าถือหุ้นในสโมสรฟุตบอลต่างประเทศเข้าด้วยกัน หรือสิ่งที่ถูกเรียกขานภายใต้ชื่อ Entertainment Complex โดยมีการพนันในรูปแบบต่าง ๆ ให้บริการด้วย ส่วนที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มักเป็นกรณีเล่นหรือจัดให้มีการเล่นโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยมีบทบัญญัติห้ามมิให้อนุญาตจัดให้มี หรือเข้าเล่น หรือเข้าพนันในการเล่นอันระบุไว้ในบัญชี ก. ทำยาพระราชบัญญัตินี้ หรือการเล่นซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน หรือการเล่นอันร้ายแรงอื่นใด ซึ่งรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงระบุเพิ่มเติมห้ามไว้ แต่เมื่อรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า ณ สถานที่ใดสมควรจะอนุญาตภายใต้บังคับเงื่อนไขใด ๆ ให้มีการเล่นชนิดใดก็อนุญาตได้โดยออกพระราชกฤษฎีกา การเล่นอันระบุไว้ในบัญชี ข. ทำยาพระราชบัญญัตินี้ หรือการเล่นซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน หรือการเล่นอื่นใดซึ่งรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงระบุเพิ่มเติมไว้ จะจัดให้มีขึ้นเพื่อเป็นทางนำมาซึ่งผลประโยชน์แก่ผู้จัดโดยทางตรงหรือทางอ้อมได้ต่อเมื่อรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเห็นสมควรและออกใบอนุญาตให้ หรือมีกฎกระทรวงอนุญาตให้จัดขึ้นโดยไม่ต้องมีใบอนุญาต (พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2478 มาตรา 4)

ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11 มีบทบัญญัติกำหนดให้บุคคลที่จะเดินทางเข้ามาใน หรือจะออกไปนอกราชอาณาจักร จะต้องเดินทางเข้ามาหรือออกไปตามช่องทาง ด่านตรวจคนเข้าเมือง เขตท่าสถานี หรือท้องที่และตามกำหนดเวลา ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และตามมาตรา 18 กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจบุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักร โดยบุคคลซึ่งเดินทางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรต้องยื่นรายการตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และผ่านการ

ตรวจอนุญาตของพนักงานเจ้าหน้าที่ของด่านตรวจคนเข้าเมืองประจำเส้นทางนั้น โดยกำหนดลักษณะต้องห้ามมิให้เข้าเมือง เช่น คนต่างด้าวที่ไม่มีเงินติดตัว หรือไม่มีปัจจัยในการยังชีพตามควรแก่กรณีที่เข้ามาในราชอาณาจักร(พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 12) ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 11 คือ ไม่เดินทางเข้ามาตามช่องทาง ด่านตรวจ เขตท่าสถานีหรือท้องที่ตามกำหนดเวลา หรือไม่ผ่านการตรวจตามมาตรา 18 วรรคสองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 62) นอกจากนี้ผู้ใดนำหรือพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำการด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักร โดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท (พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 63) และผู้ใดรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวนั้นพ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท(พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64) และการช่วยเหลือดังกล่าวนี้ไม่ว่าจะรู้หรือไม่ก็ตามว่าคนที่ตนให้ที่พักเป็นคนเข้าเมืองโดยไม่ถูกต้องให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นรู้ว่าคนต่างด้าวดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า ตนไม่รู้โดยได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว(พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคสอง) ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าการช่วยเหลือให้ที่พักแก่ผู้เดือดร้อนเป็นสิ่งที่ในทางศีลธรรมถือว่าเป็นสิ่งที่ดีแต่ในกรณีนี้กลับเป็นผลร้ายทำให้อาจต้องรับโทษจำคุกที่หนักมากกว่าการเข้าเมืองมาโดยผิดกฎหมายเสียอีก ซึ่งความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้ ในปี 2546 มีผู้กระทำความผิดเป็นจำนวนมากมีสถิติสูงสุดเป็นอันดับที่ 3 ของปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลชั้นต้นทั่วประเทศ และในช่วงปี 2543 – 2545 มีสถิติปริมาณคดีสูงเป็นลำดับที่ 4 ของปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลชั้นต้นทั่วประเทศ รายละเอียดตามตารางที่ 2

ความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก เป็นความผิดที่มีปริมาณคดีมาสู่การพิจารณาของศาลชั้นต้นมากเป็นอันดับที่ 4 ในปี 2546 รายละเอียดตามตารางที่ 2 ซึ่งการจราจรหมายความว่า การใช้ทางของผู้ขับขี่ คนเดินเท้า หรือคนที่จูง ชี หรือไล่ต้อนสัตว์ ซึ่งในการใช้ทางพระราชบัญญัติจราจรกำหนดความหมายไว้ว่า

“ทาง” หมายความว่า ทางเดินรถ ช่องเดินรถ ช่องเดินรถประจำทาง ไหล่ทาง ทางเท้า ทางข้าม ทางร่วมทางแยก ทางลาด ทางโค้ง สะพาน และลานที่ประชาชนใช้ในการจราจร และให้หมายความรวมถึงทางส่วนบุคคลที่เจ้าของยินยอมให้ประชาชนใช้ในการจราจรหรือที่

เจ้าพนักงานจรรยาได้ประกาศให้เป็นทางตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย แต่ไม่รวมไปถึงทางรถไฟ และยังมีบัญญัติความหมายของคำว่า

“ทางเดินรถ” หมายความว่า พื้นที่ทำไว้สำหรับการเดินรถไม่ว่าในระดับพื้นดิน ใต้หรือเหนือพื้นดิน และกำหนดความหมายของ “ช่องเดินรถ” หมายความว่า ทางเดินรถที่จัดแบ่ง เป็นช่องสำหรับการเดินรถ โดยทำเครื่องหมายเป็นเส้นหรือแนวแบ่งเป็นช่องไว้ รวมทั้งความหมาย ของถ้อยคำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (พระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4) เพื่อประโยชน์ ในการควบคุมให้เกิดความปลอดภัยในการจราจร ซึ่งมีบทบัญญัติห้ามการกระทำต่าง ๆ เช่น ห้าม มิให้ผู้ใดนำรถที่มีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรืออาจเกิดอันตราย หรืออาจทำให้เสื่อมเสียสุขภาพ อนามัยแก่ผู้ใช้ คนโดยสารหรือประชาชนมาใช้ในทางเดินรถ รถที่ใช้ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องจัดให้ มีเครื่องยนต์ เครื่องอุปกรณ์และหรือส่วนควบที่ครบถ้วนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ กฎหมาย ว่าด้วยการขนส่งกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน กฎหมายว่าด้วยรถลาก หรือกฎหมายว่าด้วยรถจ้าง และใช้การได้ดี ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เกิดเสียงอื้ออึ้งหรือมีสิ่งลากฎไปบนทางเดินรถมาใช้ในทาง เดินรถ (พระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 9) ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีล้อหรือส่วนที่ สัมผัสกับผิวทางไม่ใช่ยางมาใช้ในทางเดินรถ เว้นแต่เป็นรถที่ได้รับยกเว้นตามที่กำหนดในกฎ กระทรวง หรือเป็นรถที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานจรรยา(พระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 10) ต้องปฏิบัติตามเครื่องหมาย หรือสัญญาณ ต่าง ๆ และมีบทบัญญัติห้ามอีก มากมาย เช่น ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถในขณะที่หย่อนความสามารถในอันที่จะขับ ในขณะที่เมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่น ในลักษณะกีดขวางการจราจร โดยประมาทหรือน่าหวาดเสียว อันอาจเกิด อันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน ในลักษณะที่ผิดปกติวิสัยของการขับรถตามธรรมดา หรือไม่อาจ แลเห็นทางด้านหน้าหรือด้านหลัง ด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้านได้พอแก่ความปลอดภัย (พระ ราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43) ห้ามมิให้ผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษตาม กฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ หรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทตามกฎหมายว่า ด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งนี้ ตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (พระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ) และ ถ้าการกระทำความผิดตาม มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบ อนุญาตขับขี่ และถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และให้ศาลสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ขับขี่ (พระราชบัญญัติจรรยาทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157 ทวิ วรรคสาม) ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่มี

อัตราโทษสูงสุดในพระราชบัญญัตินี้ และเป็นฐานความผิดที่มีผลกระทบที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือชีวิตของประชาชนโดยทั่วไปซึ่งบังเอิญเข้ามารับผลกระทบจากการฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าว

ความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร เป็นความผิดที่จัดอยู่ในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติซึ่งเป็นคนที่มีปริมาณคดีมากเช่นกันโดยเฉพาะในเขตท้องที่ที่มีความเจริญทางด้านวัตถุโดยเฉพาะอาคารสถานที่ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยหรือสถานประกอบการหรือสิ่งปลูกสร้างอื่น โดยบทบัญญัติในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 4 ให้นิยามความหมายของคำว่า “อาคาร” ไว้ดังนี้

อาคาร หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้าสำนักงาน และสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง

- (1) อัฒจันทร์หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนของประชาชน
 - (2) เขื่อน สะพาน อุโมงค์ ทางหรือท่อระบายน้ำ อุโมงค์ คานเรือ ท่าเรือ ท่าจอดเรือ รั้ว กำแพง หรือประตู ที่สร้างขึ้นติดต่อกับหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะ หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย
 - (3) ป้ายหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นสำหรับติดหรือตั้งป้าย
 - (ก) ที่ติดหรือตั้งไว้เหนือที่สาธารณะและมีขนาดเกินหนึ่งตารางเมตร หรือมีน้ำหนักรวมทั้งโครงสร้างเกินสิบกิโลกรัม
 - (ข) ที่ติดหรือตั้งไว้ในระยะห่างจากที่สาธารณะซึ่งเมื่อวัดในทางราบแล้ว ระยะห่างจากที่สาธารณะมีน้อยกว่าความสูงของป้ายนั้นเมื่อวัดจากพื้นดิน และมีขนาดหรือมีน้ำหนักเกินกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวง
 - (4) พื้นหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่พักจอดรถ ที่กั๊บบรรทุก และทางเข้าออกของรถ สำหรับอาคารที่กำหนดตามมาตรา 8 (9)
 - (5) สิ่งก่อสร้างขึ้นอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- ตามนิยามดังกล่าวสิ่งทีกฎหมายนิยามกำหนดกรอบเพื่อให้มีอำนาจเข้าควบคุมดูแล เน้นอนว่าตามความมุ่งหมายของกฎหมายแล้วเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมโดยรวม โดยกำหนดขั้นตอนในการกระทำที่เกี่ยวข้องกับอาคารตามนิยามนั้นตั้งแต่การขออนุญาตเพื่อปลูกสร้าง การควบคุมการปลูกสร้างให้เป็นไปตามแบบที่ได้รับอนุญาต การต่อเติม ดัดแปลงหรือลักษณะการใช้ประโยชน์ รวมทั้งการรื้อถอนโดยมีบทกำหนดโทษจำคุกสูงสุดไม่เกินหกเดือน

(พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 66 ทวิ และมาตรา 67)

ตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ.2542 ที่มีเจตนารมณ์ในการตราและแก้ไขตามที่ปรากฏในหมายเหตุซึ่งเป็นส่วนที่ระบุเหตุผลในการตราซึ่งสื่อถึงความมุ่งหมายหรือเจตนารมณ์ได้ส่วนหนึ่งว่า “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ.2511 ให้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ทำให้มีบทบัญญัติหลายประการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาการสหกรณ์ให้ทันต่อสภาพการแข่งขันกับระบบธุรกิจในปัจจุบัน ประกอบกับพระราชบัญญัติดังกล่าวได้รวมบทบัญญัติเกี่ยวกับกลุ่มเกษตรกรซึ่งสมควรปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงเห็นสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยสหกรณ์ที่ใช้บังคับอยู่เดิมทั้งฉบับ โดยจัดระบบสหกรณ์ให้สหกรณ์มีชนิดเดียวคือ สหกรณ์ที่สมาชิกมีความรับผิดชอบจำกัดเท่าจำนวนหุ้นที่ถือเพื่อให้สหกรณ์พัฒนาไปด้วยความมั่นคง ในด้านการกำกับและส่งเสริมกิจการสหกรณ์ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการพัฒนาการสหกรณ์แห่งชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่เสนอความเห็นต่อรัฐบาลเกี่ยวกับนโยบายและแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาสหกรณ์ จัดให้มีกองทุนเพื่อพัฒนาสหกรณ์เพื่อความช่วยเหลือด้านการเงินแก่บรรดาสหกรณ์ ปรับปรุงองค์ประกอบและวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการดำเนินการสันนิบาตสหกรณ์แห่งประเทศไทย นอกจากนี้ได้ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับกลุ่มเกษตรกร เพื่อให้มีการพัฒนาไปสู่การจัดตั้งสหกรณ์อย่างเป็นระบบ ตลอดจนปรับปรุงบทกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

ในเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรวมกลุ่มเพื่อประโยชน์ของสมาชิกเป็นวิธีการสร้างความเข้มแข็งหรืออำนาจต่อรองให้กับกลุ่มที่ด้อยโอกาสในแขนงอาชีพต่าง ๆ โดยเฉพาะเกษตรกรซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ จะเห็นได้ว่าข้อห้ามตามบทบัญญัติที่ห้ามใช้ชื่อที่ประกอบด้วยคำว่า “สหกรณ์” หรือ “กลุ่มเกษตรกร” โดยไม่ได้รับอนุญาตกำหนดโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนและโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทรวมทั้งการปรับเป็นรายวันระหว่าง 500 ถึง 1,000 บาท จนกว่าจะเลิกใช้ตามที่บัญญัติใน หมวด 10 มาตรา 129 แห่งพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 บทกำหนดโทษกรณีอื่น ๆ เช่น ไม่มาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารเกี่ยวกับการดำเนินงาน หรือรายงานการประชุมของ สหกรณ์หรือชุมนุมสหกรณ์ตามคำสั่งของนายทะเบียนสหกรณ์ ร้องนายทะเบียนสหกรณ์ ผู้ตรวจการสหกรณ์ ผู้สอบบัญชี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนายทะเบียนสหกรณ์มอบหมายซึ่งสั่งการตามมาตรา 17 หรือไม่มาชี้แจงข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารเกี่ยวกับการดำเนินงานหรือรายงานการประชุมของกลุ่มเกษตรกรตามคำสั่งของนายทะเบียนกลุ่มเกษตรกร หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนายทะเบียนกลุ่มเกษตรกรมอบหมายตาม

มาตรา 128 แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 มาตรา 130 คือ ปรับ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

การไม่ชี้แจง ชัดขวางเพื่อไม่ให้มีการชี้แจงแก่นายทะเบียนสหกรณ์ รองนายทะเบียนสหกรณ์ ผู้ตรวจการสหกรณ์ ผู้สอบบัญชี หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนายทะเบียนสหกรณ์ มอบหมายตามมาตรา 18 หรือชัดขวางหรือไม่ให้คำชี้แจงแก่นายทะเบียน กลุ่มเกษตรกรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งนายทะเบียนกลุ่มเกษตรกรมอบหมายตามมาตรา 124 ต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 มาตรา 131 คือ ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ไม่รักษาทรัพย์สินของสหกรณ์ หรือไม่ส่งมอบทรัพย์สิน สมุดบัญชี เอกสาร และสิ่งอื่นของสหกรณ์ให้แก่ผู้ชำระบัญชีตามมาตรา 78 ไม่แก้ไขข้อบกพร่องตามที่นายทะเบียนสหกรณ์สั่งการตามมาตรา 22 (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

พระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. 2542 มาตรา 135 มีบทกำหนดโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนมาตรา 26 คือ ประกอบธุรกิจผู้ค้าล่วงหน้า นายหน้าซื้อขายล่วงหน้า ที่ปรึกษาการซื้อขายล่วงหน้า ตัวแทนซื้อขายล่วงหน้า และผู้ประกอบการอื่นที่คณะกรรมการ ก.ส.ล.กำหนด โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยกำหนดโทษจำคุกและโทษปรับซึ่งเป็นกรณีที่เชื่อมโยงได้ยากยิ่งขึ้นจากผลกระทบที่จะเกิดแก่ตัวบุคคลและศีลธรรมโดยตรงแต่ก็มีบทบัญญัติในกฎหมายห้าม ส่วนบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติการซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้า พ.ศ. 2542 มาตรา 136 วรรคแรก เช่น ทำสัญญาในการซื้อขายล่วงหน้าอย่างไม่เป็นธรรม เรียกค่าตอบแทนการเป็นนายหน้าเกินอัตรา เป็นต้น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาทและปรับรายวันวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท แต่ถ้าการกระทำมีความผิดตามวรรคหนึ่งดังกล่าวเกิดจากการสั่งการหรือไม่สั่งการ การกระทำหรือไม่กระทำอันเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลผู้มีอำนาจจัดการกิจการของผู้ประกอบธุรกิจการซื้อขายล่วงหน้า กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลผู้มีอำนาจจัดการกิจการนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร พ.ศ. ๒๕๑๗ มีบทบัญญัติเพื่อให้มีกองทุนสำหรับช่วยเหลือเกษตรกร โดยกำหนดให้รัฐมีอำนาจเก็บค่าธรรมเนียมจากการส่งออกและนำเงินมาเป็นกองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร ซึ่งเป็นมาตรการทางเศรษฐกิจและสังคม มิได้มุ่งในประเด็นทางศีลธรรมเป็นหลักแต่ก็มีบทกำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วยเช่นกันโดยมีบทกำหนดโทษผู้ที่พยายามหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าธรรมเนียมหรือชำระน้อยกว่าที่ควรโดยกำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับสิบเท่าของค่าธรรมเนียมการส่งออกที่ยังต้องชำระ แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หากพิจารณาจากบทบัญญัติในกฎหมายที่มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา ตั้งแต่ปี 2457 เป็นต้นมาพบว่ามีการประกาศใช้มากถึง 2,283 ฉบับ เมื่อพิจารณาแล้ว สามารถแบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกฎหมายที่มีการยกเลิกโดยชัดเจนแล้วจำนวน 1105 ฉบับ กลุ่มที่ 2 มีผลใช้บังคับเฉพาะคราวและมีจุดสิ้นสุดในตัวจำนวน 562 ฉบับ กลุ่มที่ 3 เป็นกฎหมายที่มีการแก้ไขแล้วจำนวน 9 ฉบับ กลุ่มที่ 4 เป็นกฎหมายที่มีสาระพินสมัยการใช้บังคับ เพราะไม่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบันจำนวน 38 ฉบับ และกลุ่มที่ 5 ยังคงใช้บังคับอยู่ อีก 569 ฉบับ (หมายเหตุทำยพระราชบัญญัติยกเลิกกฎหมายบางฉบับที่ไม่เหมาะสมกับกาลปัจจุบัน พ.ศ.2546) ซึ่งในบรรดาบทบัญญัติกว่า 500 ฉบับที่บังคับใช้อยู่นี้เป็นบทบัญญัติในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติมากกว่าร้อยละ 90 ซึ่งในแต่ละฉบับยังมีบทบัญญัติอีกมาก

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติที่อยู่ในกลุ่มความผิดประเภทที่เป็น MALA PROHIBITA นั้นอาจกล่าวได้ว่ามีรากฐานของศีลธรรมน้อยกว่า หากถือตามที่มีผู้กล่าวว่า กฎหมายป้องกันมลภาวะของประเทศญี่ปุ่นซึ่งพยายามปกป้องประชาชนจากการทำลายสภาพแวดล้อมโดยเห็นว่ากฎหมายดังกล่าวมีรากฐานทางศีลธรรม (สีเหลือง) 50 คะแนน รากฐานทางวิทยาการ (สีแดง) 30 คะแนน และมีคะแนนความจำเป็นทางการปกครองซึ่งถือเป็นรากฐานทางประวัติศาสตร์ (สีน้ำเงิน) ให้ค่าน้ำหนัก 20 คะแนน หากเปรียบเทียบสีจะได้สัดส่วนสีที่นำมาผสมเป็น 5:3:2 ซึ่งสีที่ผสมออกมาจะได้สีที่ออกเหลืองซึ่งท่านผู้เขียนเรียกว่าสีมะนาว ดังนั้นหากเป็นกรณีที่เป็นกลุ่ม MALA IN SE ซึ่งต้องมีรากฐานทางศีลธรรมในสัดส่วนที่มากกว่า 5 ใน 10 ส่วน ผลของการผสมสีที่ได้น่าจะเป็นสีมะนาวสุก (วิชา มหาคุณ , 2544 : 198)

เมื่อได้ทำความเข้าใจเป็นเบื้องต้นแล้วดังกล่าวนในการใช้ดุลพินิจของศาลนั้นจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ในการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองกับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ มีการนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาญาวิทยาไปใช้ในผลของคำพิพากษาหรือไม่ ซึ่งก่อนที่จะนำไปสู่การให้เหตุผลต่อข้อสังเกตดังกล่าวควรทำความเข้าใจกับ แนวคิดที่เกี่ยวกับดุลพินิจและทฤษฎีที่เกี่ยวกับอาญากรรมต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับดุลพินิจ(นพพร โพธิ์รังสิยากร,2524)

“...การเรียงคำพิพากษาเป็นกิจสำคัญอย่างหนึ่งในหน้าที่ผู้พิพากษาผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้พิพากษาที่ดีนั้น มิใช่แต่เพียงตัดสินความได้ยุติธรรม และถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น จำต้องตัดสินให้ผู้ได้ยื่นได้ฟังเห็นด้วยว่าคำตัดสินนั้นเป็นยุติธรรมและชอบด้วยกฎหมาย การที่จะให้ได้ผลอย่างนี้คดีแบบอย่าง หรือหลักกฎหมาย ที่คู่กรณียกขึ้นอ้าง จะนำมาปรับแก้คดีได้หรือไม่

ประการใด ควรกล่าวอธิบายไว้เมื่อคู่กรณีได้ฟังคำพิพากษาแล้วให้ทราบได้ว่า เขาชนะหรือแพ้ในประเด็นข้อใด และเพราะเหตุใด การเรียงคำพิพากษาโดยไม่แจ้งเหตุผล กล่าวความรวม ๆ แล้วรวบรวมหัวรวบหางให้ฝ่ายโน้นแพ้ ให้ฝ่ายนี้ชนะนั้น อาจเป็นเหตุให้คู่ความเห็นไปว่า เขาไม่ได้รับความยุติธรรม...”(ธานินทร์ กรัยวิเชียร,อ้างถึงในนพพร โพธิ์รังสียากร,2524)

จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่่าก่อนถึงขั้นตอนการเรียงคำพิพากษานั้นในทางอรรถคดีตามที่กำหนดในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความไม่ว่าจะเป็นในคดีแพ่งหรือคดีอาญาต้องผ่านกระบวนการในการสืบพยานโดยคู่ความทุกฝ่ายแล้วเพื่อให้ข้อเท็จจริงทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นแห่งคดีเข้าสู่สำนวนเพื่อให้ศาลนำไปใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีและห้ามมิให้ศาลโดยผู้พิพากษารับฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน ห้ามมิให้นำข้อเท็จจริงที่มีได้ปรากฏในสำนวนมาใช้ในการพิจารณาพิพากษา การที่ผู้พิพากษาจะเรียงหรือเขียนคำพิพากษาต้องประมวลข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในสำนวน สิ่งซึ่งกฎหมายให้เป็นอำนาจอิสระเป็นอำนาจหรือสิทธิพิเศษ (Privilege) ของศาล เป็นอำนาจอิสระโดยเด็ดขาด (uncontrolled by the judgment or conscience of others.) ในแต่ละขั้นตอนตั้งแต่การรับฟังพยานหลักฐาน การวินิจฉัยความผิด การกำหนดโทษ และดุลพินิจของศาลในการวินิจฉัยเหตุอื่น ๆ อันเกี่ยวกับการลงโทษ โดยผู้พิพากษามีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของผู้พิพากษาและตุลาการไม่อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาตามลำดับชั้น(รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 249) อย่างไรก็ตามบทบัญญัตินี้มุ่งคุ้มครองการปฏิบัติหน้าที่ แต่หากมีพฤติการณ์ตามที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 มาตรา 303 ก็อาจถูกถอดถอนได้

ความหมายของคำว่า ดุลพินิจ

เมื่อนำคำว่า “ดุล” หรือ “ดุลย” ซึ่งแปลว่า เท่ากัน เสมอกัน มาสมาสกับกับคำว่า “พินิจ” ซึ่งแปลว่า พิจารณา เป็นคำใหม่กว่า “ดุลพินิจ” หรืออาจเขียนว่า “ดุลยพินิจ” ก็ได้ มีความหมายว่า “การวินิจฉัยเห็นสมควร” (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542: 412) สาระเดียวกับคำว่า “Discretion” ในภาษาอังกฤษที่มีรากศัพท์ภาษาลาตินว่า “Discretio”

ในทางกฎหมายมหาชนแบ่งอำนาจในส่วนนี้ออกเป็น 2 ส่วน คือ “อำนาจผูกพัน” และ “อำนาจดุลพินิจ” โดย “อำนาจผูกพัน” เป็นอำนาจของฝ่ายปกครองที่ต้องกระทำตามข้อความที่บัญญัติโดยไม่มีอิสระที่จะกระทำตามที่เห็นสมควร ส่วน “อำนาจดุลพินิจ” เป็นอำนาจอิสระที่จะกระทำได้ตามที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรม

ดุลพินิจที่แท้จริงตามความหมายของ Sir Edward Coke ที่ได้กล่าวไว้เป็นภาษาลาตินว่า “Discretio est discernere per legem quid sit justum” ซึ่งหมายความว่า ดุลพินิจ คือ การรู้รอบเรื่องกฎหมายว่าสิ่งใดควรเป็นธรรม

ดุลพินิจในทางอาญาเป็นการใช้อำนาจมหาชนประการหนึ่งที่มีได้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการ เช่น ในการอนุญาตให้ยื่นบัญชีระบุพยาน การตัดพยาน หรือสั่งงดสืบพยาน การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อสรุปเชื่อมโยงข้อเท็จจริงบางอย่างที่ยังขาดความต่อเนื่องและวินิจฉัยการกระทำนั้น ๆ โดยให้ลักษณะกฎหมายแก่ข้อเท็จจริงนั้น ว่าครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่ เพื่อวินิจฉัยว่าการกระทำนั้น ๆ เป็นหรือไม่เป็นความผิด รวมถึงการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ

หากนำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาดุลพินิจทั้งหมดมาแยกพิจารณาแล้ว ความหมายของดุลพินิจคงมีอยู่เพียง 3 ประการ ซึ่งเรียกองค์ประกอบทั้งสามนี้รวมกันว่า “พฤติกรรมแห่งดุลพินิจ” (the exercise of discretion) คือ ค้นหาข้อเท็จจริง (finds facts) ปรับข้อเท็จจริงเข้ากับหลักกฎหมาย (applies law) และ พิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ภายหลังจากที่ทราบข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว (decides what is desirable in the circumstances after the facts and the law are known)

ด้วยเหตุที่ดุลพินิจในทางกฎหมาย มีความหมายและพฤติกรรมดังได้กล่าวไว้แล้วนี้เอง ทางปฏิบัติเกี่ยวกับอรรถคดีในหลาย ๆ ครั้งจึงไม่มีความจำเป็นที่จะแยกข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และดุลพินิจให้ออกจากกันเพราะการค้นหาข้อเท็จจริงซึ่งบางครั้งเป็นส่วนหนึ่งของการกำหนดปรับใช้กฎหมาย เช่น ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคู่ความที่จำเป็นนำเอากฎหมายมาปรับใช้ ซึ่งเรียกว่า “adjudicative facts” ส่วนข้อเท็จจริงที่ใช้ในวัตถุประสงค์ของการกำหนดปรับใช้กฎหมายหรือนโยบายหรือพฤติกรรมแห่งดุลพินิจเรียกว่า “legislative facts” และไม่ว่ากรณีจะเป็นอย่างไรก็ตามองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้กฎหมายอาญาดำเนินไปด้วยความราบรื่นและยุติธรรมจำเป็นต้องประกอบขึ้นด้วยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และดุลพินิจนี้เอง

แนวคิดในการกำหนดโทษ (เกียรติภูมิ แสงศศิธร, 2533)

การกำหนดโทษถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญตอนหนึ่งของการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Criminal Justice) เพราะจำเลยซึ่งถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด อาจได้รับโทษทางกาย ทางทรัพย์สิน หรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีโทษ ในปัจจุบัน การลงโทษผู้กระทำความผิด อาจกระทำไปเพื่อต้องการแก้แค้น (Retribution) เพื่อข่มขู่ยับยั้งซึ่งมีผลเป็นการป้องกัน (Deterrence) ซึ่งอาจเป็นการป้องกันทั่วไปหรือเฉพาะราย เพื่อปรับปรุงแก้ไข (Rehabilitation)

เพื่อคุ้มครองสังคมโดยตัดผู้กระทำความผิดออกไป (Incapacitation) ถึงแม้วัตถุประสงค์ของการลงโทษจะมีหลากหลายประการ แต่ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าการลงโทษด้วยประสงค์แก้แค้นหรือป้องกันนั้นไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะแม้จะมีการลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างรุนแรงก็มิได้ทำให้จำนวนอาชญากรรมลดน้อยลงไปแต่ประการใด

ดังนั้นจึงมีผู้เสนอว่าการลงโทษ ควรคำนึงถึงผู้กระทำความผิดแต่ละคน มากกว่าที่จะกำหนดเป็นอัตราตายตัว (Individualization) หรืออีกนัยหนึ่ง การลงโทษต้องเหมาะสมกับตัวบุคคลมากกว่าความผิด (Punishment to fit the offender, not the Crime) ทั้งนี้ โดยเน้นแก้ไข ไม่ให้ผู้กระทำผิดหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก แนวคิดดังกล่าวเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่า มีการนำมาตรการใหม่ ๆ มาใช้ปฏิบัติ ต่อผู้กระทำความผิดมากขึ้น เช่น การใช้วิธีการรอกการลงโทษ (Suspended Sentence) การคุมความประพฤติ (Probation) การจำคุกโดยไม่มีกำหนดเวลา (Indeterminate Sentence), การทำงานให้กับชุมชน (Community Service) เป็นต้น การนำเอาโทษหรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีโทษ มาใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่เหมาะสมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้กำหนดโทษจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องปรัชญาการลงโทษ (Philosophy of Punishment) ตลอดจนมีข้อมูล เกี่ยวกับตัวจำเลยอย่างเพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกลักษณะ (Character) ประวัติการทำงาน (work record) ประวัติการกระทำความผิด (Prior convictions) ฯลฯ นอกจากนี้การกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลจะต้องมีวิธีการที่ชัดเจนแน่นอน เพื่อยืนยันได้ว่าข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มานั้นครบถ้วน และถูกต้องซึ่งในเรื่องดังกล่าว ประเทศในระบบคอมมอนลอว์ (Common Law) และซีวิลลอว์ (Civil Law) ต่างมีแนวทางการดำเนินการที่แตกต่างกัน โดยประเทศในระบบคอมมอนลอว์ มีการแยกการดำเนินคดีอาญา ออกเป็น 2 ส่วน (Bifurcation) กล่าวคือการแยกขั้นตอนการกำหนดโทษจำเลย (Sentencing Stage) ออกจากขั้นตอนการวินิจฉัยความผิด (Guilty Stage) โดยภายหลังจากมีคำตัดสินว่าจำเลย เป็นผู้กระทำความผิดแล้ว (Conviction) ศาลอาจยังไม่กำหนดโทษจำเลยไปในทันที แต่อาจเลื่อนการกำหนดโทษออกไป ในระยะเวลาหนึ่ง เพื่อให้พนักงานคุมประพฤติ (Probation officer) หรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทำการสืบเสาะหาข้อมูล เกี่ยวกับตัวจำเลย เช่น ประวัติการกระทำความผิด (prior convictions) ประวัติการทำงาน (employment history) ประวัติการศึกษา (education history) ประวัติเกี่ยวกับครอบครัวและภูมิหลังทางสังคม (family and social background) สภาพทางร่างกายและภาวะแห่งจิต (physical and mental condition) อาชีพและอุปนิสัย (occupation and personal habits) สถานภาพทางการเงิน ตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดโทษ แล้วประมวลข้อเท็จจริงเหล่านั้น สรุปเป็นความเห็นเสนอมาตรการลงโทษที่เหมาะสมในศาลทราบก่อนอ่านคำพิพากษาลงโทษขั้นตอน นับตั้งแต่จำเลยถูกตัดสิน

ว่าเป็นผู้กระทำความผิด ไปจนถึงขณะที่ศาลอ่านคำพิพากษาลงโทษ ประเทศในระบบคอมมอนลอว์ เรียกขั้นตอนดังกล่าวว่า ขั้นตอนการกำหนดโทษจำเลย (Sentencing Stage)

ส่วนประเทศในระบบซีวิลลอว์นั้นการพิจารณาพิพากษาคดีจะกระทำติดต่อกันไปเนื่องจากการพิจารณาคดีอาญาของประเทศในระบบซีวิลลอว์ไม่มีลักษณะเป็นการต่อสู้กันระหว่างคู่ความทั้งสองฝ่าย หรือระบบคู่ปรปักษ์ (Adversary System or Fight Theory) เช่น ประเทศในระบบคอมมอนลอว์ หากแต่เป็นการดำเนินคดีอาญาในลักษณะของการค้นหาความจริงแบบไม่ต่อสู้หรือระบบไต่สวนหาความจริง (Non-adversary system or Inquisitorial system) กล่าวคือ ศาล อัยการ ทนายของผู้ถูกกล่าวหาต่างมีหน้าที่ร่วมกันค้นหาความจริง ดังนั้นข้อเท็จจริงทั้งหลายที่เกี่ยวกับตัวจำเลย จึงมีการตีแผ่ในระหว่างการดำเนินคดี ซึ่งมีผลให้คดีดังกล่าว หากศาลตัดสินว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิด ศาลสามารถกำหนดโทษจำเลยไปพร้อมกันได้ เพราะศาลได้รับข้อมูลเกี่ยวกับตัวจำเลยมาเพียงพอที่จะมาใช้กำหนดโทษจำเลยอย่างเหมาะสม

ศาลยุติธรรมส่วนใหญ่จะมีมาตรฐานกลางในการกำหนดโทษหรือ “ยี่ต็อก” ไว้เป็นหน้าที่ของผู้พิพากษาที่จะต้องใช้ดุลพินิจว่าจะลงโทษจำเลยผู้กระทำความผิดตามมาตรฐานกลาง หรือจำเลยในคดีนี้มีกรณีพิเศษที่สมควรลดโทษที่จะลงหรือลงโทษให้หนักขึ้นกว่ามาตรฐานกลาง การลดโทษอาจจะเป็นการยกโทษจำคุกคงให้ปรับแต่อย่างเดียว (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 55) ลดระดับโทษ เช่น เปลี่ยนโทษประหารชีวิตมาเป็นจำคุกตลอดชีวิต เปลี่ยนโทษจำคุกมาเป็นกักขัง (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23) ยกโทษปรับโดยลงโทษแต่จำคุกอย่างเดียว (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 20) ลดโทษจำคุกหรือโทษปรับลงไม่เกินกึ่งหนึ่งเพราะมีเหตุบรรเทาโทษ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78) ลดมาตราส่วนโทษเพราะยังอ่อนอายุ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และ 76) หรือ รอกการลงโทษจำคุก (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56) สำหรับการลงโทษให้หนักขึ้นกว่ามาตรฐานกลางนั้นอาจได้แก่การลงโทษขั้นสูงสุดที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น กรณีพิเศษเช่นนี้พิจารณาได้จากประวัติการกระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดีผลเสียหายที่เกิดขึ้นแก่สังคมส่วนรวม ฯลฯ อันแสดงให้เห็นว่าจำเลยรายนี้สมควรได้รับการพิจารณากำหนดโทษเป็นพิเศษ นอกจากนี้แม้ในกรณีที่เป็นการผิดไม่ร้ายแรง เช่น มีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตและพกพาไปในเมืองหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร แต่ถ้าจำเลยมีพฤติการณ์ที่เป็นมือปืนรับจ้าง หรือจะนำอาวุธปืนไปทำร้ายผู้อื่น ก็อาจจำเป็นต้องลงโทษจำคุกให้หนักขึ้นเพื่อให้ประชาชนในสังคมได้รับประโยชน์ด้วย

เหตุผลประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษตามแนวคำพิพากษาศาลไทย (ประสพสุข บุญเดช, ม.ป.ป.)

1. สภาพและพฤติการณ์ของการกระทำความผิด เวลา และสถานที่ในการกระทำความผิด ถ้าร้ายแรง ใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด แสดงถึงความอุกอาจไม่ยำเกรงกฎหมายบ้านเมืองก็สมควรลงโทษหนัก ถ้าไม่ร้ายแรงก็อาจลงโทษให้เบาลงได้ เช่น กระทำความผิดโดยทรงองอาจต่อหน้าประชาชนไม่หวั่นเกรงอำนาจบ้านเมือง มีสมาคมหนุนหลัง ควรลงโทษหนัก ลอบทำร้ายโดยเขาไม่รู้ตัวไม่มีโอกาสป้องกันตัวได้ขณะอยู่ในบ้านเรือนโดยปกติสุข ศาลลงโทษหนัก บุกรุกเข้าไปฆ่าเด็กที่อยู่บ้านคนเดียวไม่มีกำลังป้องกันตัวเป็นการร้ายกาจหวาดเสียวแก่ประชาชนทั่วไป ศาลพิพากษาประหารชีวิต ตัวการที่ไม่ได้ลงมือฆ่า ศาลไม่ลงโทษประหารชีวิต เพียงให้จำคุกตลอดชีวิต ขว้างระเบิดสังหารใส่กลุ่มคนงานในงานวัดทำให้คนตาย 7 คน บาดเจ็บอีก 5 เป็นการใช้อาวุธร้ายแรงมีอำนาจทำลายกว้างขวาง แม้ไม่ถึงกับทารุณโหดร้ายตามมาตรา 289 (5) ก็ควรลงโทษหนัก ลักทรัพย์โดยการวางแผน ลักทรัพย์ในสถานที่สาธารณะ หรือทำร้ายร่างกาย เพราะเจ็บแค้นพยาบาท สมควรลงโทษหนัก ลักทรัพย์ 18,550 บาท ได้คืนหมดแล้ว ไม่ควรลงโทษขั้นสูงเต็มอัตรา

2. สาเหตุที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิด เช่น ลักทรัพย์เพราะความหิวหรือความพิการ ทำร้ายร่างกายเพราะถูกข่มเหงรังแกก่อน สมควรลงโทษเบา เช่น กระทำโดยหลงผิดว่ากระทำได้ แม้จะไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะได้รับการยกเว้นโทษ ศาลก็จะลงโทษเบา ทนายความปลอมลายมือชื่อตัวความในใบมอบฉันทะให้รับเงินจากศาล ตัวความเบิกความว่าได้อนุญาตให้ทนายความรับเงินจากศาลได้ เป็นความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ แต่ควรลงโทษเบา กรณีวิเวกโดยถูกฉ้อโกงศาลมักลงโทษเบา แต่ถ้าเลิกกันแล้วยังผูกใจเจ็บติดตามไปทำร้ายอีก เป็นการร้ายแรง ศาลลงโทษหนัก ยิ่งภริยาตายโดยคิดว่าเป็นคนร้าย ต้องสูญเสียมากอยู่แล้ว ศาลลงโทษเบา แทนตายเพราะผู้ตายเมาสุรามาช่วยยุจนโกรธขึ้นมา ศาลจำคุก 2 ปี ไม่ประหารชีวิต แทนเขาเพราะโกรธโดยได้ยินเสียงบุตรร้องเข้าใจว่าบุตรถูกข่มเหง ประกอบกับทั้งเป็นผู้หญิง ควรกำหนดโทษน้อยลง

3. ผลของความผิดที่เกิดขึ้นต่อสังคมหรือต่อเอกชนร้ายแรงเพียงใด เช่น ขว้างระเบิดเข้าไปในกลุ่มคนให้คนบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก บาดแผลที่ถูกทำร้ายมีลักษณะฉกรรจ์ ทรัพย์สินที่เสียหายมีเป็นจำนวนมาก หรือหมิ่นประมาททางหน้าหนังสือพิมพ์ หรือวิฤกษ์กระจายเสียง กระทำต่อสาธารณะสมบัติของแผ่นดินหรือทรัพย์สินของทางราชการ สมควรลงโทษหนัก เช่น กระทำโดยประมาทหลายประการ ทำให้รถไฟชนกัน คนตายและเสียหายร้ายแรงแก่รัฐและประชาชน ศาลลงโทษหนักประกอบกรณามีฐานะดี หาเลี้ยงมารดา ผู้ชรา ไม่เป็นเหตุระอการ

ลงโทษคดีผลิตฟิล์มภาพยนตร์ร่วมประเวณีท่าต่าง ๆ ยั่วยุกามารมณ์และขัดต่อศีลธรรมไทย
อย่างมาก ตั้งโรงงานใช้เครื่องจักรแปรรูปไม้เพื่อการค้า เป็นการทำลายทรัพยากรที่สำคัญของ
ประเทศ นับว่าร้ายแรงมาก ศาลลงโทษหนัก

4. ตัวผู้กระทำผิด เช่น ผู้กระทำผิดครั้งแรก กระทำผิดโดยประมาทหรือด้วยความ
มีนเมา ผู้กระทำผิดเป็นหญิงหรือเป็นชาวต่างชาติ สมควรลงโทษเบา แต่ถ้าเป็นผู้กระทำผิดติดนิสัย
กระทำโดยจงใจ หรือเป็นเจ้าของพนักงาน สมควรลงโทษหนัก หรือ ผู้เสียหายเป็นผู้หญิง เป็นเด็ก
คนพิการ หรือคนชรา สมควรลงโทษหนัก

ความสามารถของผู้กระทำผิดที่จะต้องรับโทษ เช่น ในการชำระค่าปรับ
หากผู้กระทำผิดไม่อาจชำระค่าปรับได้จะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับนานกว่าถูกจำคุกหรือไม่
เช่น คดีกัญชา หรือคดีศุลกากร

ในกรณีที่ผู้กระทำผิดยังอ่อนอายุ คือ มีอายุไม่เกิน 20 ปี อาจมีการไม่
พิพากษาลงโทษ หรือแม้จะพิพากษาลงโทษก็มีการลดมาตราส่วนโทษลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่ง
ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และ 76 ได้ เช่น จำเลยที่ 1 อายุ 19 ปี จำเลยที่ 2
อายุ 17 ปี เป็นนักเรียนโรงเรียนช่างกลแห่งหนึ่ง เลิกเรียนแล้วได้ไปดื่มสุราที่ร้านอาหารที่มีการ
แสดงดนตรีจันทิเก็บบ 24 นาฬิกา แล้วแสดงความประพฤติไม่ดีจะไม่จ่ายค่าอาหาร ครั้นถูก
ติดตามทวงค่าอาหารก็เกิดความไม่พอใจและไปพาพวกมายิงพนักงานร้านอาหารนั้นจนถึงแก่
ความตาย แสดงว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 รู้สึกผิดชอบเป็นผู้ใหญ่และประพฤติตนเป็นอาชญากร
เหี้ยมโหดถึงกับฆ่าผู้ประกอบการงานโดยสุจริต เป็นภัยแก่สังคมอย่างยิ่ง ไม่สมควรได้รับการ
ลดมาตราส่วนโทษลงอีก หรือดำเนินการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 74 แต่แม้จะ
ปรากฏว่าในขณะที่กระทำผิดจำเลยจะมีอายุเพียง 19 ปีเศษ แต่จำเลยโตพอรู้ผิดชอบแล้วและ
กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ โดยใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายซึ่งกำลังแบกเด็กหญิงผู้ตายอยู่บนบ่า
เมื่อผู้เสียหายล้มลงแล้วยังตามไปยิงซ้ำอีก 2 นัด แสดงถึงความเหี้ยมโหดผิดวิสัยปุถุชนธรรมดา
ทั้ง ๆ ที่ผู้เสียหายมิได้ต่อสู้จำเลยแต่อย่างใดจึงไม่มีเหตุที่จะลดมาตราส่วนโทษให้แก่จำเลย

5. พฤติการณ์หลังการกระทำผิด เช่น พยายามบรรเทาผลร้าย หรือการชดใช้
ค่าเสียหาย เช่น พาผู้บาดเจ็บ ไปรักษาพยาบาล ชดใช้ค่าเสียหายหรือนำของกลางมาคืนให้บาง
ส่วนหรือทั้งหมดแล้ว หรือให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นอย่างดี สมควรลงโทษให้เบาลง

6. ประเภทความผิด กำหนดสำหรับคดีความผิดเกี่ยวกับจรรยา คดีโสเภณี คดีการ
พนัน ควรลงโทษปรับ ไม่ควรลงโทษจำคุก ในการลงโทษปรับนั้นคนร่ำรวยและคนยากจนจะต้อง

ถูกลดโทษปรับเท่ากันแต่ถ้าหากจะมีการลดโทษปรับให้แล้วคนยากจนจะต้องรับการลดโทษได้รับการลดโทษปรับให้มากกว่า

7. คำนี้ถึงดุลพินิจในการกำหนดโทษที่มีอยู่ตามกฎหมาย การใช้ดุลพินิจวางโทษสูงต่ำเป็นเรื่องที่นักนิติศาสตร์ได้เถียงกันมาก บางท่านมีความเห็นว่าการกระทำอย่างนั้นควรลงโทษหนัก แต่บางท่านก็เห็นว่าควรลงโทษเบา ในสมัยโบราณกฎหมายลักษณะโจรบทที่ 165 บัญญัติว่า “ถ้าลักทรัพย์ในยามข้าวยากหมากแพง ให้ลงโทษเบากว่ายามปกติ” หรือ ในกฎหมายลักษณะวิเวท “ให้ลงโทษหนักเบาตามลักษณะของวัตถุที่ใช้ทำร้าย” เป็นต้น อย่างไรก็ตามการที่จะบัญญัติกฎหมายไว้เฉพาะเจาะจงโดยไม่ให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้เหมาะสมแก่คดีเป็นเรื่อง ๆ ไป ก็น่าจะไม่ถูกต้อง ฉะนั้นโดยทั่วไปแล้วกฎหมายจะกำหนดอัตราโทษชั้นสูงไว้ เช่น จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือบางกรณีอาจจะกำหนดโทษชั้นต่ำไว้ด้วย เช่น จำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี เป็นต้น

ทฤษฎีบทบาท (Role Theory)

บทบาท ในความหมายทางสังคมวิทยาเป็นพฤติกรรมหรือการแสดงออกให้เหมาะสมกับสถานภาพ ไม่ว่าของบุคคลใดก็ตามต้องมีสถานภาพและต้องมีบทบาทหรือแสดงออกให้เหมาะสมเสมอ สถานภาพของผู้พิพากษาในสังคมไทยสังคมให้ความสำคัญทั้งในระดับที่เป็นหนึ่งในอำนาจอธิปไตย และในความรับรู้ของประชาชนในสังคมโดยทั่วไป ดังนั้นจึงต้องมีบทบาทที่เหมาะสมโดยเฉพาะในเรื่องที่ศึกษานี้เป็นบทบาทหนึ่งของบุคคลผู้ดำรงสถานภาพผู้พิพากษาจึงควรที่จะกล่าวถึงสาระของทฤษฎีบทบาท(Role Theory) เพื่อเป็นกรอบในการศึกษา

บทบาท คือ การกระทำตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพซึ่งหมายถึงตำแหน่งสถานภาพและบทบาทมักเป็นของคู่กัน คือ เมื่อมี สถานภาพจะต้องมีบทบาทด้วย แต่ไม่เสมอไป ซึ่งบทบาท คือ พฤติกรรมที่คาดหวังสำหรับผู้อยู่ในสถานภาพต่าง ๆ ว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร (Role Expectation) เป็นบทบาทที่คาดหวังโดยกลุ่มคนหรือสังคมเพื่อทำให้ผู้สัมพันธ์มีการกระทำระหว่างกันทางสังคมได้ รวมทั้งสามารถพยากรณ์พฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ เช่น ผู้มีตำแหน่งเป็นพ่อจะได้รับการคาดหวัง จากสังคมให้แสดงบทบาทหรือหน้าที่ต่าง ๆ ของพ่อ เช่น เลี้ยงดูลูก ส่งเสียให้เล่าเรียนอบรมสั่งสอน ให้ความรักความเอ็นดู และอื่น ๆ อีก เป็นต้น(งามพิศ สัตย์สงวน , 2538 : 73)

บทบาท คือ การปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ(ตำแหน่ง) (สุพัตราสุภาพ ,2545 : 26,30) เป็นที่น่าสังเกตบทบาทนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามตัวบุคคลที่มีสถานภาพ

นั้น นอกจากนี้ การมีสถานภาพก็ไม่จำเป็นต้องมีบทบาทเสมอไป เช่น ได้รับแต่งตั้งเป็นอธิบดี แต่อยู่ระหว่างไม่สามารถใช้อำนาจตามสถานภาพได้

ปัจจัยของการแสดงบทบาทของบุคคลมี 4 อย่าง ดังต่อไปนี้

1. ความคาดหวังในบทบาท (Role Expectation) เป็นบทบาทตามความคาดหวังของผู้อื่นหรือเป็นบทบาทที่สถาบันองค์การหรือกลุ่มสังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติตามลัทธิหน้าที่ที่บุคคลนั้นครองตำแหน่งอยู่

2. การรับรู้บทบาท (Role Conception) เป็นการรับรู้และสามารถจะมองเห็นบทบาทของตนเองได้ตามการรับรู้ (Perceived Role) ซึ่งสัมพันธ์กับความต้องการของบุคคลนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นฐานส่วนบุคคล เป้าหมายในชีวิตและค่านิยมของบุคคลที่สวมบทบาทนั้น

3. การยอมรับบทบาทของบุคคล (Role Acceptance) ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อมีความสอดคล้องกันของบทบาทตามความคาดหวังของสังคมกับบทบาทที่ตนเองรับรู้อยู่ เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในบทบาท การสื่อสารระหว่างสังคม และบุคคลไม่ได้ยอมรับบทบาททุกบทบาท ถ้าหากว่าบทบาทที่ได้รับนั้นทำให้เสียประโยชน์หรือขัดกับความต้องการหรือค่านิยมของบุคคลนั้นก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมรับบทบาทนั้น ๆ

4. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของบุคคล (Role Performance) เป็นบทบาทที่เจ้าของสถานภาพแสดงจริง (Actual Role) ซึ่งอาจจะแสดงบทบาทตามที่สังคมคาดหวังหรือตามการรับรู้และตามความคาดหวังของตน การที่บุคคลจะปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับของการยอมรับบทบาทนั้น ๆ ของบุคคลที่ครองตำแหน่งนั้นอยู่

อาจกล่าวได้ว่า บทบาท หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมตามภาระหน้าที่ที่บุคคลต้องกระทำเมื่อดำรงสถานภาพใดสถานภาพหนึ่งหรือตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งการกระทำหรือรูปแบบพฤติกรรมดังกล่าวเป็นผลมาจากความคาดหวังของบุคคลอื่น ๆ ในสังคมนวมทั้งความคิดเห็นของผู้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ เองด้วย

บทบาททางเพศ (Gender Roles หรือ Sex Roles) หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมที่สังคมนิยามกำหนดว่าพฤติกรรมใดที่เหมาะสมสำหรับเพศชายหรือเพศหญิง เป็นสิ่งที่ใช้เป็นกฎเกณฑ์ในการแยกความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงตามความคาดหวังของสังคม ซึ่งต่างกับเอกลักษณ์ทางเพศ (Gender หรือ Sexual Identity) ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลพิจารณาว่าตนเป็นสมาชิกของเพศนั้น ๆ บทบาททางเพศเปลี่ยนแปลงได้ง่ายกว่าเอกลักษณ์ทางเพศ เนื่องจากบทบาททางเพศขึ้นอยู่กับยอมรับของสังคม

เมื่อเปรียบเทียบทั้งสองเพศพบว่า ในด้านความคิดผู้ชายคิดได้รอบคอบในบางเรื่องดีกว่าผู้หญิง โดยเฉพาะในเรื่องการบริหารงานทั่วไป รวมไปถึงงานด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมอีกด้วย เพราะผู้ชายมักไม่รวมอารมณ์เข้าไปในความคิดนั้นด้วย ชอบคิดเรื่องใหญ่ ๆ มากกว่าผู้หญิง ส่วนผู้หญิงคิดได้ละเอียดถี่ถ้วนและรอบคอบดีกว่าชาย เช่น ในเรื่องการบริหารเงินและการเงิน แต่ชอบคิดเรื่องหุ้มนิยมและคิดเล็กคิดน้อยมากกว่าผู้ชาย ในด้านการตัดสินใจผู้ชายกล้าตัดสินใจกล้าได้กล้าเสีย ตัดสินใจได้รวดเร็วมากกว่าผู้หญิง และกลัวความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นน้อยกว่าผู้หญิง จึงเหมาะที่จะเป็นผู้บริหาร หรือผู้นำของสังคม ส่วนผู้หญิงตัดสินใจช้ากว่าผู้ชายและต้องการข้อมูลประกอบการตัดสินใจมากกว่า และเนื่องจากเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าบุรุษ บางครั้งจึงมีความลังเลและหวาดวิตกในการตัดสินใจอย่างเห็นได้ชัด พื้นฐานความเชื่อของบุคคลว่ามีความคิดหวังต่อบทบาทผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกัน โดยเชื่อว่าเพศชายจะมีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง มีความก้าวร้าวและไม่ใช้อารมณ์ในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ มีลักษณะเป็นผู้นำ ในขณะที่เดียวกันจะมอง ผู้หญิงในลักษณะตรงกันข้าม โดยผู้หญิงขาดความเป็นตัวของตัวเอง มักใช้อารมณ์ในการตัดสินใจในงานต่าง ๆ พร้อมทั้งไม่มีลักษณะผู้นำ บทบาทดังกล่าวที่แตกต่างกันนี้เป็นผลมาจากระบวนการขัดเกลาบทบาททางเพศ ปัจจุบันที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดบทบาททางเพศ คือ ปัจจัยทางชีวภาพ และปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม

แนวความคิดเกี่ยวกับบทบาททางเพศนั้น Parsons and Bales (1955) ใช้ในการอธิบาย ลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิง ได้แก่ มโนทัศน์ของลักษณะพฤติกรรม 2 แบบ คือ พฤติกรรมเครื่องมือ (Instrumental Behavior) ซึ่งเป็นลักษณะของความเป็นชายที่เป็นลักษณะพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนเองได้วางไว้ ได้แก่ ลักษณะของความเป็นผู้นำ ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมการแสดงออก (Expressive Behavior) หมายถึงลักษณะของความเป็นหญิงซึ่งเป็นลักษณะของการกระทำเพื่อสนับสนุน หรือเป็นผลดีต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การเอาใจใส่ต่อผู้อื่น และการตอบสนองทางอารมณ์ เป็นต้น

ทฤษฎีในทางอาชญาวิทยา

ความหมายและขอบเขตของอาชญาวิทยา

คำว่า “อาชญาวิทยา” ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Criminology ซึ่งเป็นคำที่นักมนุษยวิทยาฝรั่งเศสชื่อ พอล โทนินาร์ค (Paul Topinard) เริ่มใช้เป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1879 ซึ่งตามความหมายที่ใช้ในครั้งนั้นมุ่งเน้นไปในทางด้านปฏิรูปกฎหมายอาญามากกว่าจะสนใจในทางสาเหตุของอาชญากรรม สำหรับในประเทศไทย ศาสตราจารย์หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรวรรณ

เป็นผู้ที่แปลคำว่า Criminology เป็นภาษาไทยว่า อาชญาวิทยา และถือกันว่าเป็นบิดาของนักอาชญาวิทยาในประเทศไทย (สุพจน์ สุโรจน์, 2542)

อาชญาวิทยา ตามนิยามของศาสตราจารย์ซัทเธอร์แลนด์ หมายถึง องค์ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรม ในฐานะเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่ง รวมทั้งกระบวนการแห่งการสร้างกฎหมาย การทำผิดกฎหมายและปฏิกริยาที่มีต่อการกระทำผิดกฎหมายด้วย

ตามทัศนะของวิลเลียมส์ อาชญาวิทยา นับได้ว่าเป็นวิทยาศาสตร์แขนงหนึ่ง เพราะได้มีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และเนื่องจากเป็นการศึกษาค้นคว้าโดยนักวิชาการหลายสาขา อาทิเช่น มานุษยวิทยา กฎหมาย สังคมวิทยา ชีววิทยา จิตวิทยา จิตเวชศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ และสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ เป็นต้น อาชญาวิทยา จึงมีลักษณะเป็นพหุวิชา (multi – disciplinary) และเป็นวิชาที่ศึกษาร่วมกันในระหว่างวิชาต่าง ๆ (Inter – disciplinary) อีกด้วย(สุพจน์ สุโรจน์, 2542)

ศาสตราจารย์ จิตติ ติงศภักดิ์ กล่าวว่า “อาชญาวิทยา”(criminology)เป็นวิชาที่ว่าด้วยสมุฏฐานของอาชญากรรม (etiology of crime) อันมีสมุฏฐานทางด้านตัวบุคคลผู้กระทำความผิด(criminal biology) และสมุฏฐานทางสังคม (criminal sociology) ...การศึกษาถึงสมุฏฐานเหล่านี้ อาจทำได้โดยอาศัยสถิติเป็นเครื่องนำทาง” (จิตติ ติงศภักดิ์,2529 :5)

ศาสตราจารย์ซัทเธอร์แลนด์แบ่งขอบเขตของการศึกษาอาชญาวิทยาไว้ดังนี้ คือ สังคมวิทยากฎหมาย (Sociology of Law) สาเหตุของอาชญากรรม (Criminal Etiology) ทฤษฎีวิทยา (Penology) ส่วนเนทเลอร์ ก็ได้แบ่งขอบเขตการศึกษาอาชญากรรมออกเป็น 3 เช่นเดียวกัน เพียงแต่เรียก ทฤษฎีวิทยา ว่า การป้องกันสังคม (Social Defence)

1. สังคมวิทยากฎหมาย เป็นส่วนที่ศึกษาเพื่อให้เข้าใจวิวัฒนาการของกฎหมาย อาญาและปฏิกริยาของสังคมที่มีต่ออาชญากรรมและผู้กระทำความผิด นักศึกษาสังคมวิทยาสนใจการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งความสนใจดังกล่าวนี้จะนำไปสู่การศึกษาเรื่องอื่น ๆ อีก อาทิเช่น ศาลสถิตยุติธรรมและผู้พิพากษา การบังคับใช้กฎหมายที่แตกต่างกัน ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความแตกต่างในการพิพากษาคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดและกลุ่มอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย เช่น ตำรวจ ทนายความ อัยการ เจ้าที่ราชทัณฑ์ และอื่น ๆ

2. สาเหตุของอาชญากรรม เป็นส่วนที่ศึกษาวิเคราะห์มูลเหตุของอาชญากรรมโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ทฤษฎีสาเหตุอาชญากรรมอาจมีที่มาจากการศึกษาอัตราอาชญากรรม และลักษณะของปัจเจกชนและกลุ่มคนที่ประกอบอาชญากรรม ในการศึกษาสาเหตุของอาญา

กรรมจะเน้นวิธีการศึกษาเพื่อค้นพบลักษณะของผู้ประกอบอาชญากรรม ของเหยื่ออาชญากรรม หรือผู้เสียหาย และของสุจริตชน การศึกษาสาเหตุของอาชญากรรมจะนำไปสู่ทฤษฎีที่สร้างขึ้นเพื่ออธิบายการที่ปัจเจกชนเข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและอัตราอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ

3. ทักษะวิทยา หรือการป้องกันสังคม เป็นส่วนศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมในสังคมโดยเน้นไปที่วิธีการหรือ มาตรการที่สังคมใช้ในการควบคุมอาชญากรรมและอาชญากร ตลอดจนให้ความสนใจในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดตามคำพิพากษาของศาล นอกจากนี้ยังให้ความสนใจในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ในขั้นตอนอื่น ๆ ของกระบวนการยุติธรรม เช่น การสอบสวน และการพิจารณาคดี เป็นต้น

สำนักอาชญาวิทยา

การกระทำความผิดทางอาญาที่เรียกว่าอาชญากรรมกรรมมีขึ้นนับแต่มีสังคม ซึ่งอาจเป็นความผิดต่อสมาชิกในสังคมหรือชุมชน หรือต่อรัฐ ถ้ามองในแง่ของกฎหมายที่รัฐบัญญัติขึ้นใช้เพื่อควบคุมความประพฤติของคนในรัฐ ประมวลกฎหมายของพระเจ้าฮัมมูราบี แห่งบาบิโลน เมื่อประมาณ 1500 ปี ก่อนพุทธกาล อาจเป็นกฎหมายฉบับแรกที่มีหลักฐานชัดเจน มี 22 เรื่อง 282 มาตรา มีที่เกี่ยวกับอาชญากรรมโดยตรง ได้แก่ เรื่องที่ 2 (ลักทรัพย์ รับของโจร และปล้น) เรื่องที่ 15 (ทำให้บาดเจ็บและรีดลูก) และเรื่องที่ 20 (การลักเครื่องมือทำนา)(นิติศาสตร์ไพศาลย์ ,2497:85-89) การที่ลงโทษตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสังคมและแก้แค้นแทนผู้เสียหาย โดยให้ผู้ประกอบอาชญากรรมถูกลงโทษสาสมกับความผิดอย่างไรก็ดี การศึกษาอาชญากรรมอย่างเป็นระบบยังไม่ปรากฏมีขึ้นในสมัยนั้น การศึกษาอาชญากรรมอย่างเป็นระบบเพิ่งจะเริ่มมีขึ้นในยุโรป เมื่อประมาณ 253 ปีมานี้ และต่อจากนั้นได้มีการศึกษาอาชญากรรมอย่างกว้างขวาง จนเกิดเป็นสำนักอาชญาวิทยาขึ้นหลายสำนักในยุโรปและอเมริกา ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ สำนักอาชญาวิทยาที่อธิบายอาชญากรรมและสาเหตุอาชญากรรม และ สำนักอาชญาวิทยาที่อธิบายการปรับปรุงกฎหมายอาญาและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด (สุพจน์ สุโรจน์,2542)

นอกจากนั้นในการแบ่งกลุ่มสำนักความคิดมีการจำแนกแตกต่างกัน เช่น ชัทเธอร์แลนด์ และ ฟอกซ์ สำนักคลาสสิก ทั้งสองท่านจัดไว้ตรงกัน ในส่วนสำนักสังคมวิทยา สำนักภูมิศาสตร์หรือนิเวศวิทยาและสำนักสังคมนิยม ซึ่งชัทเธอร์แลนด์จำแนกเป็น 3 สำนักดังกล่าวแต่ ฟอกซ์ จัดรวมอยู่ในกลุ่มสำนักสังคมวิทยาหรือสำนักอเมริกันเพียงกลุ่มเดียว ส่วนสำนักโพสิทีฟซึ่ง ฟอกซ์จัดเป็นกลุ่มเดียว แต่ตรงกับที่ชัทเธอร์แลนด์ จำแนกเป็น 3 สำนักย่อย คือ สำนักแยกประเภท

แบ่งเป็น 3 สำนักย่อย คือ สำนักลอมโบรโซ สำนักทอดสอบเซวานน์ปัญญา สำนักจิตเวช และฟอกซ์ จัดกลุ่มสำนักป้องกันสังคม จำแนกเป็นอีกกลุ่มต่างหาก(สุพจน์ สุโรจน์, 2542)

ในด้านการปรับปรุงกฎหมายอาญาและการลงโทษ มีสำนักอาชญาวิทยา ที่เกี่ยวข้องกับหลายสำนักด้วยกัน คือ สำนักคลาสสิก สำนักนีโอคลาสสิก สำนักโปซิทิฟ สำนักป้องกันสังคม รวมทั้งสำนักความขัดแย้งด้วย โดยมีสาระแต่ละสำนักดังนี้(สุพจน์ สุโรจน์, 2542)

1 สำนักคลาสสิก สำนักนี้เกิดขึ้นเนื่องมาจากกฎหมายและระบบงานยุติธรรมที่มีอยู่ในประเทศต่าง ๆ ในยุโรป ในขณะนั้น (ค.ศ. 1760) ไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศฝรั่งเศสและประเทศอังกฤษ มีความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตไว้มากมาย และผู้พิพากษามีอำนาจใช้ดุลพินิจได้อย่างกว้างขวาง ทำให้ระบบงานยุติธรรมใน 2 ประเทศดังกล่าวเป็นระบบโหดร้ายทารุณ สำนักคลาสสิกจึงเสนอให้นิยามอาชญากรรมตามกฎหมาย กำหนดโทษไว้ให้ชัดเจน ลงโทษให้เหมาะสมกับความผิด โดยลงโทษเพื่อยับยั้ง(Deterrence)หรือป้องกันโดยเปลี่ยนจากหลักในการแก้แค้นทดแทน(Retribution)ในระบบเดิม ที่แม้จะพัฒนามาเป็นการแก้แค้นทดแทนสังคมมิใช่แทนผู้เสียหายก็ตาม การป้องกันจำแนกเป็นป้องกันเป็นการทั่วไป (General Deterrence) เพื่อไม่ให้ผู้อื่นกระทำผิดเช่นเดียวกันนั้นอีก และป้องกันเฉพาะราย(Specific Deterrence) เพื่อไม่ให้ผู้นั้นกระทำผิดซ้ำ ในส่วนที่เกี่ยวกับศาลไม่ยอมให้ศาลใช้ดุลพินิจในการลงโทษ และมีการเสนอหลัก “ไม่มีกฎหมายไม่มีโทษ ไม่มีโทษไม่มีความผิด ไม่มีความผิดไม่มีโทษ”

2 สำนักนีโอคลาสสิก (Neo-Classical School) เห็นด้วยกับหลักการและเหตุผลของสำนักนีโอคลาสสิกเกี่ยวกับนิยามอาชญากรรมและการลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและการลงโทษเพื่อยับยั้งนักอาชญาวิทยาสำนักใหม่นี้เห็นว่าโทษกำหนดไว้ตามกฎหมายนั้น ควรจะมีขั้นต่ำขั้นสูงพร้อมทั้งให้ศาลใช้ดุลพินิจได้ พร้อมกับการรอกการลงโทษก็เริ่มมีใช้ในยุคของสำนักนี้ นอกจากนี้ก็เสนอให้มีเหตุยกเว้นโทษ และเหตุลดหย่อนผ่อนโทษด้วยซึ่งข้อเสนอของนักอาชญาวิทยาสำนักนีโอคลาสสิกก็ได้นำไปใช้ปรับปรุงกฎหมายอาญาของประเทศต่าง ๆ ในยุโรป และกฎหมายอาญาของไทยก็ได้นำหลักการดังกล่าวมาใช้ด้วยเช่นกัน

3 สำนักโปซิทิฟ (Positive School) ซึ่งมีซีซาร์ ลอมโบรโซ เป็นผู้นำปฏิเสศทฤษฎีเจตจำนงอิสระ และการกระทำโดยเจตนาของสำนักคลาสสิก โดยเสนอว่าอาชญากรรมก็เหมือนเหตุการณ์ธรรมชาติอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะมีสาเหตุ ดังนั้นการกระทำผิดทางอาญาของคนเราจึงไม่ใช่เป็นการกระทำโดยเจตนา แต่เป็นการกระทำที่ผู้กระทำไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะตัวบังคับให้กระทำนั้นมิอยู่ในตัวบุคคลนั่นเอง นักอาชญาวิทยาสำนักโปซิทิฟ ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษแต่ก็เป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดด้วยวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าเพื่อยับยั้งอาชญา

กรรม และการปฏิบัติก็ควรให้เหมาะสมเป็นรายบุคคลไป สำนักโปซิตีฟเสนอให้ยกเลิกนิยามอาชญากรรมตามกฎหมายและใช้นิยามตามความเป็นจริง ปฏิเสธเจตจำนงอิสระ และใช้ตัวกำหนดพฤติกรรมแทน ลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคล ลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู โทษไม่ควรกำหนดไว้แน่นอนตายตัว มีผลกระทบต่อกรปรับปรุกฎหมายอาญาในยุโรปและอเมริกามีเป็นอันมาก คือ มีการกำหนดโทษไว้ไม่แน่นอนอน(Indeterminate Sentence) เพื่อให้ฝ่ายบริหารของเรือนจำปล่อยผู้ต้องโทษเมื่อเห็นว่าผู้กระทำความผิดนั้นได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว นอกจากนี้ที่สำคัญยิ่งก็คือ เป็นผู้ริเริ่มศึกษาอาชญากรรมโดยวิธีทางการวิทยาศาสตร์

4 สำนักป้องกันสังคม (Social Defense School) สำนักนี้มีทัศนะเกี่ยวกับสาเหตุของอาชญากรรมคล้ายคลึงกับของสำนักโปซิตีฟ แต่ก็ได้พยายามเอากฎหมายอาญาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยเน้นว่ากฎหมายนั้นควรจะบัญญัติให้มีวิธีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไว้ด้วยกัน สำนักนี้เน้นการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคล และเน้นวัตถุประสงค์หลักเพื่อคุ้มครองป้องกันสังคมจากอาชญากรรม ก่อนจะมีการดำเนินการใด ๆ กับผู้กระทำความผิดต้องค้นหาสาเหตุโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ก่อน เมื่อพบสาเหตุแล้วจึงแก้ไขให้ตรงสาเหตุ นอกจากนี้ถ้าหากสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมก็แก้ไขปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น อิทธิพลของสำนักนี้มีผลต่อการปรับปรุกฎหมายอาญาในยุโรปและในอเมริกาได้โดยจะมีมาตรการเพื่อความปลอดภัยบัญญัติไว้ในกฎหมายด้วย เช่น การกักกันผู้กระทำความผิดซ้ำ กฎหมายป้องกันสังคม ปี ค.ศ. 1931 ของเบลเยียม เป็นตัวอย่างของกฎหมายที่นำเอาหลักการของสำนักป้องกันสังคมไปใช้ อย่างไรก็ดี ในทางด้านปฏิบัติแม้สหรัฐอเมริกาจะไม่ได้บัญญัติวิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ในกฎหมายก็ได้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัย เช่น การกักกันผู้กระทำความผิดติดนิตย์เป็นต้น สำหรับประมวลกฎหมายอาญาของไทยซึ่งได้นำหลักการของสำนักป้องกันสังคมมาใช้ก็ได้บัญญัติวิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ด้วยถึง 5 ประการ คือ กักกัน ห้ามเข้าเขตกำหนด เรียกประกันทัณฑ์บน คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล ห้ามการประกอบอาชีพบางอย่าง (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39)

5.กลุ่มอาชญากรรมแนวความขัดแย้ง (Conflict Theory)(สุดสงวน สุธีสร,2546 : 56) กลุ่มความคิดนี้เห็นว่าอาชญากรรมเกิดจากความขัดแย้งของกลุ่มคนในสังคมระหว่างกลุ่มที่มีอำนาจกับกลุ่มที่ไม่มีอำนาจ บางครั้งเรียกว่า อาชญาวิทยาแนวรุนแรง(Radical Criminology) หรือแนววิพากษ์ (Critical Criminology)โดยกลุ่มที่มีอำนาจมักออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของตนเองโดยมีสำนักความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีขัดแย้งและแนวคิดของมาร์กซึ่งมองในแง่ของผลประโยชน์และความขัดแย้งระหว่างผู้ใช้แรงงานกับนายทุนที่มักกำหนดว่าสิ่งใดเป็นอาชญากรรมหรือไม่เป็นและก่อให้เกิดอาชญากรรมของคนที่อำนาจ(Crime of the Powerful)ซึ่งมักทำผิดในอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เช่น โกงภาษี ยาเสพติด คอรัปชั่น ฯลฯ กับอาชญากรรมของคน

ไร้อำนาจ(Crime of the Powerful) เป็นอาชญากรรมพื้นฐาน เช่น ปล้น ลักทรัพย์ ฯลฯ โดยมีทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีความขัดแย้ง(Conflict Theory) และ Marxist Theory

ทฤษฎีทางอาชญาวิทยานอกจากจะมีการศึกษาสาเหตุของอาชญากรรมซึ่งมีทั้งการศึกษาสาเหตุจากตัวผู้กระทำผิด ไม่ว่าจะโดยมีเหตุจากทางกายหรือทางจิต หรือเหตุจากสิ่งที่เป็นส่วนของสังคมเมื่อผ่านกระบวนการในการดำเนินการเพื่อพิสูจน์ความผิดและเพื่อปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เหมาะสมแล้วยังมีส่วนของทฤษฎีการลงโทษประกอบอยู่แต่ก่อนถึงขั้นตอนการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำผิด จะมีกระบวนการที่จะให้เกิดผลเป็นคำพิพากษาเป็นกระบวนการในขั้นตอนการทำงานของผู้พิพากษาผู้ทำหน้าที่โดยแท้ที่เรียกว่าเป็นการใช้ดุลพินิจและถือว่าเป็นอำนาจอิสระในส่วนขั้นตอนนี้มีข้อน่าสนใจว่ามีการนำหลักการทางอาชญาวิทยาไปใช้มากน้อยเพียงไร เราไม่อาจตรวจสอบรายละเอียดของขั้นตอนวิธีการในส่วนนี้ได้ แต่อย่างไรก็ตามสามารถศึกษาได้จากเหตุผลที่ระบุในคำพิพากษาแต่ละฉบับส่วนหนึ่ง จากหลักเกณฑ์ทางวิชาการที่เกี่ยวข้องที่ศึกษากันในหมู่นักวิชาการและผู้ที่ต้องทำหน้าที่และจากทัศนคติและการยอมรับของผู้ปฏิบัติหน้าที่

งานวิจัย และ เอกสารที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ธารทิพย์ สุขิตานนท์ (2546) ศึกษาเรื่อง ทัศนนะของตุลาการต่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีการนั่งพิจารณาคดีครบองค์คณะและต่อเนื่อง โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาจำนวน 129 คน ผู้พิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้จำนวน 40 คน ผู้พิพากษาสมทบในศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง 57 คน พบว่าระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่และตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันส่งผลให้มีทัศนต่อเรื่องนี้แตกต่างกัน ส่วนปัจจัยส่วนที่เกี่ยวข้องกับ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพสมรส ไม่มีผลต่อทัศนคติในเรื่องที่ศึกษา

สัญชัย ผลฉาย และคณะ (2546) ศึกษาวิจัย เรื่อง การคัดเลือกและการอบรมผู้พิพากษาศาลยุติธรรม โดยใช้เทคนิคเดลฟายในการวิจัย สาระในส่วนที่เป็นสภาพปัญหาของการวิจัยพบว่า กระบวนการในการสอบคัดเลือกและการอบรมมีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษา โดยเฉพาะในระยะ 5 ปี ที่ผ่านมา (2542-2546) มีผู้พิพากษาถูกร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่สูงมากถึงร้อยละ 56.9 ของจำนวนเรื่องร้องเรียนในช่วงดังกล่าว แม้จะยังไม่แน่ชัดว่ามีการกระทำผิดจริงดังกล่าวหรือไม่แต่ก็เป็นเครื่องสะท้อนความไม่พึงพอใจต่อผลการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งต้องเกี่ยวเนื่องกับการใช้ดุลพินิจในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการพิจารณา เมื่อปรากฏผลในคำสั่งหรือ

คำพิพากษาแล้วแต่ฝ่ายอาจไม่พึงพอใจ และข้อมูลในการวิจัยส่วนนี้ยังพบว่าผลจากการสอบคัดเลือกครั้งที่มีผู้สอบได้เป็นจำนวนน้อย จะมีผู้พิพากษาที่มีอายุน้อยสอบเข้ามาได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งย่อมมีผลเชื่อมโยงไปถึงวุฒิภาวะและประสบการณ์ เมื่อต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่ ประกอบกับการมุ่งเน้นสอบในเนื้อหาวิชาการด้านกฎหมายเป็นหลักจึงส่งผลต่อสภาพดังกล่าวจึงมีข้อเสนอแนะในกระบวนการสอบคัดเลือก แต่เห็นว่าในส่วนสาระสำคัญของผลการวิจัยดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องโดยตรงนักกับปัญหาการวิจัยนี้จึงขอไม่กล่าวถึง

สุรพล สุขอัศจรรย์สกุล (2542) ศึกษา เรื่อง “การพัฒนาข้าราชการตุลาการ : สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ” พบว่าในส่วนที่เป็นข้อมูลพื้นฐานลักษณะปัจจัยทางประชากรของผู้พิพากษา จำนวน 1986 คน ในระยะเวลาตั้งแต่ปี 2530 – 2542 พบว่า อายุเฉลี่ยของผู้ที่สอบผ่านการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการตุลาการในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ที่อายุน้อยที่สุด 25 ปี และที่อายุมากที่สุด 53 ปี เมื่อคำนวณอายุเฉลี่ยได้เท่ากับ 31 ปี และ เป็นผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ร้อยละ 66 จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร้อยละ 22 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร้อยละ 8 จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ร้อยละ 2 และที่เหลือประมาณร้อยละ 2 เป็นผู้สำเร็จการศึกษานิติศาสตรบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเอกชน และพบว่า เป็นผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทด้านกฎหมายทั้งจากในและต่างประเทศ ประมาณร้อยละ 17

พรชัย รัศมีแพทย์ (2541) ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดี พบว่า ในคดีแพ่งและคดีอาญา ประเภทคดี มีผลกระทบต่อระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดี ส่วนพื้นที่ที่ตั้งศาลหรือประเภทศาลไม่ใช่ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อระยะเวลาการพิจารณาพิพากษาคดี การเลื่อนคดีโดยมีการสืบพยานนัดละไม่เกิน 1 ปาก หรือไม่มีการสืบพยานเลยจะมีผลกระทบต่อระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดี โดยทำให้ต้องใช้เวลาในการพิจารณาเกินกว่า 1 ปี

บัณฑิต รัชตะนันท์และคณะ (2541) ศึกษาวิจัย เรื่อง “การศึกษาทัศนคติของนักวิชาการและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมที่มีต่อผู้พิพากษา” พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักหนังสือพิมพ์ พนักงานอัยการ และมีทัศนคติต่อผู้พิพากษาในทางลบ ซึ่งเป็นบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม มีทัศนคติต่อผู้พิพากษาในทางที่เป็นบวกในระดับดีถึงดีมาก นอกจากนั้น กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าผู้พิพากษาควรมีความรู้ในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติม คือ ความรู้ด้านรัฐศาสตร์และการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและจิตวิทยา ด้านเศรษฐกิจและธุรกิจการค้า การพาณิชย์

ด้านวิทยาการทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ ฯลฯ รวมทั้งภาษาต่างประเทศและความรู้ในเรื่องอื่นจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดี

บัณฑิต รัชตะนันท์และคณะ (2541) ศึกษาวิจัย เรื่อง “แนวทางการปรับปรุงระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นผู้พิพากษาในศาลยุติธรรม” เป็นการศึกษาความเห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมและที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกวุฒิสภา รวม 100 คน เจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 100 คน พนักงานอัยการ จำนวน 100 คน ผู้พิพากษา ผู้พิพากษาสมทบ และ ดะโต๊ะยุติธรรม รวม 199 คน ข้าราชการศาลยุติธรรม ระดับ 6 ขึ้นไป วิทยากรที่ปรึกษาในสถาบันพัฒนาข้าราชการตุลาการ วิทยากรผู้บรรยายในหลักสูตร ผู้ช่วยผู้พิพากษา และหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล รวม 100 คน ทนายความ 100 คน อาจารย์ในคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน รวม 100 คน ข้าราชการระดับผู้อำนวยการกองในสังกัดกรมราชทัณฑ์ จำนวน 37 คน นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 3 – 4 ในคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชน รวม 100 คน โดยเก็บรวบรวมข้อมูล ช่วงเดือนเมษายน – กรกฎาคม 2541 พบว่า ส่วนใหญ่เห็นควรให้ใช้วิธีสอบคัดเลือก จากผู้มีคุณสมบัติตามที่กำหนดและมีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปี โดยมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นคำถามปลายเปิด โดยกลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำถามส่วนนี้เสนอให้มีการทดสอบความรู้แขนงอื่นนอกจากกฎหมาย ได้แก่ พื้นฐานทางอาชญาวิทยา สังคมวิทยา เศรษฐศาสตร์ และจิตวิทยา

กัญญสิริ บุญทัน (2540) ศึกษาการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตร ผลการวิจัยพบว่า ข้าราชการตำรวจให้การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตรอยู่ในระดับปานกลาง สภาพภูมิหลังของข้าราชการตำรวจมีเพียง เพศ ตำแหน่ง และสังกัดหน่วยงานเท่านั้นที่มีผลทำให้ระดับการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาแตกต่างกัน และการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชามีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรงกับการยอมรับศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตร

นันทนา ภมรพล (2539) ศึกษาจากกลุ่มข้าราชการฝ่ายปกครองเกี่ยวกับการยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและหน้าที่ความรับผิดชอบของปลัดอำเภอสตรี พบว่า ระดับการศึกษามีผลต่อการยอมรับในระดับที่แตกต่างกัน แต่ปัจจัยในเรื่อง อายุ เพศ ระยะเวลาในการรับราชการ และระดับตำแหน่งมีผลต่อการยอมรับในระดับที่ถือว่าไม่แตกต่างกัน

สุรพล ไทยประเสริฐ (2539) ทำการศึกษายอมรับบทบาทของพนักงานสอบสวนหญิงในการสอบสวนคดีความผิดอาญาบางประเภท โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็น

บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 280 คนโดยใช้แบบสอบถาม พบว่า บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมให้การยอมรับผู้มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านและให้การยอมรับพนักงานสอบสวนหญิงเพื่อเข้ามาทำหน้าที่สอบสวนคดีความผิดอาญาบางประเภทในระดับมาก เช่น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ คดีอาญาที่เกิดขึ้นจากการกระทำผิดของหญิง คดีอาญาที่เป็นกรกระทำ ความผิดเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน คดีอาญาที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความรุนแรงในครอบครัว และคดีอาญาที่มีผู้หญิงเป็นผู้เสียหาย โดยให้การยอมรับในระดับปานกลาง บุคลากรในกระบวนการยุติธรรมที่มีปัจจัยหลังด้านส่วนตัวด้านครอบครัวและด้านการปฏิบัติงานต่างกัน มีการยอมรับบทบาทของพนักงานสอบสวนหญิงในการสอบสวนคดีความผิดอาญาบางประเภทแตกต่างกัน

ธีรนิษฐ์ ลิ้มปริงซี่ (2539) ศึกษาเรื่อง ความรู้และความคิดเห็นของผู้พิพากษาต่อ การทำงานบริการสังคมของผู้ถูกคุมความประพฤติ โดยมุ่งศึกษาถึงความรู้และความคิดเห็นและ ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้และความคิดเห็นของผู้พิพากษาที่มีต่องานบริการสังคมและความสัมพันธ์ กับดุลพินิจของผู้พิพากษาในการสั่งหรือไม่สั่งให้จำเลยทำงานบริการสังคม โดยศึกษาจาก ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น จำนวน 295 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวคิดและวัตถุประสงค์ ของการทำงานบริการสังคม แต่มีความเห็นเชิงลบต่อการกำหนดประเภทกิจกรรม ระยะเวลาและ สถานที่ทำงานบริการสังคม ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ระยะเวลาการทำงาน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับงานบริการสังคม

ไพจิตร สวัสดิ์สาร (2538) ได้ศึกษาเรื่อง ความแตกต่างของปัจเจกบุคคลของผู้ พิพากษาไทยที่มีอิทธิพลต่อจุดประสงค์การลงโทษในคดีอาญา พบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อจุด ประสงค์การลงโทษแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับลักษณะทางประชากร บุคลิกภาพ และความเชื่อในการ กระทำผิดบางอย่าง จุดประสงค์การจำคุกเพื่อให้สาสมกับการกระทำผิด ได้รับอิทธิพลจากความ เชื่อว่าการกระทำผิดเกิดจากปัจเจกบุคคลของผู้กระทำผิด และได้รับอิทธิพลจากบุคลิกภาพและ อำนาจนิยม

สุธีรา บุญอาจ (2537) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับสตรีในการเข้าสู่ ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงฝ่ายตุลาการ กลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการตุลาการและข้าราชการธุรการ ชายในกระทรวงยุติธรรม จำนวน 181 คน ผลการศึกษาพบว่าในจำนวนตำแหน่งผู้บริหารระดับ สูงทั้ง 5 ตำแหน่ง มีการยอมรับสตรีในการเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงได้มากที่สุด คือ ตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาล และรองลงมา คือ ยอมรับสตรีในการเข้าสู่ตำแหน่งอธิบดี ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล และรองลงมา คือ ยอมรับสตรีในการเข้าสู่ตำแหน่งอธิบดีผู้พิพากษาภาค

อธิบดีผู้พิพากษาชั้นต้น อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ประธานศาลฎีกา ตามลำดับ สำหรับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการยอมรับสตรีในการเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงนั้น พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศตามแนวประเพณีของบุคคล บ่งบอกความสัมพันธ์ของการยอมรับสตรีในการเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงมากที่สุด รองลงมาเป็นปัจจัยด้านระดับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศตามแนวประเพณีของบิดามารดา ปัจจัยด้านระดับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศตามแนวประเพณีของคู่สมรสปัจจัยด้านระดับการรับรู้ความเชื่อเกี่ยวกับบทบาททางเพศตามแนวประเพณีของเพื่อนสนิท และปัจจัยด้านประสบการณ์เกี่ยวกับอำนาจการตัดสินใจในครอบครัวของบิดา ตามลำดับ

สมหมาย จันทรเรือง (2525) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราโทษกับการกระทำความผิด โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยที่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และ เชิงปริมาณโดยสอบถามจากบุคคล 8 กลุ่มอาชีพ กลุ่มที่มีความรู้ด้านกฎหมาย 160 คน ข้าราชการทั่วไป 120 คน ครู 120 คน พนักงานธนาคาร 120 คน นักหนังสือพิมพ์ 120 คน ผู้มีอาชีพค้าขาย 120 คน กรรมกร 120 คน ชาวนา 120 คน รวม 1000 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 837 ชุด พบว่า ร้อยละ 46.2 เชื่อว่าการเพิ่มอัตราโทษให้สูงขึ้นจะทำให้จำนวนครั้งของการกระทำความผิดลดลงได้อย่างถาวร เหตุที่เชื่อเช่นนั้นเพราะส่วนใหญ่ขาดความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และทฤษฎีในการกำหนดอัตราโทษ รวมทั้งไม่ทราบสถิติการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้อง เมื่อเห็นว่ายังมีการกระทำผิดเพิ่มมากขึ้น จึงพึงเล็งไปยังอัตราโทษซึ่งเป็นสิ่งที่ควบคู่กับการกระทำผิด แต่จากการศึกษาพบว่า อัตราโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายลายลักษณ์อักษรเพียงอย่างเดียวไม่อาจส่งผลให้สัดส่วนของการกระทำผิดเพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างเห็นได้ชัด แม้จะมีการแก้ไขเพิ่มโทษตามกฎหมายหลายครั้งก็ไม่ได้ทำให้จำนวนครั้งของการกระทำผิดลดลงอย่างถาวร ดังนั้นจึงน่าจะมีปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการกระทำผิดยิ่งกว่าอัตราโทษ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเป็นอย่างมาก คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรม สภาพเศรษฐกิจ สังคม การปกครอง และการศึกษา และควรให้บุคคลทั่วไปรู้หลักเกณฑ์และการเปลี่ยนอัตราโทษในกฎหมายด้วย

งานวิจัยต่างประเทศ

Masson, K.M. (1994) ได้ศึกษาเรื่อง อุดมการณ์ที่มีลักษณะของครอบครัวในศาล การพิจารณาพิพากษาโทษของสตรี (British Columbia) (Canada) พบว่า ผู้พิพากษายังคง

รักษาแนวความคิดที่แน่นอนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับครอบครัวที่มีผู้อาวุโสเป็นหัวหน้าครอบครัวสูงสุด และสะท้อนต่อการตัดสินใจในการพิจารณาพิพากษาโทษ

Robinson, S.D. (1994) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ทางนิติศาสตร์ของการใช้ดุลพินิจ : ลัทธิเชื้อชาติและจิตวิสัยในการตัดสินใจลงโทษถึงชีวิต พบว่า การใช้ความคิดทางนิติศาสตร์ต่าง ๆ นานาในการบริหารจัดการการตัดสินใจเกี่ยวกับการพิพากษาโทษถึงชีวิตให้ได้ประสิทธิผลมากขึ้น เนื้อหาสาระเกี่ยวกับกฎหมายที่มีบทลงโทษถึงชีวิตเริ่มค้ำนึ่งถึงจิตใจของผู้คนอย่างสูง ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่ได้รับผลกระทบจากลัทธิเชื้อชาติที่อยู่ภายใต้จิตสำนึก คนผิวดำมีความเสี่ยงที่จะได้รับการลงโทษถึงชีวิตมากกว่าคนผิวขาว

Simon, K.M.L. (1994) ได้ศึกษาเรื่อง John Paul Stevens และพลวัตของกระบวนการเกี่ยวกับอาชญากรรม พบว่า การพัฒนาของมาตรฐานทางด้านกฎหมายมีผลกระทบต่อประเด็นของกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับอาชญากรรม ในคำอธิบายเกี่ยวกับระบบการปกครองแบบสหรัฐหรือสมาพันธรัฐของกระบวนการยุติธรรมของศาลฎีกา John Paul Stevens พบจากประสบการณ์แต่ละบุคคล (การไต่สวนในชั้นศาลอาชญากรรมทางด้านครอบครัว การศึกษา เหตุการณ์สำคัญของโลก และการติดต่อส่วนบุคคล) เพศ เชื้อชาติ ชุมชนปัจจุบัน และประเภทของศาลที่ใช้ในการพิพากษาคดี

Like, W.A. (1993) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตอบโต้การตัดสินใจอรรถคดีตามกฎหมายแห่งรัฐเท็กซัสเกี่ยวกับคดีการปฏิรูปทางการเงินของโรงเรียน Edgewood พบว่า ภูมิหลังทางด้านสังคมมีอิทธิพลต่อการปรับตัวเกี่ยวกับมโนคติและตามลำดับกระทบต่อการตัดสินใจ สถานที่ที่ได้รับการศึกษาและประสบการณ์ทางด้านกฎหมาย

Lindsey, M. L. (1992) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพซึ่งมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติการพิพากษากำหนดโทษตามกฎหมายภายใต้กฎหมายการพิพากษากำหนดโทษตามข้อบังคับ พบว่า การทดสอบทางด้านบุคลิกลักษณะเพื่อค้นหาว่าจะมีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัดหรือไม่ระหว่างการวินิจฉัยขบวนการทางด้านบุคลิกลักษณะของการตัดสินใจคดีความกับข้อบังคับที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการพิพากษากำหนดโทษ ซึ่งไม่ปรากฏพบประเด็นปัจจัยใด ๆ ที่สามารถชี้ชัดได้ว่าเป็นการครอบงำในการตัดสินใจคดีความที่ปฏิบัติตามข้อบังคับ มาตราส่วนอื่น ๆ ของการวัดค่าแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของบุคลิกลักษณะต่อพฤติกรรมการพิพากษากำหนดโทษตามกฎหมาย ความแตกต่างที่สำคัญนั้นสามารถพบได้จากการวัดค่าทางด้านการขอบสังคมระหว่างการตัดสินใจคดีความซึ่งปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมายกับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม และยังพบว่ามีความ

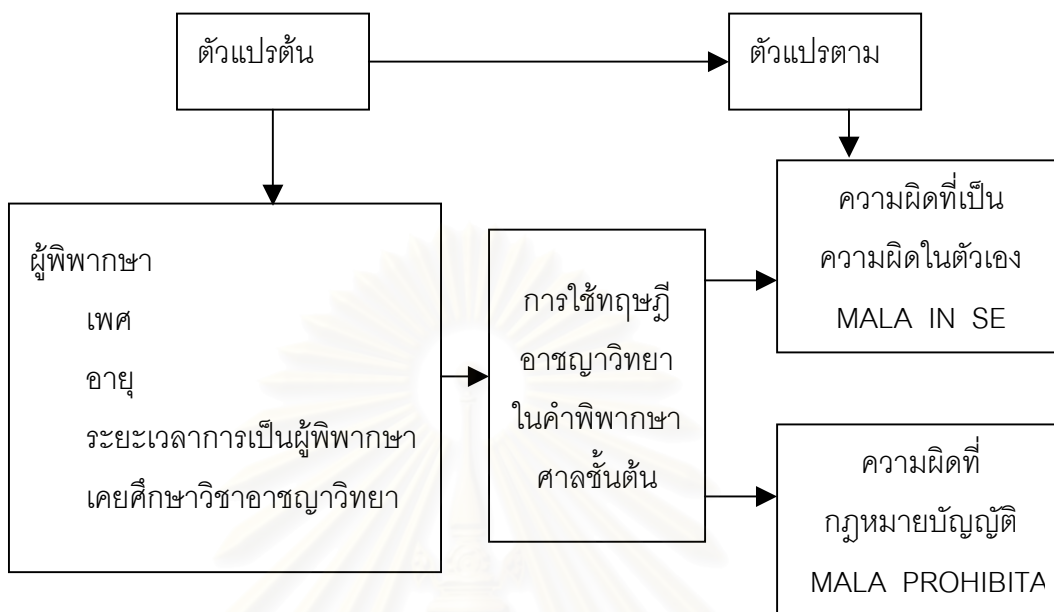
แตกต่างระหว่างการตัดสินคดีความของบุรุษและสตรีเกี่ยวกับแนวทางของการมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีของคนผิวดำและผิวขาวซึ่งมีมาตรฐานการวัดอยู่ 3 ประเภท คือ “สภาพความเป็นอยู่ที่ดี” “การควบคุมตัวเอง” และ “ความใส่ใจทางด้านจิตวิทยา”

Rosen and Jordeen(1973) ที่ศึกษาอิทธิพลของบทบาททางเพศ ในการประเมินพฤติกรรมของชายหรือหญิงที่ดำรงตำแหน่งระดับหัวหน้าที่มีอำนาจบังคับบัญชา ผลพบว่า โดยทั่วไปเชื่อว่าชายมีความเหมาะสมกับตำแหน่งดังกล่าวมากกว่า และ จะมีผลต่อการทำงานที่ดีกว่า ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับผลการศึกษาของ Worthy and Greyser (1965) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง Sex Role Stereotypes โดยศึกษาความเห็นจากคนทั่วไปต่อการมีผู้นำที่เป็นเพศหญิงพบว่า ชายจะมีความเห็นในทางที่เป็นลบต่อการมีผู้นำเป็นหญิง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศ บางกรณีบทบาทและพฤติกรรมของเพศหญิงในสถานภาพตำแหน่งต่าง ๆ มีผลต่อการยอมรับของผู้อื่น ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้พิพากษากรณีการศึกษาของ สุธีรา บุญอาจ ซึ่งให้เห็นถึงการยอมรับบทบาทของผู้พิพากษาหญิงในหน้าที่ทางการบริหารในชั้นต้นสูงสุดแต่ในระดับสูงกลับยอมรับลดลง นั้นเป็นเพียงผลสะท้อนประการหนึ่งถึงผลของความแตกต่างทางเพศ แต่อย่างไรก็ตามงานที่ศึกษาเรื่อง “การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น: ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิด กลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ” นั้น เป็นการศึกษาว่าในสถานภาพของผู้พิพากษาหญิงจะแสดงบทบาทของตนในการใช้ดุลพินิจทำคำพิพากษาโดยการนำแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษามากน้อยเพียงใดและแตกต่างจากผู้พิพากษาชายหรือไม่และแตกต่างระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองกับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติหรือไม่ เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมเพียงไร

นอกจากนี้อายุ ระยะเวลาเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา กับกรณีที่เป็นผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา กับผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยจะมีผลต่อการนำทฤษฎีอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่และนอกจากนั้นจะใช้แตกต่างกันหรือไม่ระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองกับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติซึ่งกรณีต่าง ๆ ดังกล่าวยังไม่พบว่ามีการศึกษาในประเทศไทยโดยตรงเช่นกัน

กรอบในการวิจัย

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาชาย
2. ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย
3. ผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย
4. ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นกลุ่มที่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยาจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยา

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

การใช้ หมายถึง การรับรู้ เนื้อหาสาระทางวิชาการ ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ซึ่งมีระดับในการกระตุ้นให้คล้อยตามและมีความรู้สึกที่ดี ไม่ต่อต้านขัดขวาง รวมทั้งมีการยอมรับและนำไปปรับประยุกต์ใช้ในสาระของคำพิพากษาโดยเฉพาะในส่วนของผลการพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับจำนวนโทษหรือผลกระทบที่ผู้กระทำผิดจะได้รับ เช่น ระยะเวลาที่ถูกจำคุก จำนวนค่าปรับที่ถูกปรับ หรือมาตรการที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด

อายุมาก หมายถึง ผู้พิพากษาที่อายุจริงมากกว่า 40 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป คือ อายุตั้งแต่ 41 ปี ขึ้นไป

อายุน้อย หมายถึง ผู้พิพากษาที่อายุจริงตั้งแต่ 40 ปี ลงมา

ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลามากกว่า 10 ปี

ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย หมายถึง ช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งตั้งแต่ได้รับการบรรจุให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาตั้งแต่ 10 ปี ลงมา

การกำหนดเกณฑ์อายุมากและอายุน้อยนี้พิจารณาจากอายุเฉลี่ยของผู้ที่สอบคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาได้ตามที่ได้มีการศึกษาไว้ในช่วงระยะตั้งแต่ปี 2530 – 2542 (สุรพล ศุขอัศจรรย์, 2542) พบว่า ผู้ที่สอบเข้าเป็นผู้พิพากษาได้มีอายุเฉลี่ย 31 ปี ประกอบกับโดยทั่วไปในปัจจุบันระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น ประมาณ 20 ปีขึ้นไป จึงจะได้รับการพิจารณาเลื่อนไปดำรงตำแหน่งในศาลสูงโดยผู้ที่ได้รับการเลื่อนดังกล่าวต้องเป็นข้าราชการตุลาการชั้น 3 ขั้นสูง ซึ่งในปัจจุบันผู้ที่ดำรงตำแหน่งชั้น 3 ขั้นสูง เป็นผู้ที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป เมื่อนำตัวเลขอายุเฉลี่ย กับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาที่มากมารวมกัน จึงกำหนดให้ผู้พิพากษาที่มีอายุมากกว่า 40 ปี เป็นกลุ่มที่มีอายุมาก กลุ่มที่กำหนดให้เป็นกลุ่มอายุน้อยก็สืบเนื่องมาจากหลักเกณฑ์เดียวกัน

ผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา หมายถึง ผู้ที่เคยลงทะเบียนเรียนวิชาอาชญาวิทยาในการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตหรือหลักสูตรอื่นในการศึกษาชั้นอุดมศึกษา

ผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา หมายถึง ผู้ที่ไม่เคยลงทะเบียนเรียนวิชาอาชญาวิทยาในการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิตหรือหลักสูตรอื่นในการศึกษาชั้นอุดมศึกษา

นิยามศัพท์ทั่วไป

คำพิพากษา หมายถึง ผลของการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมในส่วนที่เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะโดยเฉพาะไม่ว่าจะกระทำด้วยวาจาหรือเป็นลายลักษณ์อักษร ตามบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งมีผลต่อจำเลยว่าจะต้องรับโทษทางอาญาหรือไม่เพียงไร

ผู้พิพากษา หมายถึง ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีและปฏิบัติหน้าที่ในระดับศาลชั้นต้นในเขตกรุงเทพมหานคร

ศาลชั้นต้น หมายถึง องค์การทางตุลาการที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีและเป็นศาลที่กฎหมายกำหนดให้เริ่มกระบวนการพิจารณาเป็นลำดับขั้นแรก ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกรณีการพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

อายุ หมายถึง ช่วงระยะเวลาที่มีสภาพบุคคลนับแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก และยังมีสภาพบุคคลอยู่ โดยนับระยะเวลาตามผู้ตอบแบบสอบถามตัวเลขอายุที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุในแบบสอบถาม

ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา หมายถึง ช่วงระยะเวลาตั้งแต่ได้รับการบรรจุให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมและดำรงตำแหน่งต่อเนื่องตลอดมาจนถึงเวลาที่ตอบแบบสอบถาม โดยพิจารณาจากข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามระบุปี พ.ศ.ที่รับราชการในตำแหน่งข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม

ความร้ายแรงของการกระทำ หมายถึง ผลของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นและมีผลกระทบในลักษณะที่สังคมไม่พึงประสงค์ เช่น มีผู้เสียชีวิต ได้รับบาดเจ็บ ทรัพย์สินเสียหาย หรือน่าจะเป็นภัยอันตรายต่อสังคม

ความร้ายแรงของการกระทำมาก ได้แก่ ผลที่ทำให้มีผู้เสียชีวิต หรือการละเมิดกฎหมายที่มีอัตราโทษจำคุก มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป

ความร้ายแรงของการกระทำปานกลาง ได้แก่ ผลที่ทำให้มีผู้ได้รับอันตรายแก่กาย หรือการละเมิดกฎหมายที่มีอัตราโทษจำคุก มากกว่า 1 เดือน ถึง 5 ปี

ความร้ายแรงของการกระทำน้อย ได้แก่ ผลที่ทำให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สินหรือการละเมิดกฎหมายที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1000 บาท

กระทำโดยเจตนา ได้แก่ กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะที่เดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น

กระทำโดยประมาท ได้แก่กระทำคามผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจาก ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

คำอธิบายสมมติฐาน

ตามสมมติฐานข้อที่ 1. ที่ตั้งไว้ว่า “**ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะนำแนวคิดทฤษฎี ในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่า กลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาชาย**” นั้น

ตั้งสมมติฐานจากแนวคิดที่เกี่ยวกับบทบาททางเพศที่แตกต่างกันระหว่างชายและ หญิง ซึ่งได้รับการกล่อมเกลาจากสิ่งแวดล้อมและสภาพสังคมที่แตกต่างกัน และย่อมจะมีสิ่งที่เป็น ข้อเท็จจริงประกอบการรับรู้ที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้มีความคิดความเชื่อที่แตกต่างกัน รวมทั้งแนว โน้มที่จะปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกัน ในกรณีนี้ก็เช่นกันผู้พิพากษาชายกับผู้พิพากษาหญิงที่ กว่า จะเข้ามาทำหน้าที่โดยเฉลี่ยมีอายุมากถึง 31 ปี ดังนั้นสิ่งที่ได้รับการกล่อมเกลา(Socialization) ย่อมแตกต่างกัน และผ่านกระบวนการกล่อมเกลามาเป็นเวลานาน เมื่อต้องมาปฏิบัติหน้าที่แม้ต้อง ได้รับการอบรมในหลักสูตรผู้ช่วยผู้พิพากษาในช่วงระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 ปี แต่ก็ไม่อาจปรับเปลี่ยนทัศนคติหรือพฤติกรรมที่เคยปฏิบัติได้อย่างสิ้นเชิง จึงเชื่อว่าในกลุ่มทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ประกอบด้วยทฤษฎีหลายทฤษฎีซึ่งมีสาระแนวคิดต่างกัน ย่อมต้องสอดคล้องกับพื้นฐานทัศนคติที่ แตกต่างกัน การใช้ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งหรือหลายทฤษฎีเพื่อปรับใช้ในคำพิพากษาน่าจะมีความ แตกต่างกัน ประกอบกับกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมีรากฐานจากศีลธรรมมากกว่ากลุ่ม ความผิดที่กฎหมายบัญญัติ ดังนั้น สภาพของเพศหญิงที่มีความอ่อนโยน เมตตา มีความรับรู้และ มีปฏิกริยาต่อสิ่งที่มีผลกระทบต่อศีลธรรมมากกว่าเพศชาย จึงน่าจะนำทฤษฎีอาชญาวิทยามาใช้ มากกว่าเพศชายโดยเฉพาะในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง

2. ตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้ว่า “**ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะนำแนวคิดทฤษฎี ในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่า กลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย**” นั้น

เกณฑ์อายุมากตามที่นิยามไว้ หมายถึง ผู้พิพากษาที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป ดังที่ได้กล่าวอธิบายในสมมติฐานข้อที่ 1 แล้วว่า อายุเฉลี่ยของผู้ที่สอบเข้ามาเป็นผู้พิพากษาได้ คือ 31 ปี ซึ่งย่อมได้รับการกล่อมเกลาจากสังคมนอกระบบการตุลาการเป็นหลัก การที่เข้ามาเป็นผู้ พิพากษาอีกนานจนมีอายุมากกว่า 40 ปี ย่อมได้รับการกล่อมเกลาจากสังคมตุลาการที่มีความ

เป็นสถาบันมีแบบแผนการปฏิบัติเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มีวัฒนธรรมองค์กรที่แตกต่างจากกลุ่มสังคมหรือสถาบันอื่นและมีวิวัฒนาการที่สูงขึ้นจากเดิมถึง 10 ปี ย่อมจะมีความเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น กาย อารมณ์ สังคม ทัศนคติ จึงน่าจะมีการนำแนวคิดทางทฤษฎีมาปรับใช้ในการทำคำพิพากษามากกว่าผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย(อายุตั้งแต่ 40 ปี ลงมา) รวมทั้งใช้อย่างแตกต่างกันโดยใช้ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ

3. ตามสมมติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้ว่า **“ผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย”** นั้น

สืบเนื่องจากการที่สถาบันตุลาการเป็นสถาบันสังคมที่มีแบบแผน มีโครงสร้างหน้าที่ที่ชัดเจน ด้านหนึ่งถูกมองว่า เป็นกลุ่มอนุรักษ์ ไม่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างเท่าทันสภาพสังคมมากนัก แต่ด้านหนึ่งสะท้อนถึงความเข้าใจในการรักษากรอบปฏิบัติที่เป็นลักษณะเฉพาะ ดังนั้นเมื่อบุคคลใดก็ตามที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรประสบการณ์การได้รับข้อเท็จจริงในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งขององค์กรตุลาการในระยะเวลายาวนานต่อเนื่องกันมากกว่า 10 ปี น่าจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติดั้งเดิมที่แตกต่างหรือมีการรับรู้ข้อเท็จจริงมากกว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยกว่า 10 ปี ดังนั้นการนำแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาใช้จึงย่อมจะแตกต่างกันในทางที่ผู้ที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากกว่า 10 ปี จะเป็นผู้นำแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นมากกว่า และใช้ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ โดยมีผลการศึกษาของ ธาปทิพย์ สุขิตานนท์ (2546) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของตุลาการต่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีการนั่งพิจารณาคดีครบองค์คณะและต่อเนื่อง สนับสนุนว่าระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่และตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันส่งผลให้มีทัศนต่อเรื่องนี้แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามมีผลการศึกษาของธีรนิตย์ ลิ้มประเสริฐ (2539) ศึกษาเรื่อง ความรู้และความคิดเห็นของผู้พิพากษาต่อการทำงานบริการสังคมของผู้ถูกคุมความประพฤติ พบว่า ระยะเวลาในการทำงานไม่มีผลต่อความรู้และความคิดเห็นในเรื่องที่ศึกษา จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อให้ได้ผลที่ชัดเจนจึงกำหนดสมมติฐานนี้

4. ตามสมมติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้ว่า **“ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นกลุ่มที่เคยศึกษาอาชญาวิทยาจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยา”** นั้น

สืบเนื่องจากคุณสมบัติทางด้านคุณวุฒิของผู้มีสิทธิสมัครสอบคัดเลือกเข้าทำหน้าที่ผู้พิพากษาต้องมีคุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทั้งต้องสอบได้เป็นเนติบัณฑิตไทยเมื่อต้องไปปฏิบัติหน้าที่ในศาลชั้นต้นทั่วประเทศจากสถิติคดีที่ปรากฏในตารางที่ 1 พบว่าปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลเป็นคดีอาญามากกว่าคดีประเภทอื่นโดยเฉลี่ยถึงกว่าปีละ 200,000 คดี แต่ในการกำหนดคุณสมบัติของผู้พิพากษามีได้กำหนดอย่างเฉพาะเจาะจงว่าจะต้องศึกษาด้านอาชญาวิทยา หากพิจารณาเป็นรายปีในปี 2545 คดีอาญาที่อยู่ระหว่างพิจารณามากกว่าคดีประเภทอื่นถึงกว่า 300,000 คดี โดยทั่วไปในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ผู้มีหน้าที่ย่อมต้องจัดสรรอัตรากำลังให้เหมาะสมกับปริมาณและบุคคลที่จะจัดสรรให้หากมีคุณสมบัติ ความรู้ความสามารถที่เหมาะสมกับงานย่อมจะทำให้งานประสบผลสมความมุ่งหมาย ในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาผู้ปฏิบัติหน้าที่นอกจากจะมีคุณสมบัติพื้นฐานที่เหมาะสมแล้วหากมีคุณสมบัติที่เหมาะสมตรงกับเนื้อหาของงานที่จะต้องปฏิบัติมากยิ่งขึ้นจะทำให้ผลงานที่จะออกมามีคุณภาพยิ่งขึ้น ในกรณีตามสมมติฐานนี้ก็เช่นกันจากข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ในแต่ละมหาวิทยาลัยจัดวิชาอาชญาวิทยาไว้ในหลักสูตรแตกต่างกัน บางมหาวิทยาลัยกำหนดให้เป็นวิชาบังคับ บางแห่งกำหนดเป็นเพียงวิชาเลือก จึงทำให้มีผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัยมาก่อน และหากเป็นผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาและมาปฏิบัติหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีอาญาในศาลชั้นต้นจึงน่าจะเป็นผู้ที่มีองค์ความรู้เพียงพอที่จะนำมาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นได้และใช้มากกว่าผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา นอกจากนั้นจากสภาพความแตกต่างระหว่างกลุ่มความผิดที่ศึกษาผู้พิพากษาที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาจึงน่าจะนำความรู้ทางอาชญาวิทยามาใช้แตกต่างกันโดยใช้ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ เหตุที่กำหนดสมมติฐานนี้เนื่องจากผลการศึกษาวิจัยของบัณฑิต รัชตะนันท์และคณะ(2541) ทั้งสองเรื่องในส่วนที่เป็นความคิดเห็นเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่างมีข้อเสนอให้ผู้พิพากษาควรศึกษาวิชาการด้านสังคมวิทยา อาชญาวิทยา จิตวิทยา ซึ่งเป็นข้อสังเกตว่ากลุ่มตัวอย่างอาจคาดหวังว่าน่าจะมีผลของการใช้ดุลพินิจที่แตกต่างกันหากมีการศึกษาวิชาการด้านนี้เพิ่มเติม ประกอบกับผลการศึกษาของสุรพล ศุขอัจะสกุล (2542) พบว่าผู้ที่สอบคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาได้สำเร็จการศึกษาศาสนาที่แตกต่างกัน และแต่ละสถาบันมีรายละเอียดของหลักสูตรการศึกษาต่างกันน่าจะมีผลต่อการนำความรู้มาใช้ จึงนำมากำหนดเป็นสมมติฐานเพื่อศึกษา และในสมมติฐานข้อนี้อาจมีข้อสังเกตว่าการได้รับความรู้ทางอาชญาวิทยาน่าจะสามารถเพิ่มเติมได้โดยทางอื่นนอกจากการศึกษาในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจึงสอบถามเกี่ยวกับการเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับอาชญาวิทยาหรือไม่ประกอบการศึกษาและทดสอบสมมติฐานข้อนี้ด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร

ประชากร (Population) หมายถึง มวลรวมหรือจำนวนทั้งหมดของสิ่งที่จะศึกษา ตามที่กำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ (สุรพล กาญจนะจิตรา, 2534 : 31) หรือหมายถึง “หน่วยศึกษา และหน่วยวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่เป็นคุณสมบัติของหน่วยนั้น ๆ ...ซึ่งอาจจะมีย่อยหรือหลายกลุ่มก็ได้” (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544 : 101) ซึ่งมีผลทำให้ทราบขอบเขตในการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ ประชากรหรือหน่วยวิเคราะห์ที่ต้องการศึกษา คือ ผู้พิพากษาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาในศาลชั้นต้นที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในศาลชั้นต้นที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เฉพาะที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา ซึ่งเป็นประชากรที่มีจำนวนแน่นอน มีหน่วยตัวอย่างนับเป็นจำนวนได้ (ณรงค์ ศรีสวัสดิ์, 2542 : 65) จากการตรวจสอบพบว่า มีจำนวนทั้งหมด 430 คน (สำนักคณะกรรมการตุลาการ, 2546) แต่เนื่องจากหน่วยที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดใหญ่และมีระยะเวลาที่จำกัดในการศึกษา จำเป็นต้องสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนที่พอเหมาะตามแนวทางการกำหนดตัวอย่างของ จุมพล สวัสดิ์วิทยากร ถ้าประชากรมีขนาดเป็นร้อยละ จะใช้ขนาดตัวอย่างประมาณ 25 % ของขนาดประชากร โดยที่หากเป็นตามแนวของ สุรศักดิ์ หลาบมาลา จะใช้ขนาดตัวอย่างประมาณ 15 - 30 % ของขนาดประชากร (ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์, 2538 : 238) หากใช้แนวทางการสุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้จะได้กลุ่มตัวอย่างระหว่าง 65 - 129 ตัวอย่าง ซึ่งเห็นว่าการจะเป็นขนาดที่น้อยเกินไป

เมื่อพิจารณาตามหลักในทางทฤษฎีในการสุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจาก ตารางสำเร็จสำหรับขนาดตัวอย่าง ซึ่งสร้างโดย R.V.Krejcie and D.W.Morgan (1970) (อ้างใน ณรงค์ ศรีสวัสดิ์, 2542 : 65 และ ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์, 2538 : 236 -238) ตามตารางขนาดตัวอย่างของประชากร จำนวนระหว่าง 420 ถึง 440 คน จะใช้กลุ่มตัวอย่างระหว่าง 201 ถึง 205 ตัวอย่าง ก็ถือว่ามีความเป็นตัวแทนของประชากรหรือหน่วยวิเคราะห์ (Unit of analysis) ที่ต้องการศึกษาได้ จึงเลือกสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมดให้ได้ไม่ต่ำกว่า 201 ตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ (Probability Sampling) ซึ่งเป็นวิธีที่ให้โอกาสในการถูกคัดเลือกแก่ประชากรทั้งหมดและสามารถกำหนดลักษณะหรือขอบเขตอันพึงประสงค์ได้ (สุรพล กาญจนะจิตรา, 2534 : 32) โดยการนำรายชื่อผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นในเขตกรุงเทพมหานครทุกศาลมาเรียงลำดับอาวุโสตามบัญชีรายชื่อที่สำนักคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมจัดทำไว้โดยนับเฉพาะระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาปรากฏว่า

ประกอบด้วยผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการตั้งแต่ 1 ปี ถึง 20 ปี รวมจำนวนผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในเขตกรุงเทพมหานครที่ต้องการศึกษารวมทั้งสิ้น 430 คน เป็นชาย 321 คน และเป็นหญิง 109 คน

อัตราส่วนระหว่างเพศชายและเพศหญิง คำนวณได้ประมาณ 3 ต่อ 1 ดังนั้นในกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการระหว่าง 201 - 205 ตัวอย่าง จึงเป็นสัดส่วนระหว่างเพศชาย ต่อ เพศหญิง ประมาณ 154 ต่อ 51 ในการศึกษาคั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายจะเลือกไม่ต่ำกว่า 150 ตัวอย่าง และเพศหญิงไม่ต่ำกว่า 50 ตัวอย่าง หลังจากเรียงลำดับอาวุโสแล้วในการเลือกใช้วิธีเลือกหนึ่งเว้นหนึ่งซึ่งเป็นการสุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติอย่างเท่าเทียมกันและเป็นอิสระที่จะได้รับเลือกเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยเพศชายเลือกจากลำดับที่เป็นเลขคู่ ส่วนเพศหญิงเลือกจากลำดับที่เป็นเลขคี่ จะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย 160 ตัวอย่าง ที่เป็นเพศหญิง 55 ตัวอย่าง รวมเป็น 215 ตัวอย่าง คิดเป็นประมาณร้อยละ 50 ของหน่วยที่ต้องการศึกษา รายละเอียดตามตาราง

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานคร

ศาล	ศาลอาญา		อาญาใต้		อาญาธนฯ		เยาวชน		ทรัพย์สิน		รวม	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
อธิบดีผู้พิพากษา	-	1	1	-	1	-	-	1	1	-	3	2
รองอธิบดีผู้พิพากษา	3	-	3	-	3	-	2	1	2	-	13	1
ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะ	25	1	12		13	3	6	2	7	3	63	9
ช่วยในตำแหน่งหัวหน้าคณะ	12	3	1	1	2	1	1	1	1	-	17	6
ผู้พิพากษา	17	12	8	3	8	5	9	7	4	4	46	31
เลขานุการศาล	1	-	1	-	1	-	1	-	1	-	5	-
ผู้พิพากษาประจำศาลปีที่ 3	1	-	-	-	-	1	-	-	3	-	4	1
ผู้พิพากษาประจำศาลปีที่ 2	21	8	9	4	7	3	-	-	-	-	37	15

ผู้พิพากษา ประจำศาลปีที่ 1	7	7	14	7	4	-	1	1	-	-	26	15
รวมแต่ละเขต	87	32	49	15	39	13	20	13	19	7	214	80
รวม	119		64		52		33		26		294	

ที่มา : บัญชีรายชื่อข้าราชการตุลาการประจำปีงบประมาณ 2546 สำนักคณะกรรมการตุลาการ
ศาลยุติธรรม

ตารางที่ 4 จำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นซึ่งมีฐานะเป็นศาลจังหวัด(ศาลจังหวัด
มีนบุรี) และศาลแขวงในกรุงเทพมหานคร (‘ข’ ย่อมาจาก ศาลแขวง)

ศาล	มีนบุรี		ข.พระนครเหนือ		ข.พระนครใต้		ข.ธนบุรี		ข.พระโขนง		ข.ดุสิต		ข.ตลิ่งชัน		ข.ปทุมวัน		รวม	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
ตำแหน่ง / เขต	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
ผู้พิพากษา หัวหน้าศาล	1	-	1	-	1	-	1	-	1	-	1	-	1	-	1	-	8	-
ผู้พิพากษา หัวหน้าคณะ	8	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	8	-
ผู้พิพากษา	13	5	14	9	14	2	8	2	8	5	17	3	8	3	5	-	87	29
ผู้พิพากษา ประจำศาลปีที่ 3	4	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4	-
รวมแต่ละเขต	26	5	15	9	15	2	9	2	9	5	18	3	9	3	6		107	29
รวม	31		24		17		11		14		21		12		6		136	

ที่มา : บัญชีรายชื่อข้าราชการตุลาการประจำปีงบประมาณ 2546 สำนักคณะกรรมการตุลาการ
ศาลยุติธรรม

จากตารางที่ 3 และตารางที่ 4 เมื่อเรียงลำดับอาวุโสตามรายชื่อโดยแยกระหว่าง
เพศชาย กับเพศหญิงแล้ว สุ่มเลือกตามวิธีการดังกล่าวข้างต้นจะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ 5 สรุปจำนวนและตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เลือก

	หัวหน้าคณะขึ้นไป		ผู้พิพากษา		รวม	
	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง	ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง
ชาย	112	56	209	104	321	160
หญิง	18	9	91	46	109	55
รวม	130	65	300	150	430	215

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ทบทวนงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้จากตำรา เอกสาร รายงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ
2. นำความคิดต่าง ๆ ที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องประมวลมาสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษา โดยการสร้างตารางกำหนดสาระ เนื้อหา (Table of Specification)
3. นำแบบสอบถามไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ (Subject matter Specialists) เพื่อให้ความเห็นและแก้ไขเพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity)
4. นำแบบสอบถามนี้ไปทำการทดสอบ (Pre-test) เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามจากผู้พิพากษาที่ดำรงตำแหน่งในศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานครหรือท้องที่ใกล้เคียงซึ่งเป็นกลุ่มที่มีตำแหน่งและมีประสบการณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดีมากและน้อยแตกต่างกัน จำนวน ๓๐ คน เพื่อพิจารณาล้อยคำภาษา และเนื้อหาที่ใช้ในการตั้งข้อคำถาม ในแบบสอบถามแต่ละข้อว่าเป็นที่เข้าใจตรงกันหรือไม่ หากคำถามข้อใดทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดข้อสงสัยหรือมีความเข้าใจไม่ตรงกัน ก็ทำการแก้ไขปรับปรุงใหม่อีกครั้งหนึ่งเพื่อจะได้แบบสอบถามที่เหมาะสมในการนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง
5. เมื่อได้ปรับปรุงแบบสอบถามแล้วจึงนำแบบสอบถามนั้นไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป แบบสอบถามที่สร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-ended Questions) เป็นแบบสอบถามที่กำหนดคำตอบหลายคำตอบให้ผู้ตอบเลือกตอบข้อที่

ต้องการที่สุด เป็นแบบเลือกตอบตามต้องการ และเป็นแบบอัตราประเมินค่า (Rating Scale) ระดับของความเห็นซึ่งกำหนดข้อเลือกไว้ 5 อันดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดค่าคะแนนออกเป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

มากที่สุด	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 5
มาก	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 4
ปานกลาง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 3
น้อย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 2
น้อยที่สุด	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ 1

ในการสร้างเครื่องมือวัดนั้นในส่วนของความเที่ยงตรงของเครื่องมือว่าเป็นเครื่องมือที่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้หรือไม่ มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา(Content Validity) ที่ต้องการหรือไม่ หลังจากสร้างคำถามสำหรับถามในแบบสอบถามแล้วได้นำมาปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ฐิติยา เพชรมณี และ ผู้พิพากษาอาวุโส เพื่อช่วยตรวจสอบแบบสอบถามนั้นว่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (Validity) ว่าสามารถใช้วัดสิ่งที่ต้องการวัดได้ตรงตามที่ต้องการได้หรือไม่เพียงใด

6.แบบสอบถามที่สร้างประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นต้นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศ ชาย หรือ หญิง อายุ การศึกษา ประสบการณ์การทำงาน เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาหรือไม่ ในระดับใดและเคยเข้ารับการอบรมทางอาชญาวิทยาหรือไม่ ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีผลต่อการนำไปศึกษาวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 2 เป็นสาระคำถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่ามีความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากน้อยเพียงใดกับสิ่งที่เป็นสาเหตุของการกระทำความผิดในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE)กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA) ตามแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยา ในสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical Theory) สำนักกึ่งดั้งเดิม (Neo-Classical Theory) สำนักโพสิทีฟ (Positive Theory) และสำนักทางความคิดที่เชื่อว่ากฎหมายเป็นเหตุของการกระทำความผิด หรือ สำนักอาชญาวิทยาแนวความขัดแย้ง(Conflict Theory) (สุดสงวน สุธีสร,2546) ซึ่งในส่วนนี้ประกอบด้วยคำถาม 18 ข้อ ในการตอบแบบสอบถามในส่วนนี้ผู้ตอบจะต้องประมวลสาระทางทฤษฎีตามที่ตั้งเป็นคำถามนำมาจำแนกตามประเภทกลุ่มความผิดแล้วจึงเลือกว่าจะมีความเห็นด้วยมากน้อยเพียงใดในแต่ละประเด็นที่ถาม

ส่วนที่ 3 เป็นสาระคำถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่ามีความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากน้อยเพียงใดกับสิ่งที่เป็นวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่ต้องการจะลงโทษต่อการกระทำ ความผิดในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE)กับกลุ่มความผิดที่กฎหมาย บัญญัติ(MALA PROHIBITA) ตามแนวคิด ทฤษฎีอาชญาวิทยา ในสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม (Classical Theory) สำนักกึ่งดั้งเดิม (Neo-Classical Theory) สำนักโพสิทีฟ (Positive Theory) สำนักอาชญาวิทยาแนวความขัดแย้ง (Conflict Theory) ในส่วนนี้ประกอบด้วยคำถาม 32 ข้อ ใน ส่วนนี้ของแบบสอบถาม เน้นที่วัตถุประสงค์ของการลงโทษโดยต้องการทราบว่าระหว่างกลุ่มความ ผิดทั้งสองนั้นในการทำคำพิพากษา ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นแตก ต่างกันมากน้อยเพียงไรในแต่ละประเภท

ส่วนที่ 4 ประกอบด้วยคำถาม 17 ข้อ เป็นสาระที่เกี่ยวกับการนำผลของแนวคิด ทางอาชญาวิทยามาใช้ในกระบวนการทำงานของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะ ผู้พิพากษาเป็นต้นว่าในการปล่อยชั่วคราว ในการปรับผู้กระทำความผิด หากกำหนดจำนวนตัวเลข ที่แน่นอนเช่นปรับ 100 บาท ค่าของเงิน 100 บาทระหว่างบุคคลที่มีทรัพย์สินนับล้านบาทกับคน ยากจน ย่อมมีความหมายแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะในส่วนของการกำหนดจำนวนเงินที่ต้องการ ใช้เป็นหลักประกันในการขอปล่อยชั่วคราว หากกำหนดจำนวนตายตัว ผู้ยากจนย่อมไม่มีโอกาสใน การได้รับการปล่อยชั่วคราว ผู้วิจัยจึงสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่าหากจะกำหนดค่า ปรับหรือจำนวนเงินที่ต้องวางเป็นประกันนั้นควรกำหนดตามสัดส่วนของความสามารถหรือทรัพย์สิน ที่มี ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอย่างไร หรือในกรณีคำถามเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์ ประมวลผลของคำวินิจฉัยแล้วให้ผู้พิพากษาทำคำพิพากษาตามแนวนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามเห็น ด้วยหรือไม่เพียงไร ซึ่งเป็นคำถามที่สามารถใช้จำแนกระดับการยอมรับแนวคิดของผู้ตอบแบบสอบถามว่า จัดอยู่ในกลุ่มใดเป็นกลุ่มหัวก้าวหน้าที่ยอมรับทันทีหรือยอมรับอย่างมีเหตุผลหรือเป็นกลุ่ม ที่ยังไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลง เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาปรับกระบวนการในการทำงานทั้ง ระบบ

นอกจากนั้นผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามเพิ่มเติมเพื่อตรวจสอบว่าผู้ตอบแบบ สอบถามให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษในส่วนที่ลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนซึ่ง ปัจจุบันไม่ใช่การแก้แค้นทดแทนต่อตัวผู้กระทำความผิดโดยผู้เสียหายแต่เป็นการที่สังคมเข้ามาทำหน้าที่และทดแทนต่อผลกระทบที่สังคมได้รับ กับวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดซ้ำหรือป้องกันมิให้ผู้อื่นกระทำความผิดเช่นนั้น หรือ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงเป็นการลงโทษเพื่อแก้ไข ฟื้นฟูผู้กระทำความผิด โดยจำแนกประเภทกลุ่มความผิด จำแนกตามลักษณะการกระทำความผิด ว่ามีผลกระทบร้ายแรง ปานกลาง หรือน้อย และลักษณะเป็นการกระทำโดยเจตนากับประมาท

และระหว่ากรกระทำคามผิดซ้ำกับการกระทำคามผิดครั้งแรกว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็น และจัดลำดับความสำคัญของแต่ละวัตถุประสงค์และแต่ละกรณีอย่างไร ซึ่งแต่ละกลุ่มคามผิด จำแนกเป็น 12 กรณี กรณีละ 4 วัตถุประสงค์

จากนั้นได้นำไปทดสอบความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามนั้นซึ่งใน ส่วนของ การทดสอบความเชื่อมั่นนี้ผู้วิจัยได้นำไปทดสอบที่ศาลจังหวัดนนทบุรี ศาลแขวงนนทบุรี และศาลจังหวัดนนทบุรีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว แม้ตามทฤษฎีในการทดสอบแบบสอบถามไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงลักษณะความเป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการศึกษา แต่เห็นว่าหาก สามารถทดสอบแบบสอบถามในกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ต้องการศึกษาน่าจะเป็น ผลดีประกอบกับศาลจังหวัดนนทบุรีเป็นศาลที่มีขนาดใหญ่พอสมควร มีผู้พิพากษาทั้งผู้พิพากษาอาวุโส ผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่มาเกินกว่า 10 ปี และที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยกว่า 10 ปี รวม 30 ท่าน ศาลแขวงนนทบุรี มีผู้พิพากษาจำนวน 7 ท่าน และศาลจังหวัดนนทบุรี แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวมีผู้พิพากษา 3 ท่าน สามารถรวบรวมแบบสอบถามสำหรับการ ทดสอบได้ 30 ชุด เมื่อนำมาวิเคราะห์หาคำนวนด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS เพื่อคำนวณ หาค่า Reliability ของแบบสอบถามผลการคำนวณปรากฏตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงค่า Reliability ของแบบสอบถาม(หรือค่า Alpha)ที่ได้จากการคำนวณ

เนื้อหา แต่ละส่วน ของ แบบ สอบถาม	1. ตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และ ตอนที่ 4 จำนวน 67 ข้อ	2. ตาราง การจัดลำดับ วัตถุประสงค์ การลงโทษกลุ่ม MALA IN SE 48 ข้อ	3. ตาราง การจัดลำดับ วัตถุประสงค์ การลงโทษ กลุ่ม MALA PROHIBITA 48 ข้อ	4. ค่าแอลฟา ของวัตถุประสงค์ การลงโทษกลุ่ม MALA IN SE และ กลุ่ม MALA PROHIBITA	5. คำนวณค่า Reliability ของ แบบสอบถาม ทั้งฉบับ 163 ข้อ
เพศ / ค่า	Alpha =	Alpha =	Alpha =	Alpha =	Alpha =
ชาย	0.8707	0.9725	0.9792	0.9840	0.9648
หญิง	0.8055	0.9812	0.9835	0.9910	0.9851
รวม	0.8449	0.9765	0.9809	0.9878	0.9776

จากตารางแสดงค่าผลการคำนวณค่าแอลฟาด้วยโปรแกรม SPSS / Analysis / Scale / Reliability Analysis เพื่อคำนวณหาค่าแอลฟา ผลจากการคำนวณเพื่อตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามดังกล่าว ผลปรากฏว่าทุกส่วนคำนวณได้ค่าเกินกว่า 0.8 ขึ้นไปในทุกส่วนและในทุกกลุ่มไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง จึงถือว่าเป็นแบบสอบถามที่มีความน่าเชื่อถือสามารถนำไปใช้ในการสอบถามจริงได้

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้สร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยอีกเครื่องมือหนึ่ง คือ แบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาที่มีประสบการณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญา โดยเฉพาะผู้ที่เคยดำรงตำแหน่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาหรือที่กำลังดำรงตำแหน่งอยู่ในปัจจุบัน จำนวน 5 คน เพื่อประกอบการศึกษาวิจัยครั้งนี้ด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองกับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ” ระเบียบวิธีการวิจัยที่ใช้ (Research Methodology) เป็นการศึกษาวิจัยในลักษณะของการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้เทคนิคการวิจัยที่ใช้แบบสอบถามเป็นหลักและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) ผู้มีประสบการณ์ โดยแบ่งการศึกษาวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาแนวความคิดจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้แก่ หนังสือ วารสาร บทความ ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ และระเบียบกฎหมายตลอดจนเอกสารต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย และต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาอ้างอิงประกอบการศึกษา และใช้ในการสร้างแบบสอบถาม

โครงสร้างของแบบสอบถามประกอบด้วย

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม วัดค่าของตัวแปร เป็นระดับ Nominal หรือ Ordinal และ Interval

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในหลักการ สาระของทฤษฎีทางอาชญาวิทยา วัดค่าของตัวแปร เป็นระดับ Ordinal

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ตอบแบบสอบถามต่อสาระทางทฤษฎี ในส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดในกลุ่ม MALA IN SE และ กลุ่ม MALA PROHIBITA วัดค่าของตัวแปร เป็นระดับ Ordinal

ตอนที่ 4 เป็นส่วนที่ศึกษาการประยุกต์แนวคิดทางทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติที่ต่างจากแนวปฏิบัติที่เป็นอยู่ซึ่งส่วนนี้สามารถทราบระดับการยอมรับได้ด้วย

ส่วนที่เป็นการสอบถามเกี่ยวกับระดับความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อวัตถุประสงค์การลงโทษจำแนกตามกลุ่มความผิด

ขั้นตอนที่ 2 เป็นขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire Method) ที่สร้างตามขั้นตอนที่ 1 ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้และนำแบบสอบถามที่รวบรวมกลับคืนมาได้นั้นมาตรวจสอบว่าเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ได้หรือไม่ เมื่อคัดเลือกได้แล้วจึงดำเนินการลงรหัสวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science)

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นตอนการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) ผู้มีประสบการณ์ในระดับไม่ต่ำกว่าอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา จำนวน 5 ท่าน โดยสัมภาษณ์อธิบดีรองประธานศาลฎีกา 1 ท่าน และอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาและศาลอาญาธนบุรี อีกรวม 4 ท่าน โดยนำผลที่ได้จากการประมวลผลในขั้นตอนที่ 2 มาใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) และสรุปผลการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการประกอบกับรายงานผลการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม จากนั้นดำเนินการสรุปรายงานผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ก่อนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยคาดว่าจะประสานขอความร่วมมือจากผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่ในศาลชั้นต้นในเขตกรุงเทพมหานครตามจำนวนที่ได้สุ่มตัวอย่างไว้โดยการจัดส่งแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ จึงออกไปเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง ในกรณีที่ไม่สามารถรวบรวมแบบสอบถามได้ตามกำหนด ผู้วิจัยขอความร่วมมือท่านผู้พิพากษาที่คุ้นเคยช่วยรวบรวมแบบสอบถามส่งกลับคืน โดยประเมินว่าสามารถที่จะเก็บแบบสอบถามได้ไม่ต่ำกว่า 200 ชุด จากจำนวนทั้งหมด 215 ชุด คิดเป็นร้อยละ 93.02 และคาดว่าจะ

เป็นแบบสอบถามที่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้อย่างสมบูรณ์มีจำนวนทั้งสิ้น ไม่ต่ำกว่า 175 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 81.40 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

แต่เมื่อผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่างตามที่สุ่มตัวอย่างดังกล่าวแล้ว เมื่อประมาณเดือนมีนาคม 2547 ปรากฏว่าในการติดตามรวบรวมแบบสอบถามต้องใช้เวลาเกินกว่าที่คาดการณ์ไว้ถึง 3 สัปดาห์ เนื่องจากในการแบบสอบถามมีสาระทางเนื้อหาที่มากต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจและตัดสินใจทั้งต้องวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนตัดสินใจจึงต้องใช้เวลามากกว่าครึ่งชั่วโมงในการตอบแต่ละชุด บางครั้งยังอยู่ระหว่างตอบแบบสอบถามแต่เมื่อคู่ความมาศาลพร้อมก็ต้องขึ้นพิจารณาคดี บริการประชาชนก่อน จึงต้องใช้เวลามากและหลายครั้ง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนต่างต้องสะสมปริมาณงานคดีต่าง ๆ ให้แล้วเสร็จเพื่อเตรียมการโยกย้าย (ระหว่างปลายเดือนมีนาคม – ต้นเดือนเมษายน ของทุกปี) และมีบางส่วนเข้ารับการอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล (มกราคม-มีนาคม) ทำให้กว่าจะได้รับแบบสอบถามกลับคืนต้องใช้ประสานติดตามหลายครั้งข้อมูลที่เก็บด้วยตนเองในกลุ่มศาลที่อยู่ใกล้เคียงกับสถานที่ทำงานประมาณ 70 ชุด แบบสอบถามที่ได้เพิ่มเติมจากผู้วิจัยขอความร่วมมือจากเพื่อน ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในศาลนั้น ๆ ช่วยดำเนินการรวบรวมและทำความเข้าใจกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีทำให้ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 178 ชุด จากจำนวนทั้งสิ้น 215 ชุด คิดเป็นร้อยละ 82.79 เมื่อตรวจสอบแล้วพบว่า เป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ในส่วนของเนื้อหา ตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 รวมทั้งส่วนที่เป็นตารางการจัดลำดับวัตถุประสงค์การลงโทษ สามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวนทั้งสิ้น 156 ชุด คิดเป็นร้อยละ 72.56 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า มีอัตราที่เพียงพอที่จะนำมาศึกษาวิเคราะห์ได้ จึงดำเนินการศึกษาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การประมวลผลข้อมูล ใช้วิธีการประมวลผลข้อมูลด้วยมือ (Manual Data Processing) เพื่อจัดหมวดหมู่ สร้างตารางแยกประเภทและคำนวณค่าทางสถิติเบื้องต้น อุปกรณ์ที่ใช้ในการประมวลผลข้อมูลเบื้องต้น คือ เครื่องคำนวณโดยทั่ว ๆ ไป

2. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS FOR WINDOWS (Statistic Package for Social Science for MS Windows) สำหรับสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1) สถิติพรรณนา(Descriptive Statistics) ใช้ในค่าสถิติประเภทร้อยละ (Percentage) และค่ามัชฌิมเลขคณิต (mean) เป็นการนำเสนอลักษณะต่าง ๆ ของข้อมูลเบื้องต้น เช่น ข้อมูลพื้นฐานของประชากร ซึ่งประกอบด้วย อายุ เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา การศึกษา เกี่ยวกับอาชีวศึกษา ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ โดยการแสดงค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และจำแนกระดับความคิดเห็นและข้อมูลต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการประมวลผลแบบสอบถามโดยจำแนกเป็นส่วน ๆ ตามกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้

(1) จำแนกตามเพศ เพื่อแสดงระดับความรู้และการนำความรู้ในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยจำแนกตามกลุ่มประเภทคดีที่เป็นกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA ของกลุ่มตัวอย่างผู้พิพากษาที่เป็นเพศชาย และเพศหญิง โดยแสดงค่าโดยใช้ค่าสถิติประเภทร้อยละ (Percentage) และค่ามัชฌิมเลขคณิต (mean)

(2) จำแนกตามกลุ่มอายุ ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย โดยถือเกณฑ์อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่มีอายุมากกว่าค่าเฉลี่ยถือว่าเป็นกลุ่มที่มีอายุมาก เพื่อนำมาศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่าค่าเฉลี่ยจะมีการนำความรู้ในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแตกต่างกันหรือไม่และศึกษาจำแนกตามประเภทความผิดที่จัดอยู่ในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA ด้วยว่ามีความแตกต่างเพียงไร ระหว่างกลุ่มตัวอย่างผู้พิพากษาที่มีอายุมากกับที่มีอายุน้อย โดยแสดงค่าโดยใช้ค่าสถิติประเภทร้อยละ (Percentage) และค่ามัชฌิมเลขคณิต (mean) และจัดข้อมูลความคิดเห็นให้เป็นข้อมูลระดับ Interval เพื่อประโยชน์ในการคำนวณค่าสหสัมพันธ์(Correlation)

(3) จำแนกตามกลุ่มที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากกับกลุ่มที่ดำรงตำแหน่งน้อยกว่า โดยถือเกณฑ์ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการทำงานในตำแหน่งตุลาการที่มากกว่าระยะเวลาเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งมากกว่าค่าเฉลี่ย(Mean)ขึ้นไปถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งมากและกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งตุลาการน้อยกว่า ค่าเฉลี่ย(Mean) ถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งตุลาการน้อยเพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากและน้อยต่างกันจะมีการนำความรู้ในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแตกต่างกันหรือไม่ โดยจำแนกการศึกษาตามกลุ่มประเภทคดีที่เป็นกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE กลุ่ม MALA PROHIBITA ด้วยว่ากลุ่มตัวอย่างผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการมากกับระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งน้อยกว่าจะมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาต่างกันหรือไม่ โดยแสดงค่าโดยใช้ค่าสถิติประเภทร้อยละ (Percentage) และค่ามัชฌิมเลขคณิต

(mean) และจัดข้อมูลให้อยู่ในข้อมูลระดับ Interval เพื่อประโยชน์ในการคำนวณค่าสหสัมพันธ์(Correlation)

(4) จำแนกตามกลุ่มที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยากับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา เพื่อศึกษาว่ากลุ่มที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยากับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา จะมีการนำความรู้ในทางอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแตกต่างกันหรือไม่ โดยจำแนกการศึกษาตามกลุ่มประเภทคดีที่เป็นกลุ่มความผิดประเภท MALA IN SE กลุ่ม MALA PROHIBITA ด้วยว่ากลุ่มที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยากับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยา จะมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาแตกต่างกันหรือไม่ โดยแสดงค่าโดยใช้ค่าสถิติประเภทร้อยละ (Percentage) และค่ามัชฌิมเลขคณิต (mean) และจัดข้อมูลให้อยู่ในข้อมูลระดับ Interval เพื่อประโยชน์ในการคำนวณค่าสหสัมพันธ์(Correlation)

2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานและการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานจะใช้การหาค่า t (t-test) เพื่อหาค่าที่แสดงถึงขนาดความสัมพันธ์ของตัวแปรในแต่ละสมมติฐาน โดยทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ(Level of Significance) 0.05 สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นกับค่าเฉลี่ยรวมของตัวแปรตามใช้ค่า t (t-test) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในกรณีตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศ อายุ และกรณีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งตุลาการและกรณีกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยากับผู้ที่ไม่เคยศึกษา

นอกจากนั้นเพื่อเป็นการยืนยันผลการศึกษารื่องนี้ในการทดสอบยืนยันความสัมพันธ์ของตัวแปรอายุ และระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งตุลาการโดยจัดช่วงอายุและระยะเวลาการดำรงตำแหน่งและความรู้ในทางอาชญาวิทยาและผลรวมของข้อมูลแบบสอบถามส่วนที่เกี่ยวกับการนำแนวคิดทางทฤษฎีอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษาและจำแนกเป็นกลุ่มประเภทความผิดโดยจัดค่าผลรวมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นแบบช่วง (Interval) ให้ในการคำนวณหาความสัมพันธ์ (Correlation) โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์(Correlation) (r) เป็นแนวทางการแปลความสัมพันธ์โดยยึดแนวทางดังนี้

ค่าของ r	ความหมาย
+0.70 ขึ้นไป	ความสัมพันธ์สูงมากในทางบวก
+0.50 ถึง +0.69	ความสัมพันธ์มากพอสมควรในทางบวก
+0.30 ถึง +0.49	ความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวก
+0.10 ถึง +0.29	ความสัมพันธ์ต่ำในทางบวก

+0.01 ถึง +0.09 ความสัมพันธ์ต่ำมากในทางบวก
0.00 ไม่มีความสัมพันธ์

หากค่าที่คำนวณได้มีค่าเป็นลบก็จะมีความหมายว่า มีความสัมพันธ์ในทางลบ เช่นหากคำนวณได้ค่า -0.70 ขึ้นไปหมายความว่ามีความสัมพันธ์สูงมากในทางลบ

เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น

นอกจากนั้นในแต่ละข้อคำถามที่ถามเพื่อทราบถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีในทางอาชญาวิทยารวมทั้งคำถามที่เกี่ยวกับการยอมรับ เมื่อคำนวณค่ามัชฌิมเลขคณิตแล้วในแต่ละข้อจะระบุระดับทัศนคติว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นในแต่ละข้อนั้นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย หรือเห็นด้วยน้อยที่สุด โดยให้คะแนนเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ” หลังจากเก็บรวบรวมแบบสอบถามซึ่งสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้ 156 ชุด คิดเป็นร้อยละ 72.56 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นอัตราที่สูงพอสมควรมีความเป็นตัวแทนสามารถนำมาศึกษาวิเคราะห์ได้ เมื่อนำมาประมวลผลโดยใช้โปรแกรม SPSS แล้วมีผลการศึกษาดังนี้

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1. ปัจจัยลักษณะทางประชากร : เพศ

เนื่องจากตามประวัติศาสตร์ความเป็นมาตามกฎหมายดั้งเดิมกำหนดคุณสมบัติของผู้พิพากษาว่าต้องเป็นชาย (พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ.2482, 2485, 2491) ต่อมาแม้ไม่มีกฎหมายกำหนดคุณสมบัติว่าผู้พิพากษาจะต้องเป็นชาย แต่ก็ไม่มีผู้พิพากษาที่เป็นหญิงเลย เหตุหนึ่งอาจสืบเนื่องจากบทบัญญัติในกฎหมายดังกล่าว ซึ่งในยุคนั้นเป็นยุคที่อำนาจในการตราบทบัญญัติกฎหมายยังคงอยู่ในกลุ่มชายที่เป็นกลุ่มที่มีอำนาจในสังคมไทยต่อเนื่องมาอย่างยาวนาน รวมทั้งสังคมไทยที่มีความเชื่อว่าหญิงมีหน้าที่ในครอบครัวมากกว่าหน้าที่ในทางสังคมบ้านเมืองจึงไม่มีการส่งเสริมให้หญิงศึกษาด้านกฎหมาย ทำให้ขาดคุณสมบัติด้านอื่นไปโดยปริยาย จนกระทั่งมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 จึงเริ่มมีผู้พิพากษาสมทบที่เป็นหญิงได้ แต่จำกัดให้ทำหน้าที่ในศาลคดีเด็กและเยาวชน ต่อมา มีการห้ามสตรีเข้าสอบผู้ช่วยผู้พิพากษาจนกว่าจะมีการจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนในต่างจังหวัด ในปี 2508 จึงมีการแก้ไขคุณสมบัติให้หญิงสามารถสมัครสอบคัดเลือกเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาได้ ผู้ที่สอบได้คนแรกและคนเดียว คือ ท่านชลอจิต จิตตรุทธะ (สมลักษณ์ จัดกระบวนพล, 2542 : 211) เป็นผลให้ในภาพรวมจำนวนผู้พิพากษาหญิงมีน้อยกว่าผู้พิพากษาชายโดยมีเพียงประมาณร้อยละ 20 – 25 ของจำนวนผู้พิพากษาทั้งหมดเท่านั้น และกลุ่มตัวอย่างที่สอบถามก็มีลักษณะในทำนองเดียวกัน คือ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีจำนวนประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย หรือเป็นสัดส่วนในอัตรา หญิง : ชาย เป็น 1 : 3

กลุ่มตัวอย่างส่งแบบสอบถามกลับคืนมาปรากฏว่า แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์เพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์ได้ทั้งสิ้น 156 ชุด ผลการวิเคราะห์แล้วพบว่าเป็นชาย 116 คน คิดเป็นร้อยละ 74.36 เป็นหญิง 40 คน คิดเป็นร้อยละ 25.64 มีลักษณะเป็นสัดส่วนในอัตราหญิง : ชาย เท่ากับ 1 : 3 เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	ร้อยละ	อัตราส่วน
ชาย	116	74.36	3
หญิง	40	25.64	1

4.1.2.ปัจจัยลักษณะทางประชากร : อายุ

ในจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 156 คน ตอบแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวกับอายุ 154 คน ไม่ตอบว่าตนเองมีอายุเท่าไรจำนวน 2 คน ผลการศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับอายุมีผลสรุปตามตารางดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามช่วงอายุ

เพศ / ร้อยละ	ช่วงอายุ - ปี									ไม่ตอบ	รวม
	25-30	31-35	36-40	41-45	46-50	51-55	56-60	61-65	66-70		
ชาย	10	15	27	38	16	2	-	5	2	1	116
ร้อยละ	6.41	9.62	17.31	24.36	10.26	1.28	-	3.20	1.28	0.64	74.36
หญิง	5	2	17	11	4	-	-	-	-	1	40
ร้อยละ	3.20	1.28	10.90	7.05	2.56	-	-	-	-	0.64	25.64
รวม	15	17	44	49	20	2	-	5	2	2	156
ร้อยละ	9.62	10.90	28.20	31.41	12.82	1.28	-	3.20	1.28	1.28	100

จากตารางพบว่า ช่วงอายุ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายมีอายุระหว่าง 41 - 45 ปี มีจำนวนสูงสุด 38 คนคิดเป็นร้อยละ 24.36 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 32.76 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีจำนวนสูงสุด 17 คน คิดเป็นร้อยละ 10.90 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 42.50 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง ซึ่งมีช่วงอายุระหว่าง 36 - 40 ปี

แต่อย่างไรก็ตามในช่วงกลุ่มอายุ 36 - 45 ปี จะเป็นช่วงอายุที่กลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงมีผู้ที่มีอายุในช่วงดังกล่าวจำนวนมากที่สุด เป็นชาย 65 คน หญิง 28 คน รวมเป็น 93 คน คิดเป็นร้อยละ 59.62 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

โดยในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามดังกล่าว มีอายุระหว่าง 25 - 66 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่แตกต่างกันถึง 31 ปี และช่วงอายุดังกล่าวเป็นช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

เมื่อคำนวณอายุเฉลี่ยเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายจะมีอายุเฉลี่ย 41.57 ปี หรือ 41 ปี 6 เดือน 25 วัน โดยมีลักษณะการกระจายอยู่ที่ 8.452 เป็นการกระจายในช่วงที่กว้างกว่าการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง (ซึ่งมีช่วงการกระจายอยู่ที่ 4.820) คิดเป็น 1.75 เท่า ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง

ส่วนช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงจะอยู่ระหว่าง 29 - 47 ปี (ดูตารางที่ 8) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีช่วงอายุต่างกันประมาณ 18 ปี เมื่อคำนวณอายุเฉลี่ยเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงจะมีอายุเฉลี่ย 39.08 ปี หรือ 39 ปี 1 เดือน โดยมีลักษณะที่กระจายในช่วงที่แคบกว่าการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย คิดเป็น 0.57 เท่า ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

คำนวณอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ 40.94 ปี หรือ 40 ปี 11 เดือน 8 วัน โดยมีลักษณะการกระจายของช่วงอายุเฉลี่ย อยู่ที่ 7.76 มีลักษณะการกระจายที่ใกล้เคียงกับการกระจายของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

ตารางที่ 9 แสดงอายุสูงสุดและต่ำสุดของกลุ่มตัวอย่าง และอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายและหญิง

เพศ	อายุ				St.d
	อายุต่ำสุด	อายุสูงสุด	ค่าเฉลี่ย (mean)	ไม่ตอบ	
ชาย	25	66	41.57	1	8.452
หญิง	29	47	39.08	1	4.820
รวม	25	66	40.94	2	7.758

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่มีอายุมากกว่าอายุเฉลี่ย คือ มากกว่า 40 ปีขึ้นไปมีจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกเป็น

ชาย 63 คน หญิง 15 คน และมีอายุน้อยกว่าอายุเฉลี่ย คือ อายุตั้งแต่ 40 ปี ลงมามีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 48.72 โดยจำแนกเป็นชาย 52 คน หญิง 24 คน รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่าและน้อยกว่าอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เพศ	น้อยกว่าอายุเฉลี่ย		ค่าเฉลี่ย (mean)	มากกว่าอายุเฉลี่ย		ไม่ตอบ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	52	33.33	40.94	63	40.38	1	0.64	116	74.36
หญิง	24	15.38		15	9.62	1	0.64	40	25.64
รวม	76	48.72		78	50.00	2	1.28	156	100

จากค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับอายุประกอบกับระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่าค่าเฉลี่ยอายุของผู้ที่สอบได้อยู่ที่ 31 ปี (สุรพล สุขอัจจะสกุล, 2542) ประกอบกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นตามลำดับอาวุโสอยู่ที่ 20 ปี และกำหนดให้ช่วงกึ่งหนึ่ง คือ 10 ปี เป็นเกณฑ์แบ่งช่วงประสบการณ์มากหรือน้อย เมื่อนำระยะเวลาดังกล่าวมารวมกับอายุเฉลี่ยของผู้ที่สอบคัดเลือกได้พบว่าผู้พิพากษากลุ่มที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะมีอายุประมาณ 41 ปี ส่วนผู้ที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยจะมีอายุตั้งแต่ 40 ปี ลงมา ประกอบกับผลการคำนวณค่าเฉลี่ยของอายุของกลุ่มตัวอย่าง อยู่ที่ 40.94 ซึ่งสอดคล้องเป็นอย่างมากกับผลการศึกษาที่ผ่านมา จึงกำหนดให้กลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปี ลงมา ซึ่งน้อยกว่าอายุเฉลี่ยเป็นกลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย และกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 41 ปี ขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีอายุมาก ซึ่งจะใช้เป็นเกณฑ์ในการพิสูจน์สมมติฐานต่อไป

4.1.3. ปัจจัยลักษณะทางประชากร : ระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา

ส่วนที่เกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานหรือระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษานั้น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายไม่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา จำนวน 2 คน ดังนั้นข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวกับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา จึงมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 154 คน รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 11 แสดงช่วงระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาโดยจำแนกตามเพศ

เพศ	ระยะเวลาในการทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษา								ไม่ ตอบ	รวม
	1-5	6-10	11-15	16-20	21-25	26-30	31-35	36-40		
ชาย	26	31	40	10	-	3	-	4	2	116
ร้อยละ	16.67	19.87	25.64	6.41	-	1.92	-	2.56	1.28	74.36
หญิง	10	17	11	2	-	-	-	-	-	40
ร้อยละ	5.77	10.90	7.69	1.28	-	-	-	-	-	25.64
รวม	36	48	51	12	-	3	-	4	2	156
ร้อยละ	23.08	30.77	32.69	7.69	-	1.92	-	2.56	1.28	100

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา ระหว่าง 6-15 ปี มากที่สุด 99 คน คิดเป็นร้อยละ 63.46

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีประสบการณ์ในการทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษา น้อยที่สุด 1 ปี และมีระยะเวลาการทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษามากที่สุด 38 ปี และเป็นช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายเมื่อคำนวณระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายได้เท่ากับ 10.46 ปี โดยมีลักษณะการกระจายเฉลี่ย เท่ากับ 7.430 คิดเป็นช่วงการกระจายที่มากเป็น 1.74 เท่า ของการกระจายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งผู้พิพากษา ระหว่าง 2-20 ปี โดยมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง เท่ากับ 8.77 ปี โดยมีลักษณะการกระจายเฉลี่ย เท่ากับ 4.282 คิดเป็นช่วงการกระจายที่มากเป็น 0.58 เท่า ของการกระจายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย รายละเอียดตามตาราง

ตารางที่ 12 แสดงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเฉลี่ยโดยจำแนกตามเพศ

เพศ	ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา				St.d
	น้อยที่สุด	มากที่สุด	ค่าเฉลี่ย (mean)	ไม่ตอบ	
ชาย	1	38	10.46	2	7.430
หญิง	2	20	8.77	-	4.282
รวม	1	38	10.22	2	6.775

ผลจากการคำนวณพบว่าระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเฉลี่ยเท่ากับ 10.22 ปี หรือประมาณ 10 ปี 2 เดือน 19 วัน โดยกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่มีประสบการณ์การทำงานเป็นระยะเวลา 11 ปี เป็นกลุ่มที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนมากที่สุด 25 คน และกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาระหว่าง 6 -15 ปี มีจำนวนมากถึง 99 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 63.46 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายที่ตอบแบบสอบถามในส่วนระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาตั้งแต่ 10 ปี ลงมามีจำนวน 57 คน และมากกว่า 10 ปี มีจำนวน 57 คน โดยไม่ตอบส่วนนี้ 2 คน แต่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา ตั้งแต่ 10 ปี ลงมา จำนวน 27 คน และมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากกว่า 10 ปี จำนวน 13 คน รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 13 แสดงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบกับระยะเวลาเฉลี่ย

เพศ	น้อยกว่าค่าเฉลี่ย		ค่าเฉลี่ย (mean)	มากกว่าค่าเฉลี่ย		ไม่ตอบ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	57	36.54	10.22	57	36.54	2	1.28	116	74.36
หญิง	27	17.31		13	8.33	-	-	40	25.64
รวม	84	53.85		70	44.87	2	1.28	156	100

ผลการคำนวณระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาเฉลี่ยได้เท่ากับ 10.22 ปี สอดคล้องกับข้อมูลระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นตามปกติ โดยปัจจุบันกลุ่มผู้พิพากษาที่มีอาวุโสสูงสุดในกลุ่มผู้ดำรงตำแหน่งอธิบดีผู้พิพากษาจะเป็นผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามานานประมาณ 20 ปี ประกอบกับในการกำหนดขั้นตอนของความก้าวหน้าในตำแหน่งแล้ว ผู้พิพากษาที่ดำรงตำแหน่งในศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานครที่ได้รับอัตราเงินเดือนในชั้น 3 ขั้นสูง ซึ่งเป็นระดับขั้นที่ถือว่าอาวุโสเพียงพอที่จะเลื่อนให้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ เป็นผู้ดำรงตำแหน่งมานานกว่า 10 ปี ขึ้นไป ซึ่งเป็นช่วงกึ่งหนึ่งของระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นโดยทั่วไปสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา ผู้วิจัยจึงกำหนดให้กลุ่มที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากกว่า 10 ปี เป็นกลุ่มที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก และกลุ่มที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาตั้งแต่ 10 ปี ลงมาเป็นกลุ่มที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งน้อย เพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์สมมติฐานต่อไป

จากข้อมูลปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ อายุ และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาสามารถนำมาแสดงจำนวนดังตารางดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษากับช่วงอายุโดยจำแนกตามเพศ

ช่วง ระยะเวลา	เพศ	ช่วงอายุ - ปี										รวม
		25-30	31-35	36-40	41-45	46-50	51-55	56-60	61-65	66-70	ไม่ระบุ	
1 - 5	ชาย	10	10	3	2	1	-	-	-	-	-	26
	ร้อยละ	6.41	6.41	1.92	1.28	0.64	-	-	-	-	-	16.67
	หญิง	5	1	2	2	-	-	-	-	-	-	10
	ร้อยละ	3.21	0.64	1.28	1.28	-	-	-	-	-	-	6.41
6-10	ชาย	-	5	11	10	3	1	-	-	-	1	31
	ร้อยละ	-	3.21	7.05	6.41	1.92	0.64	-	-	-	0.64	19.87
	หญิง	-	1	11	4	1	-	-	-	-	-	17
	ร้อยละ	-	0.64	7.05	2.56	0.64	-	-	-	-	-	10.90
11-15	ชาย	-	-	11	21	7	1	-	-	-	-	40
	ร้อยละ	-	-	7.05	13.46	4.49	0.64	-	-	-	-	25.64
	หญิง	-	-	4	4	2	-	-	-	-	1	11
	ร้อยละ	-	-	2.56	2.56	1.28	-	-	-	-	0.64	7.05
16-20	ชาย	-	-	-	5	5	-	-	-	-	-	10
	ร้อยละ	-	-	-	3.21	3.21	-	-	-	-	-	6.41
	หญิง	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	2
	ร้อยละ	-	-	-	0.64	0.64	-	-	-	-	-	1.28
21-40	ชาย	-	-	-	-	-	-	-	5	2	-	7
	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	3.21	1.28	-	4.49
ไม่ ระบุ	ชาย	-	-	2	-	-	-	-	-	-	-	2
	ร้อยละ	-	-	1.28	-	-	-	-	-	-	-	1.28
รวม		15	17	44	49	20	2	-	5	2	2	156
ร้อยละ		9.62	10.90	28.21	31.41	12.82	1.28	-	3.21	1.28	1.28	100

หมายเหตุ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงดำรงตำแหน่งไม่เกิน 20 ปี จึงไม่แสดงในตาราง

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามานาน 1-5 ปี มีอายุระหว่าง 25-30 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 และช่วงอายุระหว่าง 31-35 ปี มีจำนวน 10 คนเช่นกัน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดในช่วงเวลการดำรงตำแหน่ง 1 – 5 ปี นี้

ส่วนช่วงระยะเวลา 6-10 ปี จะเป็นผู้พิพากษาชายที่มีอายุในช่วง 36 – 40 ปี มีจำนวนมากที่สุด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 รองลงไปเป็นกลุ่มช่วงอายุ 41 – 45 ปี มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 ส่วนผู้พิพากษาหญิง ในช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา 6 – 10 ปี กลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นกลุ่มช่วงอายุ 36 – 40 ปี เช่นกัน มีจำนวน 11 คน

ช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 11 – 15 ปี เป็นผู้พิพากษาชายที่มีอายุระหว่าง 41 – 45 ปี มากถึง 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.46 รองลงไปเป็นกลุ่มที่มีช่วงอายุระหว่าง 36 – 40 ปี มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05

กลุ่มตัวอย่างนี้ไม่พบว่ามีผู้พิพากษาหญิงที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งมากกว่า 20 ปี ขึ้นไปเมื่อรวมทั้งหมดแล้วพบว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุระหว่าง 41 – 45 ปี มีจำนวนมากที่สุด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.41

4.1.4 ปัจจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิชาอาชญาวิทยา

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งหมดและเป็นเนติบัณฑิตไทย เพราะเป็นคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ที่จะสอบคัดเลือกเข้าดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้กำลังศึกษาระดับปริญญาโทด้านนิติศาสตร์ 4 คน และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทนิติศาสตร์แล้วจำนวน 45 คน ส่วนที่เหลืออีก 107 คนไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติม

จากการตอบแบบสอบถามพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ได้ศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาเป็นผู้ที่เคยศึกษาในระดับปริญญาตรีนิติศาสตร์จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาเป็นผู้ที่เคยศึกษาในระดับปริญญาโทนิติศาสตร์จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.46 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาเป็นผู้ที่เคยศึกษาในระดับปริญญาเอกด้านนิติศาสตร์ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

นอกจากนั้นเมื่อศึกษาเปรียบเทียบต่อไปพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาระหว่าง 6 – 10 ปี เป็นกลุ่มที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัย มีจำนวนมากที่สุดถึง 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.28 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา 11 – 15 ปี มีผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.36 ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม รายละเอียดตามตาราง

ผู้ที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาเป็นผู้ที่เคยศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านสังคมศาสตร์อื่น 1 คน และเคยศึกษาในระดับปริญญาเอกด้านสังคมศาสตร์อื่น(สาขาอาชญาวิทยา) 1 คน รายละเอียดตามตาราง

ตารางที่ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่เคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัยกับสาขาที่ได้ศึกษา

เพศ	นิติศาสตร์			สังคมศาสตร์อื่น			รวม
	ตรี	โท	เอก	ตรี	โท	เอก	
ชาย	85	12	-	2	-	1	100
ร้อยละ	54.49	7.69	-	1.28	-	0.64	64.10
หญิง	19	9	1	1	-	-	30
ร้อยละ	12.18	5.77	0.64	0.64	-	-	19.23
รวม	104	21	1	3	-	1	130
ร้อยละ	66.67	13.46	1.28	1.92	-	0.64	83.33

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม นอกจากจะเคยศึกษาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยแล้วส่วนหนึ่งยังเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับด้านอาชญาวิทยาด้วยแต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยทั้งหมดไม่เคยเข้ารับการอบรมด้านอาชญาวิทยาในหลักสูตรอื่นใดทั้งสิ้น ดังนั้นการเคยเข้ารับการอบรมหรือไม่จึงไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาเปรียบเทียบในการศึกษาอื่น ๆ ในงานวิจัยนี้ รายละเอียดข้อมูลเบื้องต้นปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาด้านอาชีวศึกษาและไม่เคยศึกษาด้านอาชีวศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย

เพศ	เคยศึกษาอาชีวศึกษา				ไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษา			
	ไม่เคย อบรม	เคยอบ รมแต่ เป็นเพียง วิชาหนึ่ง ของหลัก สูตรอื่น	เคยอบรม ในหลัก สูตรด้าน อาชญา วิทยาโดย เฉพาะ	รวม	ไม่เคย อบรม	เคยอบ รมแต่ เป็นเพียง วิชาหนึ่ง ของหลัก สูตรอื่น	เคยอบรม ในหลัก สูตรด้าน อาชญา วิทยาโดย เฉพาะ	รวม
ชาย	85	12	3	100	16	-	-	16
ร้อยละ	54.49	7.69	1.92	64.10	10.26	-	-	10.26
หญิง	24	5	1	30	10	-	-	10
ร้อยละ	15.38	3.21	0.64	19.23	6.41	-	-	6.41
รวม	109	17	4	130	26	-	-	26
ร้อยละ	69.87	10.90	2.56	83.33	16.67	-	-	16.67

ตามตารางที่ 16 กลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาวิชาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยจำนวน 130 คน มีผู้ที่เคยเข้ารับการอบรมวิชาอาชีวศึกษา 21 คนคิดเป็นร้อยละ 13.46 เป็นชาย 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.62 หญิง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85

กลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาวิชาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยแต่ไม่เคยรับการอบรมเกี่ยวกับอาชีวศึกษาในหลักสูตรอื่นใดมีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 69.87 เป็นชาย 85 คน คิดเป็นร้อยละ 54.49 หญิง 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

55	ร้อยละ	-	-	0.64	-	0.64	-	-	-	-	-	-	-	1.28	-
56-	ชาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
60	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
61-	ชาย	-	-	-	-	-	-	-	-	5	-	-	-	5	-
65	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	-	3.21	-	-	-	3.21	-
66-	ชาย	-	-	-	-	-	-	-	-	2	-	-	-	2	-
70	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	-	-	1.28	-	-	-	1.28	-
ไม่ ระ บุ	ชาย	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-
	ร้อยละ	-	-	0.64	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0.64	-
	หญิง	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	1	-
	ร้อยละ	-	-	-	-	0.64	-	-	-	-	-	-	-	0.64	-
รวม		32	4	41	7	38	13	10	2	7	-	2	-	130	26
ร้อยละ		20.51	2.56	26.28	4.49	24.36	8.33	6.41	1.28	4.49	-	1.28	-	83.33	16.67

หมายเหตุ ไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงในช่วงอายุ 51-70 ปี จึงไม่แสดงในตาราง

จากตารางที่ 17 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาและไม่เคยศึกษา อาชีวศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย โดยจำแนกตามเพศ ช่วงอายุ ช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษา ซึ่งจะเห็นลักษณะการกระจายของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะอยู่ในช่วงอายุ 36-45 ปี และช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา 6-15 ปี ลักษณะดังกล่าวสัมพันธ์กับอายุเฉลี่ยของบุคคลที่ สอบคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาได้ และระยะเวลาดำรงตำแหน่ง

กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาระหว่าง 6 – 10 ปี เป็นผู้ที่เคยศึกษาอาชีวศึกษา มากที่สุด 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.28 รองลงไปเป็นช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 11 – 15 ปี มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.36 และช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 1 – 5 ปี มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.51

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย มีมากที่สุดในช่วงที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาประมาณ 11 – 15 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 ของทั้งหมด รองลงไปเป็นช่วงระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 6 – 10 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.49 หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง กลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 11 – 15 ปี ไม่เคยศึกษา

อาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยและไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับอาชีวศึกษาเพิ่มเติมแต่อย่างใด มีจำนวนถึงร้อยละ 50 ของผู้ที่ไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย

หากรวมผู้ดำรงตำแหน่งในช่วง 6 – 10 ปี เข้าด้วยหมายความว่า กลุ่มผู้พิพากษา ที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่ง 6 –15 ปี จำนวน 20 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 76.92 ของผู้ที่ไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย และไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับอาชีวศึกษาเพิ่มเติม

4.2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีทางอาชีวศึกษา

4.2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชีวศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิด

ข้อมูลจากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชีวศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิด ซึ่งมีที่มาจากทฤษฎีของสำนักคลาสสิก สำนักโพสิทีฟ และสำนักขัดแย้ง รายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 18 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง ที่แสดงความคิดเห็นที่ตอบแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวกับโดยจำแนกตามระดับความเห็น ทฤษฎีอาชีวศึกษาในส่วนที่เกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					St.d	ค่าเฉลี่ย	ค่าระดับความเห็น
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
11	“มนุษย์ควบคุม กำหนด และเลือกพฤติกรรมของตนเอง ตัดสินใจกระทำโดยมีอิสระ ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจหรืออิทธิพลใด” แนวคิดนี้ท่านเห็นด้วยเพียงใด	12	38	74	24	8	0.95	3.14	เห็นด้วยปานกลาง

12	“มนุษย์ใคร่ครวญแล้วระหว่างโทษที่จะได้รับกับผลที่จะได้รับจากการทำที่ผิดนั้น ถ้าทำแล้วได้รับผลร้ายมากกว่าผลที่จะได้รับนั้น ก็จะไม่ทำ” แนวคิดนี้ ท่านเห็นด้วยเพียงใด	8	55	54	30	9	0.98	3.15	เห็น ด้วย ปาน กลาง
		5.13	35.3	34.6	19.2	5.77			
13	หากนำตัวผู้ทำผิดมาลงโทษได้ในระยะเวลาที่ใกล้เคียงที่สุดกับเวลาที่ทำความผิดจะสามารถป้องกันอาชญากรรมได้ดีที่สุด	41	70	29	16	-	0.92	3.87	เห็น ด้วย มาก
		26.3	44.9	18.6	10.3	0			
14	เพื่อให้ความรู้ และ เป็นกรอบควบคุมการใช้เหตุผลตัดสินใจกระทำของมนุษย์ต้องมีกฎหมายที่กำหนดโทษรุนแรงและแน่นอน	14	53	66	14	9	0.96	3.31	เห็น ด้วย ปาน กลาง
		8.97	34	42.3	8.97	5.77			
15	แม้มนุษย์เลือกกระทำเองแต่บางครั้งความเป็นผู้เยาว์ หรือ วิกลจริต หรือ ด้อยปัญญาทำให้ไม่อาจใช้เหตุผลตัดสินใจทำผิด ดังนั้น การลงโทษจึงต้องยกเว้น หรือลดหย่อน	51	86	14	2	3	0.79	4.15	เห็น ด้วย มาก
		32.7	55.1	8.97	1.28	1.92			
16	การกระทำผิดของมนุษย์มีสาเหตุมาจากปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์	3	30	61	50	12	0.92	2.76	เห็น ด้วย ปาน กลาง
		1.92	19.2	39.1	32.1	7.69			
17	ปัจจัยแวดล้อม เช่น ครอบครัว การเลี้ยงดูในวัยเด็ก เป็นสาเหตุของการกระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	12	98	33	9	4	0.80	3.67	เห็น ด้วย มาก
		7.69	62.8	21.2	5.77	2.56			

18	โดยทั่วไปผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE <u>มักมีพื้นฐานการศึกษาที่น้อยกว่าผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA</u>	15	74	48	16	3	0.88	3.53	เห็นด้วยมาก
		9.62	47.4	30.8	10.3	1.92			
19	รายได้แตกต่างกัน กระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม เป็นเหตุของการกระทำความผิดโดยในกลุ่ม MALA IN SE <u>มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA</u>	8	54	72	14	8	0.89	3.26	เห็นด้วยปานกลาง
		5.13	34.6	46.2	8.97	5.13			
20	ความผิดปกติทางกายเป็นลักษณะของบุคคลที่เกิดมาเพื่อประกอบอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE <u>มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA</u>	1	32	65	43	15	0.91	2.75	เห็นด้วยปานกลาง
		0.64	20.5	41.7	27.6	9.62			
21	บุคคลอาจได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรรมทางพันธุกรรมได้ โดยเฉพาะในกลุ่ม MALA IN SE <u>มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA</u>	4	58	52	31	11	0.98	3.08	เห็นด้วยปานกลาง
		2.56	37.2	33.3	19.9	7.05			
22	สภาพที่บรรทัดฐานของสังคมอยู่ในภาวะที่ไร้ความหมายต่อประชาชน เป็นสาเหตุของอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE <u>มากกว่า MALA PROHIBITA</u>	7	73	56	16	4	0.83	3.40	เห็นด้วยปานกลาง
		4.49	46.8	35.9	10.3	2.56			
23	การที่สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้คนไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมทางสังคมใหม่เป็นเหตุของอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE <u>มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA</u>	6	51	62	32	5	0.90	3.13	เห็นด้วยปานกลาง
		3.85	32.7	39.7	20.5	3.21			

24	หากโครงสร้างทางสังคมปิดกั้นโอกาสในการประสบความสำเร็จ เป็นเหตุให้คนชั้นล่างมีแนวโน้มประกอบอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	12	58	55	23	8	0.98	3.28	เห็นด้วยปานกลาง
	7.69	37.2	35.3	14.7	5.13				
25	การถูกตีตราว่าเป็นบุคคลผู้กระทำผิดทำให้บุคคลมีสำนึกในการเป็นอาชญากร มีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร และมักกระทำผิดซ้ำโดยเฉพาะในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	18	75	50	8	5	0.88	3.60	เห็นด้วยมาก
	11.5	48.1	32.1	5.13	3.21				
26	กฎหมายที่คลุมเครือ เข้าใจยาก เอื้อประโยชน์เพื่อคนกลุ่มที่มีอำนาจในสังคมเป็นเหตุของการกระทำ ความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่ากลุ่ม MALA IN SE	27	72	46	6	5	0.91	3.71	เห็นด้วยมาก
	17.3	46.2	29.5	3.85	3.21				
27	การมีกฎหมายบัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดมากเป็นเหตุให้มีการกระทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่ากลุ่ม MALA IN SE	13	53	63	25	2	0.89	3.32	เห็นด้วยปานกลาง
	8.33	34	40.4	16	1.28				
28	การกระทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA โดยทั่วไปผู้กระทำมักกระทำด้วยเจตนา มากกว่ากระทำโดยประมาท	30	67	45	10	4	0.94	3.70	เห็นด้วยมาก
	19.2	42.9	28.8	6.41	2.56				

หมายเหตุ ตัวเลขแถวที่สองในช่องระดับความคิดเห็น (5) (4) (3) (2) (1) แต่ละช่องนั้นเป็นค่าร้อยละที่คำนวณจากจำนวนผู้ที่แสดงความเห็นในแต่ละช่องนั้น ๆ

ตามแบบสอบถามในตอนที 2 (ตารางที่ 18) สามารถจำแนกข้อคำถามตามแนวคิดทฤษฎีได้ดังนี้

1. ทฤษฎีอาชญาวิทยาตามแนวคิดของสำนักคลาสสิก(Classical Theory) และนีโอคลาสสิก(Neo-Classical Theory) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในกลุ่มนี้มาตั้งเป็นคำถามอยู่ในข้อที่ 11-15 และข้อ 28

2. ทฤษฎีอาชญาวิทยาตามแนวคิดของสำนักโพสิทีฟ(Positive Theory) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในกลุ่มนี้มาตั้งเป็นคำถามอยู่ในข้อที่ 16 -25

3. ทฤษฎีอาชญาวิทยาตามแนวคิดที่ว่าด้วยความขัดแย้ง(Conflict Theory) ผู้วิจัยได้นำแนวคิดในกลุ่มนี้มาตั้งเป็นคำถามอยู่ในข้อที่ 26 - 27

1.ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาของสำนักคลาสสิก(Classical Theory)และนีโอคลาสสิก(Neo-Classical Theory)

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นที่เห็นด้วยกับแนวคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักคลาสสิก(Classical Theory)และนีโอคลาสสิก(Neo-Classical Theory) ตามแบบสอบถามข้อ 11-15 และ 28 เมื่อคำนวณแล้วมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย อยู่ที่ 3.94 คือ อยู่ที่ระดับ เห็นด้วยมาก รายละเอียดตามตารางดังนี้

ตารางที่ 19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก

เพศ	อายุ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม	รวม
ชาย	น้อย	7	32	13	-	-	52	116 (74.36)
	ร้อยละ	4.49	20.51	8.33	-	-	33.33	
	มาก	10	42	11	-	-	63	
	ร้อยละ	6.41	26.92	7.05	-	-	40.38	
	ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1	
	ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64	
หญิง	น้อย	5	15	4	-	-	24	

ร้อยละ	3.21	9.62	2.56	-	-	15.38	40 (25.64)
มาก	3	8	4	-	-	15	
ร้อยละ	1.92	5.13	2.56	-	-	9.62	
ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1	
ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64	
รวม	25	99	32	-	-	156	
ร้อยละ	16.03	63.46	20.51	-	-	100	

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวคิดของสำนักคลาสสิกและนีโอคลาสสิก ในระดับเห็นด้วยมากถึงมากที่สุดมีจำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 79.49 ของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม และเห็นด้วยกับแนวคิดของสำนักนี้ตั้งแต่ในระดับเห็นด้วยปานกลางจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.51 ผู้เห็นด้วยน้อย หรือเห็นด้วยน้อยที่สุดนั้นไม่มี

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายที่มีอายุมาก เห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 ของทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 36.20 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง ผู้ที่มีอายุน้อย คือมีอายุตั้งแต่ 40 ปี ลงมา เห็นด้วยในระดับที่เห็นด้วยมาก มีจำนวนมากที่สุด 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.62 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด หรือ ร้อยละ 37.50 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิกในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เห็นด้วยปานกลาง 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิกในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 เห็นด้วยปานกลาง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิกในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.82 เห็นด้วยปานกลาง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิกในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 เห็นด้วยปานกลาง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

ตารางที่ 20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้านการศึกษาวิชาอาชีวศึกษา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก

เพศ	การศึกษา วิชาอาชญา วิทยา	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อยที่สุด	รวม
ชาย	ไม่เคยศึกษา	3	9	4	-	-	16
	ร้อยละ	1.92	5.77	2.56	-	-	10.26
	เคยศึกษา	14	66	20	-	-	100
	ร้อยละ	8.97	42.31	12.82	-	-	64.10
หญิง	ไม่เคยศึกษา	-	7	3	-	-	10
	ร้อยละ	-	4.49	1.92	-	-	6.41
	เคยศึกษา	8	17	5	-	-	30
	ร้อยละ	5.13	10.90	3.21	-	-	19.23
รวม		25	99	32	-	-	156
ร้อยละ		16.03	63.46	20.51	-	-	100

จากตารางที่ 20 พบว่า หากพิจารณาตามปัจจัยด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาวิชาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยกับกลุ่มที่ไม่เคยศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาที่เป็นชายเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมากมีจำนวนสูงถึง 66 คน คิดเป็นร้อยละ 42.31 ของทั้งหมดหรือคิดเป็น ร้อยละ 56.90 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงที่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมาก ถึงมากที่สุดมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยเห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.69 เห็นด้วยปานกลาง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยเห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 51.28 เห็นด้วยปานกลาง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.49 เห็นด้วยปานกลาง 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและเคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 16.03 เห็นด้วยปานกลาง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21

ตารางที่ 21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้าน ประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อ สาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก

เพศ	ระยะเวลา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม
	ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา						
ชาย	น้อย	5	42	10	-	-	57
	ร้อยละ	3.21	26.92	6.41	-	-	36.54
	มาก	12	33	12	-	-	57
	ร้อยละ	7.69	21.15	7.69	-	-	36.54
	ไม่ระบุ	-	-	2	-	-	2
	ร้อยละ	-	-	1.28	-	-	1.28
หญิง	น้อย	6	15	6	-	-	27
	ร้อยละ	3.85	9.62	3.85	-	-	17.31
	มาก	2	9	2	-	-	13
	ร้อยละ	1.28	5.77	1.28	-	-	8.33
	ไม่ระบุ	-	-	-	-	-	-
	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-
รวม		25	99	32	-	-	156
ร้อยละ		16.03	63.46	20.51	-	-	100

จากตารางที่ 21 พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 30.13 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 28.85 เห็นด้วยปานกลาง 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.69

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 13.46 เห็นด้วยปานกลาง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิก ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 เห็นด้วยปานกลาง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

2. ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาของสำนักโพสิทีฟ (Positive Theory)

จากตารางที่ 18 กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นที่เห็นด้วยกับแนวคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักโพสิทีฟ (Positive Theory) ตามแบบสอบถามข้อ 16-25 เมื่อคำนวณแล้วพบว่าผู้เห็นด้วยกับสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวคิดของสำนักโพสิทีฟ (Positive Theory) เมื่อคำนวณมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ 3.60 โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.64 รายละเอียดของแต่ละกลุ่มมีดังนี้

ตารางที่ 22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักโพสิทีฟ (Positive Theory)

เพศ	อายุ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม	
ชาย	น้อย	5	20	24	3	-	52	116 (74.36)
	ร้อยละ	3.21	12.82	15.38	1.92	-	33.33	

	มาก	3	39	20	1	-	63	
	ร้อยละ	1.92	25.00	12.82	0.64	-	40.38	
	ไม่ระบุ	-	-	1	-	-	1	
	ร้อยละ	-	-	0.64	-	-	0.64	
หญิง	น้อย	-	13	10	1	-	24	40 (25.64)
	ร้อยละ	-	8.33	6.41	0.64	-	15.38	
	มาก	-	10	5	-	-	15	
	ร้อยละ	-	6.41	3.21	-	-	9.62	
	ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1	
	ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64	
รวม		8	83	60	5	-	156	
ร้อยละ		5.13	53.21	38.46	3.21	-	100	

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวคิดของสำนักโพลีทีฟ(Positive Theory) ในระดับเห็นด้วยมาก มีจำนวนมากที่สุดถึงร้อยละ 53.21 ของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นด้วยปานกลางมี 60 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 โดยมีผู้เห็นด้วยในระดับที่เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุดร้อยละ 3.21

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 16.03 เห็นด้วยปานกลาง 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 เห็นด้วยปานกลาง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.82 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยปานกลาง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

ตารางที่ 23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้านการศึกษาวิชาอาชีวศึกษา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักโพลีทีฟ

เพศ	การศึกษา วิชาอาชญา วิทยา	เห็นด้วย					รวม
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	ไม่เคยศึกษา	1	8	7	-	-	16
	ร้อยละ	0.64	5.13	4.49	-	-	10.26
	เคยศึกษา	7	51	38	4	-	100
	ร้อยละ	4.49	32.69	24.36	2.56	-	64.10
หญิง	ไม่เคยศึกษา	-	8	2	-	-	10
	ร้อยละ	-	5.13	1.28	-	-	6.41
	เคยศึกษา	-	16	13	1	-	30
	ร้อยละ	-	10.26	8.33	0.64	-	19.23
รวม		8	83	60	5	-	156
ร้อยละ		5.13	53.21	38.46	3.21	-	100

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77 เห็นด้วยปานกลาง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.49

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 51.28 เห็นด้วยปานกลาง 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.36 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.12 เห็นด้วยปานกลาง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและเคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทิฟในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 10.26 เห็นด้วยปานกลาง 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

ตารางที่ 24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้าน ประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักโพลีทิฟ

เพศ	ระยะเวลา ดำรง ตำแหน่ง ผู้พิพากษา	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	รวม
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ชาย	น้อย	3	25	26	3	-	57
	ร้อยละ	1.92	16.03	16.67	1.92	-	36.54
	มาก	5	34	17	1	-	57
	ร้อยละ	3.21	21.79	10.90	0.64	-	36.54
	ไม่ระบุ	-	-	2	-	-	2
	ร้อยละ	-	-	1.28	-	-	1.28
หญิง	น้อย	-	15	11	1	-	27
	ร้อยละ	-	9.62	7.05	0.64	-	17.31
	มาก	-	9	4	-	-	13
	ร้อยละ	-	5.77	2.56	-	-	8.33
	ไม่ระบุ	-	-	-	-	-	-
	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-
รวม		8	83	60	5	-	156
ร้อยละ		5.13	53.21	38.46	3.21	-	100.00

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทิฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 28 คน คิด

เป็นร้อยละ 17.95 เห็นด้วยปานกลาง 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เห็นด้วยปานกลาง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 10.97 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.62 เห็นด้วยปานกลาง 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักโพลีทีฟ ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77 เห็นด้วยปานกลาง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56 ส่วนที่เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด นั้นไม่มี

3. ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อแนวคิดทฤษฎีอาชญาวิทยาตามแนวคิดของสำนักความขัดแย้ง

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวคิดของสำนักความขัดแย้ง ในระดับเห็นด้วยมาก มีจำนวนมากที่สุด ถึง ร้อยละ 48.08 ของกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีผู้เห็นด้วยในระดับที่เห็นด้วยน้อย หรือเห็นด้วยน้อยที่สุด มากกว่าสำนักความคิดอื่น ๆ

เมื่อคำนวณค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นในส่วนนี้แล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยอยู่ที่ 3.54 โดยมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.79

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นที่เห็นด้วยกับแนวคิดทางอาชญาวิทยาของสำนักความขัดแย้ง ดังนี้

ตารางที่ 25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักความขัดแย้ง

เพศ	อายุ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม
ชาย	น้อย	6	18	24	1	3	52
	ร้อยละ	3.85	11.54	15.38	0.64	1.92	33.33
	มาก	3	38	19	3	-	63
	ร้อยละ	1.92	24.36	12.18	1.92	0.00	40.38
	ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1
	ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64
หญิง	น้อย	3	8	10	3	-	24
	ร้อยละ	1.92	5.13	6.41	1.92	0.00	15.38
	มาก	-	9	5	1	-	15
	ร้อยละ	-	5.77	3.21	0.64	0.00	9.62
	ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1
	ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64
รวม		12	75	58	8	3	156
ร้อยละ		7.69	48.08	37.18	5.13	1.92	100

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวคิดของสำนักขัดแย้งมากที่สุดถึงมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.77 เห็นด้วยปานกลาง ร้อยละ 37.18 และเห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ร้อยละ 7.05

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 เห็นด้วยปานกลาง 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.28 เห็นด้วยปานกลาง 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.18 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.05 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุมาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77 เห็นด้วยปานกลาง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

ตารางที่ 26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยด้านการศึกษาวิชาอาชญาวิทยาของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อสาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักความขัดแย้ง

เพศ	การศึกษา วิชาอาชญา วิทยา	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	รวม	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
ชาย	ไม่เคยศึกษา	1	8	6	1	-	16	116 (74.36)
	ร้อยละ	0.64	5.13	3.85	0.64	-	10.26	
	เคยศึกษา	8	49	37	3	3	100	
	ร้อยละ	5.13	31.41	23.72	1.92	1.92	64.10	
หญิง	ไม่เคยศึกษา	2	6	2	-	-	10	40 (25.64)
	ร้อยละ	1.28	3.85	1.28	-	-	6.41	
	เคยศึกษา	1	12	13	4	-	30	
	ร้อยละ	0.64	7.69	8.33	2.56	-	19.23	
รวม		12	75	58	8	3	156	
ร้อยละ		7.69	48.08	37.18	5.13	1.92	100	

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและไม่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77 เห็นด้วยปานกลาง 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 30.13 เห็นด้วยปานกลาง 37 คน คิดเป็นร้อยละ 23.72 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.12 เห็นด้วยปานกลาง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เห็นด้วยปานกลาง 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

ตารางที่ 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากรเกี่ยวกับ เพศ และปัจจัยทางด้าน ประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตุลาการ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อ สาเหตุของการกระทำผิดตามแนวทางของสำนักความขัดแย้ง

เพศ	ระยะเวลา ดำรง ตำแหน่ง ผู้พิพากษา	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	รวม	รวม (ร้อยละ)
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
ชาย	น้อย	3	27	22	2	3	57	116 (74.36)
	ร้อยละ	1.92	17.31	14.10	1.28	1.92	36.54	
	มาก	6	30	19	2	-	57	
	ร้อยละ	3.85	19.23	12.18	1.28	0.00	36.54	
	ไม่ระบุ	-	-	2	-	-	2	
ร้อยละ	0.00	0.00	1.28	0.00	0.00	1.28		
หญิง	น้อย	3	10	10	4	-	27	40 (25.64)
	ร้อยละ	1.92	6.41	6.41	2.56	0.00	17.31	
	มาก	-	8	3	-	-	13	
	ร้อยละ	0.00	5.13	1.92	0.00	0.00	8.33	

	ไม่ระบุ	-	-	-	-	-	-
	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-
รวม		12	75	58	8	3	156
ร้อยละ		7.69	48.08	37.18	5.13	1.92	100

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 19.23 เห็นด้วยปานกลาง 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.10 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 เห็นด้วยปานกลาง 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.18 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับแนวคิดทฤษฎีของสำนักความขัดแย้ง ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.13 เห็นด้วยปานกลาง 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

จากตารางที่ 18 ถึงตารางที่ 27 นำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อการเปรียบเทียบโดยมีรายละเอียดตามตารางที่ 28 – 30 ดังนี้

ตารางที่ 28 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อทฤษฎีอาชญาวิทยา โดยจำแนกตามเพศและอายุ

สำนัก	เพศ	อายุ							
		น้อย (ตั้งแต่ 40 ปี ลงมา)				มาก (มากกว่า 40 ปี)			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
คลาสสิก	ชาย	3.88	0.61	3.94	0.61	3.98	0.58	3.97	0.6
	หญิง	4.04	0.62			3.93	0.7		
โพลีทีฟ	ชาย	3.52	0.75	3.51	0.7	3.7	0.59	3.69	0.57
	หญิง	3.5	0.59			3.67	0.49		
ขัดแย้ง	ชาย	3.77	0.76	3.82	0.49	3.75	0.6	3.72	0.6
	หญิง	3.92	0.58			3.6	0.63		

จากตารางที่ 28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากมีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยกับสำนักคลาสสิกและสำนักโพลีทีฟ มากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 0.03 และ 0.18 ตามลำดับ แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักความขัดแย้ง กลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อยมีระดับค่าเฉลี่ยที่เห็นด้วยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก 0.10

ตารางที่ 29 สรุปค่าเฉลี่ยแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อทฤษฎีอาชญาวิทยาจำแนกตามเพศและระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา

สำนัก	เพศ	ระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา							
		น้อย (ตั้งแต่ 1-10ปี)				มาก (มากกว่า 10ปี)			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
คลาสสิก	ชาย	3.88	0.53	3.92	0.58	4	0.66	4	0.64
	หญิง	4	0.68			4	0.58		
โพลีทีฟ	ชาย	3.47	0.68	3.49	0.65	3.75	0.64	3.74	0.61

	หญิง	3.52	0.58			3.69	0.48		
ขัดแย้ง	ชาย	3.83	0.72	3.84	0.7	3.68	0.6	3.69	0.58
	หญิง	3.85	0.66			3.69	0.48		

จากตารางที่ 29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก มีค่าเฉลี่ยระดับความเห็นที่เห็นด้วยกับสำนักคลาสสิกและสำนักโพลีทีฟ มากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 0.08 และ 0.25 ตามลำดับ แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักความขัดแย้ง กลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อยมีระดับค่าเฉลี่ยที่เห็นด้วยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก 0.15

ตารางที่ 30 สรุปค่าเฉลี่ยแสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นต่อทฤษฎีอาชญาวิทยาจำแนกตามเพศและการศึกษาอาชญาวิทยา

สำนัก	เพศ	การศึกษาอาชญาวิทยา							
		ไม่เคยศึกษา				เคยศึกษา			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
คลาสสิก	ชาย	3.94	0.68	3.84	0.61	3.94	0.58	3.97	0.60
	หญิง	3.70	0.48			4.10	0.66		
โพลีทีฟ	ชาย	3.62	0.62	3.69	0.55	3.61	0.68	3.58	0.66
	หญิง	3.80	0.42			3.50	0.57		
ขัดแย้ง	ชาย	3.86	0.72	3.88	0.73	3.74	0.66	3.75	0.64
	หญิง	3.90	0.74			3.77	0.57		

จากตารางที่ 30 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเคยศึกษาอาชญาวิทยามีค่าเฉลี่ยระดับความเห็นที่เห็นด้วยกับสำนักคลาสสิก มากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยาโดยมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า 0.13 และ แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักความขัดแย้งและสำนักโพลีทีฟ กลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อยมีระดับค่าเฉลี่ยที่เห็นด้วยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก 0.09 และ 0.13 ตามลำดับ

4.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ในตอนที่ 3 ของแบบสอบถามผู้วิจัยสอบถามเพื่อต้องการทราบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไรในการนำทฤษฎีอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษาโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ คำถามในส่วนนี้มีทั้งหมด 32 ข้อ กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามตามระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อรายละเอียดตามตาราง

ตารางที่ 31 แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละระดับความคิดเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					St.d	ค่าเฉลี่ย	ค่าระดับความเห็น
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
29	การลงโทษที่รวดเร็วในเวลาที่ไม่ไถ่เคียงกับการกระทำผิด <u>ป้องกัน</u> อาชญากรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	15	63	55	20	3	0.90	3.43	เห็นด้วยมาก
	9.62	40.4	35.3	12.8	1.92				
30	ความรุนแรงของโทษที่มากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำผิด จะป้องกันการทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่า ในกลุ่ม MALA PROHIBITA	5	50	62	35	4	0.88	3.11	เห็นด้วยปานกลาง
	3.21	32.1	39.7	22.4	2.56				
31	โทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มี การลดโทษอย่างเด็ดขาดเป็นโทษที่รุนแรงที่สุด <u>ป้องกันการ</u> กระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	7	53	69	21	6	0.87	3.22	เห็นด้วยปานกลาง
	4.49	33.97	44.23	13.46	3.85				

32	การลงโทษผู้กระทำความผิดกลุ่ม MALA IN SE มุ่งผลให้เป็นการป้องกันทั่วไปไม่ให้ผู้อื่นทำผิดนั้นอีกมากกว่าป้องกันเฉพาะรายไม่ให้ผู้นั้นทำผิดซ้ำ	8	59	77	8	4	0.77	3.38	เห็นด้วยปานกลาง
	5.13	37.8	49.4	5.13	2.56				
33	การลงโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มุ่งผลให้เป็นการป้องกันทั่วไปไม่ให้ผู้อื่นทำผิดนั้นอีกมากกว่าป้องกันเฉพาะรายไม่ให้ผู้นั้นทำผิดซ้ำ	16	66	63	9	2	0.81	3.54	เห็นด้วยมาก
	10.26	42.3	40.4	5.77	1.28				
34	การลงโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มุ่งป้องกันผลที่จะตามมาจากการฝ่าฝืนบทบัญญัตินั้น เช่น ห้ามสร้างอาคารผิดแบบ เพื่อป้องกันไม่ให้อาคารถล่ม มากกว่าที่จะมุ่งป้องกันไม่ให้ผู้อื่นทำผิดเช่นนั้นอีกหรือป้องกันไม่ให้ผู้ทำผิดนั้นทำผิดซ้ำ	24	70	44	15	3	0.93	3.62	เห็นด้วยมาก
	15.38	44.9	28.2	9.62	1.92				
35	การกำหนดโทษในความผิดกลุ่ม MALA IN SE ต้องกำหนดให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด	48	88	17		3	0.76	4.14	เห็นด้วยมาก
	30.77	56.4	10.9	0	1.92				
36	การกำหนดโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ต้องกำหนดให้เหมาะสมกับลักษณะของการกระทำความผิด	49	87	16	1	3	0.77	4.14	เห็นด้วยมาก
	31.41	55.8	10.3	0.64	1.92				
37	ในการกำหนดโทษควรกำหนดให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดและลักษณะของการกระทำความผิด	87	55	9	3	2	0.80	4.42	เห็นด้วยมากที่สุด
	55.77	35.3	5.77	1.92	1.28				

38	ในการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้ กระทำผิดในกลุ่ม MALA	45	78	29	2	2	0.80	4.04	เห็น ด้วย มาก
	PROHIBITA ควรกำหนดให้เหมาะ สมกับระดับความร้ายแรงของผล กระทบจากการทำความผิด	28.85	50	18.6	1.28	1.28			
39	การพิจารณาคดีที่รวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรมทำให้มีการลงโทษผู้ทำ ผิดในเวลาที่เหมาะสมกับการกระทำ	18	62	61	12	3	0.87	3.51	เห็น ด้วย มาก
	ผิด เป็นผลดีต่อการป้องกันอาชญา กรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่า กลุ่ม MALA PROHIBITA	11.54	39.7	39.1	7.69	1.92			
40	ในกรณีที่เป็นกร กระทำโดยเจตนา และผลจากการทำผิดมีความรุนแรง	11	42	63	31	9	0.99	3.10	เห็น ด้วย ปาน กลาง
	เท่าๆ กัน ควรลงโทษผู้กระทำผิดใน กลุ่ม MALA IN SE _หนักกว่าผู้ กระทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA	7.05	26.9	40.4	19.9	5.77			
41	ในกรณีที่เป็นกร กระทำโดย ประมาท และผลจากการทำผิดมี	6	37	65	33	15	0.99	2.91	เห็น ด้วย น้อย
	ความรุนแรงเท่า ๆ กัน ควรลงโทษผู้ กระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE หนักกว่าผู้กระทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA	3.85	23.7	41.7	21.2	9.62			
42	การลงโทษที่รุนแรงและแน่นอน จะ	11	37	83	16	9	0.91	3.16	เห็น ด้วย ปาน กลาง
	ป้องกันอาชญากรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	7.05	23.7	53.2	10.3	5.77			

43	แม้จะทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA โดยไม่รู้ว่ามีความหมาย	14.00	50	60	27	5	0.96	3.26	เห็นด้วยปานกลาง
	บัญญัติไว้เช่นนั้นก็ต้องลงโทษเพื่อให้สังคมทราบว่ามีความหมายกำหนดไว้เช่นนั้น	8.97	32.1	38.5	17.3	3.21			
44	การเพิ่มโทษผู้กระทำผิดอีกตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92	9.00	48	63	26	10	0.98	3.13	เห็นด้วยปานกลาง
	อาจไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเพราะไม่ได้พิจารณาสาเหตุที่แท้จริงของตัวผู้กระทำผิด	5.77	30.8	40.4	16.7	6.41			
45	การเพิ่มโทษผู้กระทำผิดซ้ำตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 93	10.00	45	63	29	9	0.98	3.12	เห็นด้วยปานกลาง
	อาจไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเพราะไม่ได้พิจารณาสาเหตุที่แท้จริงของการกระทำผิด	6.41	28.8	40.4	18.6	5.77			
46	ควรให้มีการสืบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประวัติและความประพฤติต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิดเพื่อเป็นข้อมูลที่สำคัญที่ทำให้ศาลใช้ดุลพินิจ	39.00	65	39	6	7	1.01	3.79	เห็นด้วยมาก
	ในการกำหนดโทษได้ดีมากกว่าการพิจารณาเพียงพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกระทำความผิด โดยเฉพาะความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA	25.00	41.7	25	3.85	4.49			
47	ผู้กระทำผิดซ้ำในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ควรที่จะลงโทษหนักกว่าผู้ที่กระทำผิดซ้ำในกลุ่ม	21	44	49	30	12	1.13	3.21	เห็นด้วยปานกลาง
	MALA IN SE	13.46	28.2	31.4	19.2	7.69			

48	ความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA ควรลงโทษเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การปรับในอัตราที่สูงหรือ ริบทรัพย์ หรือยึดทรัพย์	43	64	32	13	4	1.01	3.83	เห็นด้วยมาก
		27.56	41	20.5	8.33	2.56			
49	การลงโทษผู้ที่กระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE ต้องคำนึงถึงสาเหตุของการกระทำประกอบกับผลของการกระทำเพื่อการแก้ไขผู้กระทำผิด	43	80	28	3	2	0.81	4.02	เห็นด้วยมาก
		27.56	51.3	17.9	1.92	1.28			
50	การลงโทษรุนแรงมีผลต่อการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำและการกระทำผิดของผู้อื่น	28	67	56	3	2	0.82	3.74	เห็นด้วยมาก
		17.95	42.9	35.9	1.92	1.28			
51	การลงโทษรุนแรงยับยั้งการกระทำผิดซ้ำในกลุ่ม MALA PROHIBITA ได้ดีกว่าความผิดในกลุ่ม MALA IN SE	10	41	78	25	2	0.83	3.21	เห็นด้วยปานกลาง
		6.41	26.3	50	16	1.28			
52	การลงโทษต่อร่างกายของผู้กระทำผิดโดยตรง เช่น การเขียน การโบยตี จะมีผลยับยั้งไม่ให้ทำผิดซ้ำในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA	3	27	75	33	18	0.94	2.77	เห็นด้วยปานกลาง
		1.92	17.3	48.1	21.2	11.5			
53	ไม่มีกฎหมายบัญญัติ การกระทำนั้นก็ไม่เป็นความผิด แนวคิดนี้ทำให้ควรลงโทษผู้ทำผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่าผู้ทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE แม้จะกระทำโดยเจตนาและผลของการกระทำจะร้ายแรงเท่า ๆ กันก็ตาม	8	31	79	31	7	0.89	3.01	เห็นด้วยปานกลาง
		5.13	19.9	50.6	19.9	4.49			

54	เหตุของการกระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA ที่เกิดจากสภาพจิต เช่นเดียวกัน ควรลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าเพื่อการแก้แค้นทดแทน	20	66	49	14	7	0.98	3.50	
		12.82	42.3	31.4	8.97	4.49			
55	วัตถุประสงค์ของการลงโทษควรคำนึงถึงการป้องกันสังคมเป็นการทั่วไปมากกว่าการแก้ไขผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะความผิดในกลุ่ม MALA IN SE	12	67	57	17	3	0.86	3.44	เห็นด้วยมาก
		7.69	42.9	36.5	10.9	1.92			
56	ควรลงโทษผู้ทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA เพื่อข่มขู่ยับยั้งจะมีผลป้องกันสังคมเป็นการทั่วไปได้ดีกว่าในกลุ่ม MALA IN SE	17	62	59	17	1	0.85	3.49	เห็นด้วยมาก
		10.90	39.7	37.8	10.9	0.64			
57	ความผิดในกลุ่ม MALA IN SE ควรลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่าในกลุ่ม MALA PROHIBITA	22	56	60	15	3	0.92	3.51	เห็นด้วยมาก
		14.10	35.9	38.5	9.62	1.92			
58	ควรกำหนดโทษจำคุกให้สัมพันธ์กับระยะเวลาในการแก้ไขฟื้นฟูตามความเห็นของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์	17	63	55	14	7	0.96	3.44	เห็นด้วยมาก
		10.90	40.4	35.3	8.97	4.49			
59	ความผิดในกลุ่ม MALA IN SE ควรลงโทษเพื่อป้องกันผู้อื่นไม่ให้กระทำผิดเดียวกันนั้นอีก ซึ่ง จะให้ผลป้องกันได้ดีกว่าในกลุ่ม MALA PROHIBITA	9	29	92	17	9	0.87	3.08	เห็นด้วยปานกลาง
		5.77	18.6	59	10.9	5.77			

60	การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนเป็น	10	44	57	36	9	1.00	3.06	เห็น ด้วย ปาน กลาง
	การแก้แค้นทดแทนความชั่วไม่ใช่ การแก้แค้นต่อผู้กระทำความผิด	6.41	28.2	36.5	23.1	5.77			

หมายเหตุ ตัวเลขแถวที่สองในช่องระดับความคิดเห็น (5) (4) (3) (2) (1) แต่ละช่องนั้นเป็นค่าร้อยละที่คำนวณจากจำนวนผู้ที่แสดงความเห็นในแต่ละช่องนั้น ๆ

จากตารางที่ 31 คำถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นคำถามในส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษ สามารถจำแนกออกเป็นกลุ่มคำถามที่ถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษต่าง ๆ ได้ 4 กลุ่มได้แก่

กลุ่มคำถามที่ถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการมุ่งแก้แค้นทดแทน มุ่งให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษที่รุนแรง ได้สัดส่วนกับการกระทำได้แก่คำถามในข้อ 41, 51 52 และ 60

กลุ่มคำถามที่ถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการมุ่งป้องกันเป็นการทั่วไป เพื่อป้องกันมิให้ผู้อื่นกระทำความผิดในทำนองเดียวกันนั้น ได้แก่ คำถามในข้อ 29 – 39 , 42, 45 – 46 , 48 55 – 56 และ 59

กลุ่มคำถามที่ถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการมุ่งป้องกันเป็นการเฉพาะราย มุ่งให้มีผลเป็นการป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดนั้นกระทำความผิดซ้ำ ได้แก่คำถามในข้อ 40 , 47 และ 50

กลุ่มคำถามที่ถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษที่เป็นการมุ่งแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ได้แก่ คำถามในข้อ 44 , 49 , 53 – 54 , 57 และ 58

เมื่อวิเคราะห์แล้วพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นที่เห็นด้วยในระดับต่าง ๆ โดยจำแนกตามกลุ่มวัตถุประสงค์ของการลงโทษได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยประชากรเกี่ยวกับเพศ และปัจจัยด้านการศึกษาวិชาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัยกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวม

วัตถุประสงค์การลงโทษ	เพศ	การศึกษาระดับอาชีวศึกษา							
		ไม่เคยศึกษา				เคยศึกษา			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
แก้แค้นทดแทน	ชาย	3.12	0.34	3.31	0.53	3.31	0.76	3.22	0.74
	หญิง	3.50	0.71			3.13	0.73		
ป้องกันทั่วไป	ชาย	4.06	0.25	4.03	0.13	3.84	0.56	3.82	0.49
	หญิง	4.00	0.00			3.80	0.41		
ป้องกันเฉพาะราย	ชาย	3.62	0.50	3.76	0.54	3.67	0.69	3.67	0.59
	หญิง	3.90	0.57			3.67	0.48		
แก้ไขฟื้นฟู	ชาย	4.06	0.68	3.88	0.58	3.70	0.73	3.62	0.65
	หญิง	3.70	0.48			3.53	0.57		

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาอาชีวศึกษามีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันทั่วไปในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.82 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) รองลงไปเป็นการเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย(3.67 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) วัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเห็นด้วยในลำดับถัดไป(3.62 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ วัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนเห็นด้วยในลำดับที่น้อยที่สุดในกรณีนี้(3.22 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษามีระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันทั่วไปในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.03 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) รองลงไปเป็นการเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเห็นด้วยในลำดับถัดไป(3.88 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) วัตถุประสงค์ที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย(3.76 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ วัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนเห็นด้วยในลำดับที่น้อยที่สุดในกรณีนี้(3.31 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง)

ตารางที่ 33 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับเพศและอายุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย (ตั้งแต่ 40 ปี ลงมา) กับที่มีอายุมาก (มากกว่า 40 ปี) ที่มีต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

วัตถุประสงค์การลงโทษ	เพศ	อายุ							
		น้อย (ตั้งแต่ 40 ปี ลงมา)				มาก (มากกว่า 40 ปี)			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
แก้แค้นทดแทน	ชาย	3.21	0.85	3.19	0.78	3.35	0.60	3.34	0.71
	หญิง	3.17	0.71			3.33	0.82		
ป้องกันทั่วไป	ชาย	3.77	0.65	3.80	0.49	3.97	0.40	3.92	0.38
	หญิง	3.83	0.38			3.87	0.35		
ป้องกันเฉพาะราย	ชาย	3.54	0.70	3.61	0.59	3.78	0.63	3.79	0.60
	หญิง	3.67	0.48			3.80	0.56		
แก้ไขฟื้นฟู	ชาย	3.60	0.69	3.59	0.60	3.89	0.74	3.71	0.69
	หญิง	3.58	0.50			3.53	0.64		

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากและอายุน้อยมีระดับความเห็นที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษเป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันทั่วไปในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.90 และ 3.82 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) รองลงไปเป็นการเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย(3.79 และ 3.61 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) วัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเห็นด้วยในลำดับถัดไป (3.71 และ 3.59 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ วัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนเห็นด้วยในลำดับที่น้อยที่สุดในกรณีนี้(3.34 และ 3.19 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง)

ตารางที่ 34 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับเพศและอายุ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย (ตั้งแต่ 10 ปี ลงมา) กับที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก (มากกว่า 10 ปี) ที่มีต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

วัตถุประสงค์การลงโทษ	เพศ	ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา							
		น้อย (ตั้งแต่ 10 ปี ลงมา)				มาก (มากกว่า 10 ปี)			
		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม		ค่าเฉลี่ย	St.d	รวม	
				ค่าเฉลี่ย	St.d			ค่าเฉลี่ย	St.d
แก้แค้นทดแทน	ชาย	3.23	0.78	3.17	0.77	3.35	0.67	3.41	0.66
	หญิง	3.11	0.75			3.46	0.66		
ป้องกันทั่วไป	ชาย	3.81	0.61	3.81	0.55	3.96	0.42	3.94	0.35
	หญิง	3.81	0.40			3.92	0.28		
ป้องกันเฉพาะราย	ชาย	3.63	0.70	3.66	0.59	3.71	0.65	3.74	0.63
	หญิง	3.70	0.47			3.77	0.60		
แก้ไขฟื้นฟู	ชาย	3.72	0.67	3.64	0.59	3.80	0.79	3.71	0.72
	หญิง	3.56	0.51			3.62	0.65		

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากและระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยมีระดับความเห็นที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษเป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันทั่วไปในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.94 และ 3.81 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) รองลงไปเป็นการเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย(3.74 และ 3.66 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) วัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเห็นด้วยในลำดับถัดไป (3.71 และ 3.64 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ วัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนเห็นด้วยในลำดับที่น้อยที่สุดในกรณีนี้(3.41 ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ (3.17 ตามลำดับซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง)

ตารางที่ 35 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามซึ่งเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนในแต่ละวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์การลงทะเบียน	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	เฉลี่ย	St.d
แก้แค้น	5	50	85	14	2	3.27	0.72
ร้อยละ	3.21	32.05	54.49	8.97	1.28		
ป้องกันทั่วไป	7	123	25	-	1	3.87	0.5
ร้อยละ	4.49	78.85	16.03	-	0.64		
ป้องกันเฉพาะราย	9	92	52	2	1	3.68	0.63
ร้อยละ	5.77	58.97	33.33	1.28	0.64		
แก้ไขฟื้นฟู	14	88	49	4	1	3.71	0.69
ร้อยละ	8.97	56.41	31.41	2.56	0.64		

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนที่เป็นการป้องกันทั่วไป ในระดับเห็นด้วยมากที่สุดถึงร้อยละ 78.85

เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนที่เป็นการป้องกันเฉพาะรายในระดับเห็นด้วยมากที่สุดถึงร้อยละ 58.97 ซึ่งใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์ในการแก้ไขฟื้นฟู ที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับเห็นด้วยมากที่สุดถึงร้อยละ 56.41 ส่วนวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทนนั้นกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยมากที่สุดถึงร้อยละ 32.05 แต่กลุ่มตัวอย่างกับเห็นด้วยกับการแก้แค้นทดแทนในระดับเห็นด้วยปานกลางมากที่สุดถึงร้อยละ 54.49

โดยสรุปแล้วอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดมีระดับความเห็นที่เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การลงทะเบียนที่เป็นการป้องกันทั่วไปในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.87 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) รองลงไปเป็นการเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูเห็นด้วยในลำดับถัดไป(3.71 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) วัตถุประสงค์ที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย(3.68 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก) และ วัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนเห็นด้วยในลำดับที่น้อยที่สุดในกรณีนี้(3.27 เป็นค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง)

อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนที่เป็นการป้องกันทั่วไปมากที่สุด และเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

4.2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวกับการยอมรับที่จะนำแนวความคิดไปใช้ในลักษณะที่แตกต่างไปจากหลักกฎหมายที่ใช้อยู่

แบบสอบถามในตอนี่ 4 เป็นส่วนที่เกี่ยวกับแนวความคิดในการปรับระบบให้มีลักษณะที่สัมพันธ์กับแนวคิดทางทฤษฎี เป็นต้นว่าการได้ตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษในเวลาอันรวดเร็วจะมีผลในการป้องกันการกระทำผิดได้ผลดีดังนั้นผู้วิจัยจึงสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างว่าหากควรกำหนดระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดีแต่ละคดีไม่ควรเกิน 1 ปี กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอย่างไร นอกจากนี้ยังสอบถามถึงแนวทางที่แตกต่างจากหลักเกณฑ์ในกฎหมายเพื่อพิจารณาระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงเพื่อประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนแนวทางให้สอดคล้องกับทฤษฎีด้วย รายละเอียดจำนวนผู้แสดงความคิดเห็นในแต่ละข้อมีดังนี้

ตารางที่ 36 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อแนวทางหลักการทางทฤษฎีที่บางส่วนอาจต่างจากหลักเกณฑ์ที่ใช้ในปัจจุบัน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น					St.d	ค่าเฉลี่ย	ค่าระดับความเห็น
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)			
61	ควรกำหนดโทษปรับเป็นจำนวนตามความสามารถในการหารายได้ของผู้ถูกลงโทษอาจเป็นรายวัน หรือ รายเดือน เพื่อให้การปรับมีผลเป็นการลงโทษในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน	12	47	46	36	15	1.11	3.03	เห็นด้วยปานกลาง
62	การปล่อยชั่วคราวควรตีราคาหลักประกันตามมูลค่าทรัพย์สินที่จำเลยมี ประกอบกับความสามารถในการหารายได้เพื่อกระจายโอกาสการได้รับการปล่อยชั่วคราวและเป็นหลักประกันที่ผู้ได้รับการปล่อยชั่วคราวต้องตระหนักเทียบกับการยอมเสียหลักประกันนั้นแลกับเสรีภาพ	13	51	48	31	13	1.09	3.13	เห็นด้วยปานกลาง

63	การลงโทษจำคุกไม่ถึง 1 ปีศาลจะกำหนดให้จำคุกเฉพาะในวันหยุดได้	16	31	46	40	23	1.20	2.85	เห็นด้วยปานกลาง
		10.26	19.87	29.49	25.64	14.74			
64	ท่านพร้อมที่จะเป็นบุคคลแรกที่จะพิพากษาให้จำคุกผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE เฉพาะในวันหยุด	9	19	33	42	53	1.22	2.29	เห็นด้วยน้อย
		5.77	12.18	21.15	26.92	33.97			
65	ในขณะที่ยังไม่มีระเบียบปฏิบัติอย่างเป็นทางการเมื่อคนส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งหนึ่งลงโทษจำคุกเฉพาะวันหยุดท่านจึงจะทำตาม	5	14	45	40	52	1.11	2.23	เห็นด้วยน้อย
		3.21	8.97	28.85	25.64	33.33			
66	ตราบเท่าที่ยังไม่มีกฎหมายและระเบียบปฏิบัติภายในท่านจะยังคงปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน	44	68	30	6	8	1.04	3.86	เห็นด้วยมาก
		28.21	43.59	19.23	3.85	5.13			
67	ควรนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการประมวลผลและวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ แล้วผู้พิพากษาจึงพิจารณาจัดทำคำพิพากษาตามผลนั้น	5	30	36	33	52	1.22	2.38	เห็นด้วยน้อย
		3.21	19.23	23.08	21.15	33.33			
68	ควรกำหนดให้โจทก์และจำเลยในคดีอาญาใน <u>กลุ่ม MALA IN SE</u> จัดเตรียมคำซักถามพยานเป็นลายลักษณ์อักษรส่งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้าเพื่อให้การพิจารณาคดีเสร็จไปโดยเร็ว	12	22	47	37	38	1.22	2.57	เห็นด้วยน้อย
		7.69	14.10	30.13	23.72	24.36			

69	ควรถูกกำหนดให้โจทก์และจำเลยในคดี อาญาใน กลุ่ม MALA PROHIBITA	19	30	57	29	21	1.19	2.98	เห็น ด้วย ปาน กลาง
	จัดเตรียมคำซักถามพยานเป็นลาย ลักษณ์อักษรส่งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้า หน้าเพื่อให้การพิจารณาคดีเสร็จไป โดยเร็ว	12.18	19.23	36.54	18.59	13.46			
70	ในคดีกลุ่ม MALA PROHIBITA เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก เท่าใดแล้วไม่ควรลดโทษให้	4	24	49	43	36	1.09	2.47	เห็น ด้วย น้อย
		2.56	15.38	31.41	27.56	23.08			
71	ควรถูกจัดให้มีองค์คณะผู้พิจารณาคดี ทำหน้าที่ในการสืบพยานและทำ ความเห็นว่าการกระทำนั้นเป็นความ ผิดหรือไม่ หากเห็นว่ากระทำผิดก็ให้ ส่งให้องค์คณะอื่นทำหน้าที่กำหนด โทษ	9	16	25	34	72	1.25	2.08	เห็น ด้วย น้อย
		5.77	10.26	16.03	21.79	46.15			
72	ระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษา คดีแต่ละคดีไม่ควรเกิน 1 ปี	55	49	36	5	11	1.15	3.85	เห็น ด้วย มาก
		35.26	31.41	23.08	3.21	7.05			
73	การกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำ ความผิดควรกำหนดมีอัตราขั้นต่ำ และขั้นสูงเพื่อประโยชน์ในการแก้ไข ฟื้นฟู เช่น พิพากษาให้จำคุก ๕ ปี แต่หากสามารถแก้ไขฟื้นฟูจนจำเลย สามารถกลับตนได้ อาจปล่อยตัว ก่อนกำหนดได้ แต่ทั้งนี้จะต้องได้รับ โทษจำคุกสุทธิไม่ต่ำกว่า ๓ ปี	22	56	49	21	8	1.05	3.40	เห็น ด้วย ปาน กลาง
		14.10	35.90	31.41	13.46	5.13			
74	มาตรฐานการกำหนดโทษหรือที่ เรียกว่า “ยี่ต็อก” ทำให้ยากแก่การใช้ ดุลพินิจให้เหมาะสมกับทฤษฎีทาง อาชญาวิทยา	19	31	61	29	16	1.13	3.05	เห็น ด้วย ปาน กลาง
		12.18	19.87	39.10	18.59	10.26			

75	ความไม่รู้กฎหมายควรรู้แยกเป็นข้อ แก้ตัวในคดีความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ได้	7	32	51	32	34	1.16	2.65	เห็น ด้วย น้อย
		4.49	20.51	32.69	20.51	21.79			
76	ควรรู้ให้ความนำสืบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ ปัจจัยต่าง ๆ ทางกายหรือทางจิต ประวัติส่วนตัว ฐานะการเงิน ครอบ ครัว ฯลฯ เพื่อประกอบการใช้ดุล พินิจในการรับฟังพยานหลักฐาน และการลงโทษ <u>เฉพาะ</u> ในความผิดก ลุ่ม MALA IN SE ทุกคดี	21	57	59	14	5	0.95	3.48	เห็น ด้วย มาก
		13.46	36.54	37.82	8.97	3.21			
77	แนวทางปฏิบัติในการปรึกษาคดีของ องค์คณะเพื่อทำคำพิพากษาใน ปัจจุบันเป็นหลักปฏิบัติที่ถูกต้อง เหมาะสมแล้ว	16	55	68	13	4	0.88	3.42	เห็น ด้วย มาก
		10.26	35.26	43.59	8.33	2.56			

หมายเหตุ ตัวเลขแถวที่สองในช่องระดับความคิดเห็น (5) (4) (3) (2) (1) แต่ละช่องนั้นเป็นค่าร้อยละที่คำนวณจากจำนวนผู้ที่แสดงความคิดเห็นในแต่ละช่องนั้น ๆ

จากตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่แสดง
ความคิดเห็นในแต่ละระดับความคิดเห็น โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นในแต่ละข้อตาม
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงกับความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีอายุมาก
กับกลุ่มที่มีอายุน้อยต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้

เพศ	อายุ	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย	รวม	
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
ชาย	น้อย	1	19	30	2	-	52	
	ร้อยละ	0.64	12.18	19.23	1.28	-	33.33	
	มาก	2	25	31	5	-	63	
	ร้อยละ	1.28	16.03	19.87	3.21	-	40.38	
							116	
							(74.36)	

	ไม่ระบุ	-	1	-	-	-	1	
	ร้อยละ	-	0.64	-	-	-	0.64	
หญิง	น้อย	-	4	20	-	-	24	40 (25.64)
	ร้อยละ	-	2.56	12.82	-	-	15.38	
	มาก	-	3	9	3	-	15	
	ร้อยละ	-	1.92	5.77	1.92	-	9.62	
	ไม่ระบุ	-	-	1	-	-	1	
	ร้อยละ	-	-	0.64	-	-	0.64	
รวม		3	52	91	10	-	156	
ร้อยละ		1.92	33.33	58.33	6.41	-	100	

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุน้อยเห็นด้วยกับการยอมรับ การ
ประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.82
เห็นด้วยปานกลาง 30 คน คิดเป็นร้อยละ 19.23 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีอายุมาก เห็นด้วยกับการยอมรับ การ
ประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 17.31
เห็นด้วยปานกลาง 31 คน คิดเป็นร้อยละ 19.87 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีอายุน้อย เห็นด้วยกับการยอมรับ การ
ประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56
เห็นด้วยปานกลาง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.82

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและอายุมาก เห็นด้วยกับการยอมรับ การ
ประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากที่สุดถึงมากที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92
เห็นด้วยปานกลาง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

ตารางที่ 38 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้

เพศ	ระยะเวลา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม	รวม (ร้อยละ)
	ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา							
ชาย	น้อย	2	20	33	2	-	57	116 (74.36)
	ร้อยละ	1.28	12.82	21.15	1.28	-	36.54	
	มาก	1	25	26	5	-	57	
	ร้อยละ	0.64	16.03	16.67	3.21	-	36.54	
	ไม่ระบุ	-	-	2	-	-	2	
	ร้อยละ	-	-	1.28	-	-	1.28	
หญิง	น้อย	-	4	20	3	-	27	40 (25.64)
	ร้อยละ	-	2.56	12.82	1.92	-	17.31	
	มาก	-	3	10	-	-	13	
	ร้อยละ	-	1.92	6.41	-	-	8.33	
	ไม่ระบุ	-	-	-	-	-	-	
	ร้อยละ	-	-	-	-	-	-	
รวม		3	52	91	10	-	156	
ร้อยละ		1.92	33.33	58.33	6.41	-	100	

จากตารางพบว่า
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.10 เห็นด้วยปานกลาง 33 คน คิดเป็นร้อยละ 21.15 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน

26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 เห็นด้วยปานกลาง 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56 เห็นด้วยปานกลาง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.82 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด ไม่มี

ตารางที่ 39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ชายและ หญิงซึ่งเคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาและกลุ่มที่ไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยาต่อระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้

เพศ	การศึกษาอาชญาวิทยา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	รวม
ชาย	ไม่เคย	-	6	10	-	-	16
	ร้อยละ		3.85	6.41			10.26
	เคย	3	39	51	7	-	100
	ร้อยละ	1.92	25.00	32.69	4.49		64.10
หญิง	ไม่เคย	-	5	5	-	-	10
	ร้อยละ		3.21	3.21			6.41
	เคย	-	2	25	3	-	30
	ร้อยละ		1.28	16.03	1.92		19.23
รวม		3	52	91	10	-	156
ร้อยละ		1.92	33.33	58.33	6.41	-	100

จากตารางพบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 6

คน คิดเป็นร้อยละ 3.85 เห็นด้วยปานกลาง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 6.41 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุดนั้นไม่มี

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชายและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 เห็นด้วยปานกลาง 51 คน คิดเป็นร้อยละ 32.69 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.49

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21 เห็นด้วยปานกลาง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิงและเคยศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัย เห็นด้วยกับการยอมรับ การประยุกต์แนวคิดทฤษฎี ในระดับที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28 เห็นด้วยปานกลาง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 16.03 เห็นด้วยน้อยถึงน้อยที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92

ตารางที่ 40 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้ (แบบสอบถามตอนที่ 4)

ตัวแปร		ค่าเฉลี่ย	ค่าระดับความเห็น	St.d.	จำนวน		หมายเหตุ
					ผู้ตอบ	รวม	
เพศ	ชาย	3.49	เห็นด้วยมาก	0.60	116	156	
	หญิง	3.18	เห็นด้วยปานกลาง	0.45	40		
อายุ	น้อย	3.38	เห็นด้วยปานกลาง	0.54	76	154	ไม่ตอบ 2 คน
	มาก	3.44	เห็นด้วยมาก	0.62	78		
ระยะเวลาดำรงตำแหน่ง	น้อย	3.40	เห็นด้วยปานกลาง	0.58	84	154	ไม่ตอบ 2 คน
	มาก	3.42	เห็นด้วยมาก	0.58	70		
การศึกษาอาชีวศึกษา	ไม่เคย	3.41	เห็นด้วยมาก	0.59	130	156	
	เคย	3.42	เห็นด้วยมาก	0.50	26		
รวม		3.39	เห็นด้วยปานกลาง	0.56	156		

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาชาย มีค่าระดับความเห็นต่อการยอมรับและการประยุกต์ใช้ทฤษฎีทางอาชีวศึกษามากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงโดยมีผลต่าง

ของค่าระดับการยอมรับสูงสุด คือ มีความแตกต่างกันมากที่สุด ($3.49 - 3.18 = 0.31$) ในบรรดาตัวแปรต่าง ๆ ในงานวิจัยนี้

กลุ่มที่มีอายุมากและอายุน้อยมีค่าระดับการยอมรับต่างกัน 0.06 กลุ่มที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งมากกับน้อยมีค่าระดับการยอมรับต่างกัน 0.02 และกลุ่มที่เคยศึกษาอาชีววิทยากับกลุ่มที่ไม่เคยศึกษามีค่าระดับการยอมรับต่างกัน 0.01 ซึ่งต่างกันน้อยที่สุด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเฉลี่ยค่าระดับการยอมรับโดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีค่าระดับการยอมรับในระดับปานกลาง

4.2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชีวศึกษาในส่วนการใช้วัตถุประสงค์ของการลงโทษต่อการกระทำผิดกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) จำแนกตามความร้ายแรง ลักษณะการกระทำ และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด

นอกจากการสอบถามโดยแบ่งคำถามออกเป็นตอน ๆ ตามแบบสอบถามโดยเฉพาะในส่วนตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระเกี่ยวกับทฤษฎีแล้ว ตามแบบสอบถามใน 2 แผ่นสุดท้ายมีลักษณะเป็นตารางที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ของการลงโทษสำหรับการกระทำที่มีผลจากการกระทำความผิดที่ร้ายแรงมาก ปานกลาง หรือน้อย โดยผู้กระทำผิดมีการกระทำที่แตกต่างกันใน 2 ลักษณะคือ กระทำโดยเจตนากับกระทำโดยประมาท และเป็นการกระทำผิดครั้งแรกหรือกระทำผิดซ้ำ ว่าหากมีลักษณะและผลดังกล่าวในแต่ละกรณีกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษ 4 วัตถุประสงค์ คือ

1. ลงโทษรุนแรง ให้สาสม เพื่อแก้แค้นแทนสังคม
2. เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป ไม่ให้คนอื่นทำผิดซึ่งมีลักษณะเป็นการข่มขู่ยับยั้ง
3. เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดนั้นกระทำผิดซ้ำอีก เป็นการป้องกันเฉพาะราย
4. เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตน คืนคนดีสู่สังคม

โดยแบ่งระดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ในการลงโทษแต่ละกรณีไว้เป็น 5 ระดับ คือ ในช่องหมายเลข 5 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับมากที่สุด ในช่องหมายเลข 4 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับมาก ในช่องหมายเลข 3 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับปานกลาง ในช่องหมายเลข 2 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับน้อย ในช่องหมายเลข 1 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับน้อยที่สุด

ตัวอย่างเช่น ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง การกระทำมีความร้ายแรงมาก ผู้กระทำกระทำโดยเจตนา และกระทำผิดเป็นครั้งแรก หากจะลงโทษควรพิจารณาให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษใดในแต่ละวัตถุประสงค์การลงโทษทั้ง 4 ข้อดังกล่าว ในระดับที่มากหรือน้อยต่างกันเพียงไรหรือไม่ หรือให้ความสำคัญเท่า ๆ กัน ทุกวัตถุประสงค์ และหากเป็นกรณีที่ความร้ายแรงของการกระทำมีมาก เป็นการกระทำโดยเจตนาแต่กระทำผิดซ้ำในการลงโทษจะพิจารณาวัตถุประสงค์การลงโทษใดแตกต่างกันมากน้อยเพียงไรและแตกต่างจากกรณีกระทำผิดครั้งแรกหรือไม่

ในกรณีที่การกระทำมีความร้ายแรงมากแต่เป็นการกระทำโดยประมาท ซึ่งจำแนกเป็นกรณีกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำจะมีค่านึงถึงวัตถุประสงค์การลงโทษแตกต่างกันหรือไม่ในระดับใด

ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกให้ความสำคัญโดยมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามและคำนวณค่าร้อยละของแต่ละจำนวนในแต่ละวัตถุประสงค์ตามระดับความคิดเห็นดังนี้ โดยจะอธิบายข้อมูลในตารางที่ 41 – 44 พร้อมกับตารางสรุปรวมในตารางที่ 45

ตารางที่ 41 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทน

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ แก้แค้นทดแทน									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	9	5.77	84	53.85	36	23.08	14	8.97	3	1.92
		ทำผิดซ้ำ	86	55.13	30	19.23	14	8.97	13	8.33	13	8.33
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	3	1.92	16	10.26	66	42.31	42	26.92	29	18.59
		ทำผิดซ้ำ	15	9.62	56	35.90	42	26.92	27	17.31	16	10.26
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	3	1.92	32	20.51	72	46.15	26	16.67	23	14.74
		ทำผิดซ้ำ	17	10.90	66	42.31	40	25.64	17	10.90	16	10.26

	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	6	3.85	14	8.97	49	31.41	54	34.62	33	21.15
		ทำผิดซ้ำ	15	9.62	33	21.15	52	33.33	39	25.00	17	10.90
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	6	3.85	11	7.05	56	35.90	48	30.77	35	22.44
		ทำผิดซ้ำ	7	4.49	38	24.36	51	32.69	36	23.08	24	15.38
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	5	3.21	14	8.97	26	16.67	40	25.64	71	45.51
		ทำผิดซ้ำ	7	4.49	22	14.10	39	25.00	47	30.13	41	26.28

ตารางที่ 42 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ ป้องกันเป็นการทั่วไป									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	49	31.41	53	33.97	32	20.51	9	5.77	13	8.33
		ทำผิดซ้ำ	70	44.87	36	23.08	31	19.87	6	3.85	13	8.33
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	22	14.10	43	27.56	47	30.13	26	16.67	18	11.54
		ทำผิดซ้ำ	26	16.67	57	36.54	52	33.33	8	5.13	13	8.33
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	25	16.03	42	26.92	60	38.46	15	9.62	14	8.97
		ทำผิดซ้ำ	37	23.72	54	34.62	43	27.56	14	8.97	8	5.13
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	23	14.74	35	22.44	46	29.49	34	21.79	18	11.54

		ทำผิดซ้ำ	24	15.38	35	22.44	58	37.18	29	18.59	10	6.41
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	21	13.46	31	19.87	51	32.69	30	19.23	23	14.74
		ทำผิดซ้ำ	25	16.03	39	25.00	63	40.38	14	8.97	15	9.62
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	22	14.10	30	19.23	34	21.79	25	16.03	45	28.85
		ทำผิดซ้ำ	28	17.95	31	19.87	35	22.44	33	21.15	29	18.59

ตารางที่ 43 ตารางแสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์ : เพื่อป้องกันเป็นการเฉพาะราย

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ ป้องกันเป็นการเฉพาะราย									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	31	19.87	65	41.67	38	24.36	7	4.49	15	9.62
		ทำผิดซ้ำ	61	39.10	45	28.85	30	19.23	11	7.05	9	5.77
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	24	15.38	46	29.49	52	33.33	18	11.54	16	10.26
		ทำผิดซ้ำ	31	19.87	59	37.82	39	25.00	12	7.69	15	9.62
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	19	12.18	48	30.77	64	41.03	7	4.49	18	11.54
		ทำผิดซ้ำ	31	19.87	65	41.67	43	27.56	10	6.41	7	4.49
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	29	18.59	32	20.51	46	29.49	27	17.31	22	14.10
		ทำผิดซ้ำ	30	19.23	48	30.77	38	24.36	26	16.67	14	8.97

น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	22	14.10	35	22.44	45	28.85	35	22.44	19	12.18
		ทำผิดซ้ำ	31	19.87	53	33.97	45	28.85	14	8.97	13	8.33
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	26	16.67	40	25.64	34	21.79	21	13.46	35	22.44
		ทำผิดซ้ำ	33	21.15	42	26.92	30	19.23	28	17.95	23	14.74

ตารางที่ 44 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA IN SE) จำแนกตามวัตถุประสงค์ : เพื่อแก้ไขฟื้นฟู

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ แก้ไขฟื้นฟู									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	37	23.72	35	22.44	52	33.33	10	6.41	22	14.10
		ทำผิดซ้ำ	42	26.92	38	24.36	25	16.03	26	16.67	25	16.03
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	26	16.67	33	21.15	49	31.41	28	17.95	20	12.82
		ทำผิดซ้ำ	27	17.31	33	21.15	52	33.33	20	12.82	24	15.38
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	28	17.95	41	26.28	56	35.90	18	11.54	13	8.33
		ทำผิดซ้ำ	27	17.31	53	33.97	51	32.69	11	7.05	14	8.97
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	27	17.31	27	17.31	49	31.41	30	19.23	23	14.74
		ทำผิดซ้ำ	26	16.67	41	26.28	47	30.13	26	16.67	16	10.26
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	37	23.72	39	25.00	39	25.00	24	15.38	17	10.90
		ทำผิดซ้ำ	32	20.51	46	29.49	42	26.92	23	14.74	13	8.33

	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	47	30.13	29	18.59	23	14.74	23	14.74	34	21.79
		ทำผิดซ้ำ	40	25.64	31	19.87	32	20.51	27	17.31	26	16.67

เมื่อนำผลจากการแจกแจงความถี่ตามตารางข้างต้นมาจัดรวมระดับความคิดเห็นของทั้งกลุ่มให้เป็นกลุ่มเดียวกันและถือว่าเป็นการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงทะเบียนในแต่ละกลุ่มความผิดจะได้ค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นและเมื่อเปรียบเทียบค่าตามเกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 45 แสดงค่าระดับและประเมินเทียบค่าระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงทะเบียนกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE)

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงทะเบียน							
			แก้แค้นทดแทน		ป้องกันทั่วไปไม่ให้คนอื่นทำผิดซ้ำ		ป้องกันไม่ให้คนเดิมทำผิดซ้ำ		แก้ไขฟื้นฟู	
			ค่าเฉลี่ย	ระดับความเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเห็น	ค่าเฉลี่ย	ระดับความเห็น
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	3.37	ปานกลาง	3.73	มาก	3.56	มาก	3.32	ปานกลาง
		ทำผิดซ้ำ	4.03	มาก	3.9	มาก	3.87	มาก	3.26	ปานกลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	2.48	น้อย	3.13	ปานกลาง	3.26	ปานกลาง	3.08	ปานกลาง
		ทำผิดซ้ำ	3.15	ปานกลาง	3.46	มาก	3.49	มาก	3.08	ปานกลาง

ปาน กลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	2.76	ปาน กลาง	3.29	ปาน กลาง	3.26	ปาน กลาง	3.31	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	3.3	ปาน กลาง	3.6	มาก	3.65	มาก	3.4	ปาน กลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	2.38	น้อย	3.06	ปาน กลาง	3.11	ปาน กลาง	3	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.92	ปาน กลาง	3.19	ปาน กลาง	3.33	ปาน กลาง	3.19	ปาน กลาง
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	2.37	น้อย	2.96	ปาน กลาง	3.02	ปาน กลาง	3.32	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.77	ปาน กลาง	3.26	ปาน กลาง	3.47	มาก	3.35	ปาน กลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	1.97	น้อย	2.72	ปาน กลาง	2.99	ปาน กลาง	3.17	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.38	น้อย	2.95	ปาน กลาง	3.21	ปาน กลาง	3.17	ปาน กลาง
ค่าเฉลี่ยรวม			2.82	ปาน กลาง	3.27	ปาน กลาง	3.35	ปาน กลาง	3.22	ปาน กลาง

จากตาราง จะเห็นได้ว่าในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติกลุ่มตัวอย่างจะให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษในข้อที่มุ่งป้องกันมิให้คนเดิมทำผิดซ้ำเป็นการป้องกันเฉพาะรายมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละกรณีมีจำนวนมากที่สุดถึง 7 ใน 12 หรือคิดเป็นร้อยละ 58.33

และวัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เพียง 3 ใน 12 คิดเป็นร้อยละ 25 มากเป็นลำดับที่ 2

และมุ่งป้องกันเป็นการทั่วไปเพราะข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดจำนวน 1 ใน 12 คิดเป็นร้อยละ 8.33 มากเป็นอันดับ 3 เท่ากับวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้นทดแทน

พิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมจะเห็นได้ชัดเจนเช่นกันว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับ วัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย คือป้องกันมิให้คนเดิมทำผิดซ้ำ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด(3.35) ป้องกันเป็นการทั่วไปมีค่าเฉลี่ย(3.27)สูงเป็นลำดับสอง และวัตถุประสงค์ในการ

แก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ย(2.82)ต่ำที่สุด แต่เมื่อเทียบค่าระดับความเห็นรวมแล้วถือว่าอยู่ในระดับปานกลาง

4.2.5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาในสถานการณ์ใช้วัตถุประสงค์ของการลงโทษต่อการกระทำความผิดกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA PROHIBITA) จำแนกตามความร้ายแรง ลักษณะการกระทำ และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด

นอกจากการสอบถามโดยแบ่งคำถามออกเป็นตอน ๆ ตามแบบสอบถามโดยเฉพาะในส่วนตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระเกี่ยวกับทฤษฎีแล้ว ตามแบบสอบถามใน 2 แผ่นสุดท้ายมีลักษณะเป็นตารางที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ของการลงโทษสำหรับการกระทำที่มีผลจากการกระทำความผิดที่ร้ายแรงมาก ปานกลาง หรือน้อย โดยผู้กระทำผิดมีการกระทำที่แตกต่างกันใน 2 ลักษณะคือ กระทำโดยเจตนากับกระทำโดยประมาท และเป็นการกระทำผิดครั้งแรกหรือกระทำผิดซ้ำ ว่าหากมีลักษณะและผลดังกล่าวในแต่ละกรณีกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าควรให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษ 4 วัตถุประสงค์ คือ

1. ลงโทษรุนแรง ให้สาสม เพื่อแก้แค้นแทนสังคม
2. เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป ไม่ให้คนอื่นทำผิดซึ่งมีลักษณะเป็นการข่มขู่ยับยั้ง
3. เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดนั้นกระทำผิดซ้ำอีก เป็นการป้องกันเฉพาะราย
4. เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตน คืนคนดีสู่สังคม

โดยแบ่งระดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ในการลงโทษแต่ละกรณีในระดับต่าง ๆ คือ ในช่องหมายเลข 5 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับมากที่สุด ในช่องหมายเลข 4 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับมาก ในช่องหมายเลข 3 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับปานกลาง ในช่องหมายเลข 2 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับน้อย ในช่องหมายเลข 1 หมายความว่า เห็นด้วยหรือให้ความสำคัญในระดับน้อยที่สุด

ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างเลือกให้ความสำคัญโดยมีจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละวัตถุประสงค์แต่ละระดับดังนี้ โดยจะอธิบายข้อมูลในตารางที่ 46 – 49 พร้อมกับตารางสรุปรวมในตารางที่ 50

ตารางที่ 46 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความ
สำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมาย
บัญญัติ (MALA PROHIBITA) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทน

ความ ร้ายแรง ของการ กระทำ	ลักษณะ การ กระทำ	จำนวนครั้ง ที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ แก้แค้นทดแทน									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	13	8.33	41	26.28	54	34.62	29	18.59	19	12.18
		ทำผิดซ้ำ	57	36.54	50	32.05	20	12.82	20	12.82	9	5.77
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	2	1.28	6	3.85	51	32.69	51	32.69	46	29.49
		ทำผิดซ้ำ	10	6.41	42	26.92	46	29.49	44	28.21	14	8.97
ปาน กลาง	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	2	1.28	20	12.82	68	43.59	42	26.92	24	15.38
		ทำผิดซ้ำ	27	17.31	63	40.38	23	14.74	33	21.15	10	6.41
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	6	3.85	6	3.85	36	23.08	64	41.03	44	28.21
		ทำผิดซ้ำ	12	7.69	32	20.51	45	28.85	43	27.56	24	15.38
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	2	1.28	9	5.77	27	17.31	62	39.74	56	35.90
		ทำผิดซ้ำ	9	5.77	22	14.10	43	27.56	52	33.33	30	19.23
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	5	3.21	10	6.41	22	14.10	26	16.67	93	59.62
		ทำผิดซ้ำ	7	4.49	18	11.54	19	12.18	59	37.82	53	33.97

ตารางที่ 47 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเป็นการทั่วไป

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ ป้องกันเป็นการทั่วไป									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	40	25.64	55	35.26	41	26.28	6	3.85	14	8.97
		ทำผิดซ้ำ	54	34.62	57	36.54	26	16.67	6	3.85	13	8.33
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	23	14.74	39	25.00	39	25.00	30	19.23	25	16.03
		ทำผิดซ้ำ	28	17.95	46	29.49	49	31.41	16	10.26	17	10.90
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	26	16.67	43	27.56	52	33.33	21	13.46	14	8.97
		ทำผิดซ้ำ	29	18.59	56	35.90	48	30.77	9	5.77	14	8.97
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	23	14.74	28	17.95	38	24.36	40	25.64	27	17.31
		ทำผิดซ้ำ	26	16.67	41	26.28	43	27.56	27	17.31	19	12.18
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	18	11.54	41	26.28	34	21.79	28	17.95	35	22.44
		ทำผิดซ้ำ	32	20.51	35	22.44	44	28.21	33	21.15	12	7.69
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	21	13.46	23	14.74	43	27.56	19	12.18	50	32.05
		ทำผิดซ้ำ	28	17.95	30	19.23	37	23.72	41	26.28	20	12.82

ตารางที่ 48 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญ
สำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมาย
บัญญัติ(MALA PROHIBITA) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเฉพาะราย

ความ ร้ายแรง ของการ กระทำ	ลักษณะ การ กระทำ	จำนวนครั้ง ที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ ป้องกันเป็นการเฉพาะราย									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ	จำ นวน	ร้อย ละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	39	25.00	55	35.26	40	25.64	7	4.49	15	9.62
		ทำผิดซ้ำ	69	44.23	42	26.92	31	19.87	2	1.28	12	7.69
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	27	17.31	35	22.44	43	27.56	28	17.95	23	14.74
		ทำผิดซ้ำ	36	23.08	50	32.05	37	23.72	20	12.82	13	8.33
ปาน กลาง	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	26	16.67	42	26.92	52	33.33	20	12.82	16	10.26
		ทำผิดซ้ำ	34	21.79	58	37.18	48	30.77	9	5.77	7	4.49
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	23	14.74	35	22.44	36	23.08	39	25.00	23	14.74
		ทำผิดซ้ำ	37	23.72	42	26.92	39	25.00	24	15.38	14	8.97
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้ง แรก	27	17.31	30	19.23	38	24.36	26	16.67	35	22.44
		ทำผิดซ้ำ	39	25.00	32	20.51	44	28.21	25	16.03	16	10.26
	ประมาท	ทำผิดครั้ง แรก	24	15.38	32	20.51	28	17.95	19	12.18	53	33.97
		ทำผิดซ้ำ	30	19.23	41	26.28	27	17.31	31	19.87	27	17.31

ตารางที่ 49 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์การลงโทษในกรณีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้กระทำผิดในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จำแนกตามวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟู

ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะการกระทำ	จำนวนครั้งที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ แก้ไขฟื้นฟู									
			(5)		(4)		(3)		(2)		(1)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	26	16.67	33	21.15	53	33.97	17	10.90	27	17.31
		ทำผิดซ้ำ	35	22.44	29	18.59	40	25.64	23	14.74	29	18.59
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	27	17.31	36	23.08	40	25.64	25	16.03	28	17.95
		ทำผิดซ้ำ	34	21.79	24	15.38	48	30.77	29	18.59	21	13.46
ปานกลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	25	16.03	35	22.44	52	33.33	18	11.54	26	16.67
		ทำผิดซ้ำ	30	19.23	37	23.72	46	29.49	18	11.54	25	16.03
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	24	15.38	32	20.51	34	21.79	35	22.44	31	19.87
		ทำผิดซ้ำ	28	17.95	28	17.95	48	30.77	25	16.03	27	17.31
น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	32	20.51	35	22.44	41	26.28	19	12.18	29	18.59
		ทำผิดซ้ำ	30	19.23	39	25.00	48	30.77	13	8.33	26	16.67
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	45	28.85	19	12.18	24	15.38	27	17.31	41	26.28
		ทำผิดซ้ำ	45	28.85	27	17.31	32	20.51	28	17.95	24	15.38

เมื่อนำผลจากการแจกแจงความถี่ตามตารางข้างต้นมาจัดรวมระดับความคิดเห็นของทั้งกลุ่มให้เป็นกลุ่มเดียวกันและถือว่าเป็นการให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ในแต่ละกลุ่มความผิดจะได้ค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นและเมื่อเปรียบเทียบค่าตามเกณฑ์
เทียบระดับความคิดเห็นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 50 แสดงค่าระดับและประเมินเทียบค่าระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการ
ให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ
(MALA PROHIBITA)

ความ ร้ายแรง ของการ กระทำ	ลักษณะ การ กระทำ	จำนวนครั้ง ที่ทำผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ							
			แก้แค้น ทดแทน		ป้องกันทั่วไป ไม่ให้คนอื่น ทำผิด		ป้องกันไม่ให้ คนเดิม ทำผิดซ้ำ		แก้ไขฟื้นฟู	
			ค่า เฉลี่ย	ระดับ ความ เห็น	ค่า เฉลี่ย	ระดับ ความ เห็น	ค่า เฉลี่ย	ระดับ ความ เห็น	ค่า เฉลี่ย	ระดับ ความ เห็น
มาก	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	2.98	ปาน กลาง	3.63	มาก	3.6	มาก	3.06	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	3.78	มาก	3.85	มาก	3.97	มาก	3.09	ปาน กลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	2.13	น้อย	3.02	ปาน กลาง	3.06	ปาน กลาง	3.03	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.93	ปาน กลาง	3.31	ปาน กลาง	3.46	มาก	3.11	ปาน กลาง
ปาน กลาง	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	2.56	น้อย	3.27	ปาน กลาง	3.25	ปาน กลาง	3.07	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	3.4	ปาน กลาง	3.47	มาก	3.63	มาก	3.16	ปาน กลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	2.25	น้อย	2.85	ปาน กลาง	2.96	ปาน กลาง	2.87	ปาน กลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.77	ปาน กลาง	3.16	ปาน กลาง	3.38	ปาน กลาง	3.01	ปาน กลาง

น้อย	เจตนา	ทำผิดครั้งแรก	1.96	น้อย	2.83	ปานกลาง	2.9	ปานกลาง	3.13	ปานกลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.52	น้อย	3.24	ปานกลาง	3.32	ปานกลาง	3.21	ปานกลาง
	ประมาท	ทำผิดครั้งแรก	1.76	น้อยที่สุด	2.62	ปานกลาง	2.69	ปานกลาง	2.99	ปานกลาง
		ทำผิดซ้ำ	2.13	น้อย	3	ปานกลาง	3.08	ปานกลาง	3.26	ปานกลาง
เฉลี่ย			2.60	น้อย	3.19	ปานกลาง	3.28	ปานกลาง	3.08	ปานกลาง

จากตาราง จะเห็นได้ว่าในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติกลุ่มตัวอย่างจะให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษในข้อที่มุ่งป้องกันมิให้คนเดิมทำผิดซ้ำเป็นการป้องกันเฉพาะรายมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในแต่ละกรณีมีจำนวนมากที่สุดถึง 9 ใน 12 หรือคิดเป็นร้อยละ 75 และมุ่งป้องกันเป็นการทั่วไปเพราะข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดจำนวน 2 ใน 12 คิดเป็นร้อยละ 16.67 มากเป็นอันดับสอง และวัตถุประสงค์การแก้ไขฟื้นฟูมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เพียง 1 ใน 12 คิดเป็นร้อยละ 8.33 มากเป็นลำดับที่ 3 ส่วนวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้นทดแทนนั้นให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้ายหรือพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมจะเห็นได้ชัดเจนเช่นกันว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับ วัตถุประสงค์การลงโทษที่เป็นการป้องกันเฉพาะราย คือป้องกันมิให้คนเดิมทำผิดซ้ำ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.28) ป้องกันเป็นการทั่วไปมีค่าเฉลี่ย(3.19)สูงเป็นลำดับสอง วัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูมีค่าเฉลี่ย(3.08) สูงเป็นลำดับสามและวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทน มีค่าเฉลี่ย(2.60)ต่ำที่สุด โดยเมื่อเปรียบเทียบค่าระดับความเห็นแล้ว อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ยกเว้น วัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้นทดแทน อยู่ในระดับเห็นด้วยน้อย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 51 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อวัตถุประสงค์การลงโทษทั้ง 4 วัตถุประสงค์ ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ

กลุ่มความผิด	วัตถุประสงค์การลงโทษ			
	แก้แค้น ทดแทน	ป้องกัน ทั่วไป	ป้องกัน เฉพาะราย	แก้ไขฟื้นฟู ให้กลับตัว
MALA IN SE	2.82	3.27	3.35	3.22
MALA PROHIBITA	2.60	3.19	3.28	3.08
ค่าเฉลี่ยรวม	2.71	3.23	3.32	3.15

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษในการป้องกันเฉพาะรายเพื่อไม่ให้คนเดิมทำผิดซ้ำ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ป้องกันทั่วไปมีค่าเฉลี่ยสูงในลำดับรองลงไป โดยวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขฟื้นฟู เป็นลำดับที่สาม และวัตถุประสงค์เพื่อแก้แค้นทดแทนให้ความสำคัญเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งเป็นไปในทำนองเดียวกันทั้งสองกลุ่มความผิดเพียงแต่ระดับค่าเฉลี่ยที่ให้ในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมีค่าเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติทุกวัตถุประสงค์

เมื่อนำค่าเฉลี่ยรวมตามตารางนี้เปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยรวมวัตถุประสงค์การลงโทษตามตารางที่ 32 จะปรากฏผลตามตารางดังนี้

ตารางที่ 52 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษแต่ละวัตถุประสงค์

ค่าเฉลี่ย ระดับความเห็น	วัตถุประสงค์การลงโทษ			
	แก้แค้น ทดแทน	ป้องกัน ทั่วไป	ป้องกัน เฉพาะราย	แก้ไขฟื้นฟู ให้กลับตัว
ค่าเฉลี่ยรวม จากตารางที่ 50	2.71	3.23	3.32	3.15
ค่าเฉลี่ยรวม ตอนที่ 3 (ตารางที่ 35)	3.27	3.87	3.68	3.71

ผลการเปรียบเทียบพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษแตกต่างกันเล็กน้อย โดยจากตารางที่ 31 ให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อป้องกันเป็นการทั่วไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่ค่าเฉลี่ยจากตารางที่ วัตถุประสงค์เพื่อป้องกันเฉพาะรายมีค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองวัตถุประสงค์นี้เป็นแนวคิดจากรากบานทฤษฎีเดียวกันอาจนับได้ว่าไม่แตกต่างกัน

ผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ศึกษากำหนดแนวทางการศึกษาวิจัยไว้ว่าต้องมีการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ไม่ต่ำกว่าระดับอธิบดีผู้พิพากษาศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาจำนวนไม่น้อยกว่า 4 คน และสัมภาษณ์อดีตรองประธานศาลฎีกา 1 คน

ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1 อดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา (อายุ 49 ปี ศาสนาพุทธ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต และเนติบัณฑิตไทย)

ผู้ศึกษาได้เข้าสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2547 มีสาระสำคัญดังนี้

ประเด็นความแตกต่างระหว่างเพศ

ในกรณีความแตกต่างระหว่างชายและหญิงก็เช่นกันธรรมชาติโดยสภาพทางชีววิทยาชายต่างจากหญิง และการอบรมจากครอบครัวและสังคมก็ทำให้บุคลิกลักษณะโดยรวมมีความแตกต่างกันระหว่างชายกับหญิง สิ่งนี้อาจเป็นผลในทางคุกคามต่อความปลอดภัยของกลุ่มเพศเดียวกัน แต่ฝ่ายมักมีแนวโน้มในทางปกป้อง คุ่มครอง เป็นต้นว่า ในเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศ ฝ่ายหญิงมักเห็นถึงสวัสดิภาพและความปลอดภัยของหญิงโดยทั่วไปมากกว่า แนวโน้มในการใช้ดุลพินิจย่อมไม่น่าจะเป็นผลดีต่อจำเลยนัก แนวโน้มการลงโทษย่อมมีสูงกว่าเพราะจะมีผลในการข่มขู่ยับยั้งผู้อื่นรวมทั้งตัวผู้กระทำผิดนั้น เป็นการคุ้มครองป้องกันหญิงและเด็กในสังคมให้รู้สึกปลอดภัย ซึ่งมักจะเป็นในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่า MALA PROHIBITA

ประเด็นความแตกต่างเกี่ยวกับอายุ

ภาพรวมโดยทั่วไปของผู้พิพากษาเป็นชายมากกว่าเป็นหญิงมาก กว่ากันน่าจะถึงสามเท่าตัว และมีอายุต่างกันมากในแต่ละรุ่น บางครั้งมีผู้ที่อายุมากถึง 50 ปี กับผู้ที่อายุ 26 ปี เข้ามาอยู่ในรุ่นเดียวกัน เมื่อพูดถึงอายุย่อมเชื่อมโยงถึงประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาย่อมมากน้อยต่างกันและย่อมส่งผลให้วุฒิภาวะต่างกันด้วย บางครั้งผู้ที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตที่หนักมีเหตุกระทบกระเทือนความรู้สึกมากอาจไม่รู้สึกรู้ว่าสิ่งที่ผู้เสียหายถูกกระทำนั้นเป็นความรุนแรงเท่าที่ผู้เสียหายคาดคิด และในระหว่างคนที่อายุน้อยหากไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนั้นย่อมคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความรุนแรง ดังนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะพิจารณาเป็นผลร้ายแก่จำเลยมากกว่า ซึ่งกรณีเหล่านี้มักเป็นในกลุ่ม ความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) แต่ในกรณีความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA) น่าจะไม่มีลักษณะเช่นนั้นเพราะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะโดยตรงทันที และสภาพของผู้กระทำผิดในกลุ่มนี้มักเกิดจากอารมณ์คึกคะนองต้องการลงตีมากกว่าจะมีระดับจิตใจที่ชั่วร้ายเหมือนผู้ทำผิดในกลุ่ม

MALA IN SE เช่น พวกแข่งรถ นอกจากนั้นก็มีอยู่บ่อยครั้งที่ผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA ไม่รู้ว่ามิชอบด้วยกฎหมายบัญญัติไว้เช่นนั้น การลงโทษจึงมักพิจารณาที่ตัวผู้กระทำความผิดมากกว่าลักษณะของการกระทำความผิด

ประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา

ผู้พิพากษาที่มีอายุมากย่อมมีประสบการณ์และอาจเคยผ่านภาวะเช่นนั้นมาแล้วก็อาจผ่านมานานจนอาจหลงลืมความเข้าใจภาวะเช่นและมีข้อกังวลถึงภัยอันตรายที่อาจเกิดกับบุคคลอื่นและโดยเฉพาะบุคคลใกล้ชิดอาจต้องการป้องกันเพื่อความปลอดภัย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อาจประกอบกันเป็นเหตุให้ผู้ที่มีอายุมากจะใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาต่างกัน และต่างกันในระหว่างกลุ่มความผิดทั้งสองนั้นด้วย

กรณีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาก็เช่นกันมักจะแปรผันตามประสบการณ์ชีวิตทำงานของผู้ที่อายุมาก

ระดับความชั่วร้ายของการกระทำความผิดโดยทั่วไป กลุ่ม MALA PROHIBITA ผู้กระทำความผิดน่าจะไม่มีเจตนาชั่วร้ายมากนัก การแก้ไขฟื้นฟูน่าจะได้ผลมากกว่า และหากมีการลงโทษอย่างจริงจังหรือในระยะเวลาสั้น ๆ ก็จะช่วยลดกลับตัวเป็นคนดีได้ง่ายกว่าผู้ทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE

การนำตัวผู้ทำผิดออกจากสังคมไประยะหนึ่ง สังคมจะรู้สึกปลอดภัยมากกว่า การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE น่าจะไม่ได้ผล

การเพิ่มโทษไม่ว่าจะเป็นกรณีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 92 หรือมาตรา 93 มีลักษณะคล้ายกับสังคมต้องการแก้แค้น ให้สาสม ในการพิพากษาก็มักระบุว่าไม่เช็ดหลาบสมควรลงโทษหนัก สังคมยังไม่เปลี่ยนแนวคิดในวัตถุประสงค์นี้ สังคมไม่ได้มองการแก้ไข แต่ยังคงมองการแก้แค้น เชื่อว่ายังเปลี่ยนความคิดของสังคมได้ยาก รวมถึงผู้ใช้กฎหมายซึ่งต้องพยายามใช้ให้ตรงกับสิ่งที่มีกฎหมายบัญญัติไว้ เพราะผู้ใช้กฎหมายตามแนวความคิดของผู้ร่างกฎหมายและผู้มีหน้าที่ออกกฎหมายมาใช้ ซึ่งผู้ร่างหรือผู้อนุมัติกฎหมายก็นำความคิดมาจากสังคมนั่นเอง

นอกจากนั้นสังคมยังไม่วางใจระบบการแก้ไขฟื้นฟูโดยกระบวนการที่มีอยู่ ไม่เชื่อว่าแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้จริง การให้โอกาสในการแก้ไขฟื้นฟูด้วยมาตรการต่าง ๆ เช่น พักการลงโทษ ชะลอการฟ้อง น่าจะยังใช้ไม่ได้ในสังคมไทย และสังคมไทยมักนำแนวคิดต่างประเทศมาใช้อย่างไม่ครบถ้วนทั้งกระบวนการ

ในปัจจุบันแนวโน้มการใช้ดุลพินิจยังเป็นแนวการแก้แค้นทดแทนหรือการป้องกันตัวไปหรือเฉพาะรายเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งมากกว่า ทั้งยังใช้ในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่า MALA PROHIBITA การแก้ไขฟื้นฟูนั้นน่าจะใช้ได้ผลบ้างในกลุ่มความผิด MALA PROHIBITA มากกว่า การกำหนดโทษจำคุกแบบช่วง มีโทษขั้นสูงและขั้นต่ำในกรณีที่สามารถแก้ไขฟื้นฟูได้ก็อาจรับโทษเพียงขั้นต่ำตามที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาก็เพียงพอซึ่งอาจพ้นโทษเร็วกว่าผู้ที่กระทำผิดเช่นเดียวกันหรือร่วมกระทำผิดแต่ยังไม่สามารถแก้ไขกลับตัวได้ แต่อย่างไรก็ตาม ลักษณะดังกล่าวเป็นคล้ายกับการพยากรณ์ที่ในระบบสังคมไทยยังขาดข้อมูลซึ่งอาจเป็นการพยากรณ์ผิดและอาจมีผลกระทบต่อสังคม

เหตุที่ศาลไทยยังใช้วัตถุประสงค์อื่น ๆ มากกว่าการแก้ไขฟื้นฟูเพราะยังขาดหน่วยงานให้ข้อมูลด้านประวัติความประพฤติของผู้กระทำผิด การจะให้จำเลยนำสืบประวัติความประพฤติของตนศาลก็มักเห็นว่าไม่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดี หากจะดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อมูลนี้ทางแก้ก็ต้องให้เป็นหน้าที่ของศาลในการถาม นอกจากนั้นหน่วยงานของศาลน่าจะต้องพัฒนาหน่วยงานหรือบุคคลที่ทำหน้าที่ในการวิจัยเพื่อให้มีข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด ตัวผู้กระทำผิด เพื่อประโยชน์ในการใช้ดุลพินิจให้สอดคล้องกับทฤษฎี และต้องมีการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาระบบการแก้ไขฟื้นฟูให้สามารถแข่งขันในเชิงความคิดได้กับการแก้แค้นทดแทนหรือวัตถุประสงค์อื่น

ประเด็นเกี่ยวกับการศึกษาวิชาอาชญาวิทยา

แม้ว่าโดยความแตกต่างระหว่างเพศชายกับหญิง อายุที่มากหรือน้อยกว่า ประสบการณ์ในหน้าที่ผู้พิพากษาที่มากกว่า 10 ปี กับที่น้อยกว่า รวมทั้งการที่เคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาหรือไม่เคยศึกษามากก็ตาม โดยหลักการน่าจะมีผลก่อให้เกิดความแตกต่างในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวข้างต้น

แต่ผลจากการตอบแบบสอบถามตามที่ได้สัมภาษณ์ ระบุว่าจากการคำนวณทางสถิติไม่มีความแตกต่างกันไม่มีผลต่อการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาที่แตกต่างกันน่าจะเป็นเพราะวัฒนธรรมขององค์กรตุลาการ ระบบกฎหมายและความคาดหวังของสังคมที่มีความคิดความเชื่อที่ว่าความยุติธรรม คือ ความเท่ากัน เช่น โทษที่ได้รับต้องเท่ากัน หรือใกล้เคียงกัน เป็นไปในแนวเดียวกัน ความแตกต่างมีผลต่อความเชื่อมั่นในสถาบัน ศาลจึงพยายามกำหนดมาตรการเพื่อให้อกรอบการใช้ดุลพินิจเป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยกำหนดสิ่งที่เรียกว่า “มาตรฐานการกำหนดโทษ” หรือ “ยี่ต็อก” ซึ่งวางแนวทางในการกำหนดโทษในแต่ละลักษณะแต่ละประเภทคดีไว้

การกำหนดโทษที่แตกต่างจากกรอบแนวทางดังกล่าวความรับผิดชอบต่อความรู้
ลึกของคนในองค์กร ในสังคม เป็นสิ่งที่ผู้ันต้องแบกรับเป็นภาระเพียงลำพัง จึงทำให้ไม่มีผู้ใด
ต้องการเพิ่มภาระดังกล่าวให้เพิ่มจากความหนักหน่วงของงานที่ต้องรับผิดชอบ แต่อย่างไรก็ตาม
ลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากกรอบแนวทางยังเป็นเรื่องของดุลพินิจ ที่ยังมีแนวทางที่แตกต่างกันแต่
ก็เป็นเหตุที่เกิดไม่บ่อยนักจึงทำให้ผลของการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาไม่มีความแตกต่างกันไม่ว่า
จะเป็นกลุ่มความผิดใดและไม่ว่าจะเป็นการใช้ดุลพินิจโดยผู้พิพากษาที่เป็นชายหรือหญิง อายุมาก
หรือน้อย หรือดำรงตำแหน่งตุลาการมานานเพียงใดรวมทั้งจะเคยศึกษาวิชาอาชญวิทยาวิทยาหรือ
ไม่ก็ตาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 2 อดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาธนบุรี อายุ 48 ปี ศาสนา พุทธ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม) และ เนติบัณฑิตไทย ผู้ศึกษาได้เข้าสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2547 มีสาระสำคัญดังนี้

ตามความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ หรือระยะเวลา ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา รวมทั้งการเคยศึกษาหรือไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยา ไม่น่าจะมีผลทำให้มีการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแตกต่างกัน เป็นผู้พิพากษาต้องคิดอย่างรอบคอบก่อนตัดสิน ไม่ว่าจะเป็มานานหรือไม่ หากไม่มีข้อมูลต้องใช้เครื่องมือ เพื่อให้ได้ข้อมูลมาประกอบการตัดสิน เพื่อทราบมูลเหตุจูงใจ ถ้าไม่อาจสืบในศาลได้ก็อาจให้ทำเป็นคำแถลงการณ์

แต่อย่างไรก็ตามหากเป็นความแตกต่างระหว่างกลุ่มคดีที่เป็นความผิดในตัวเอง กับที่กฎหมายบัญญัติน่าจะมีความแตกต่างกันเพราะตามสภาพของลักษณะความผิดดังกล่าวมีความแตกต่างกัน

กลุ่มความผิด MALA PROHIBITA มักจะขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองในขณะนั้น ๆ ด้วย ดังนั้นการพิจารณากำหนดโทษจึงต้องพิจารณาแต่ละช่วงของการกระทำว่าในขณะนั้นความรู้สึกของสังคมรู้สึกว่าการฝ่าฝืนกลุ่ม MALA PROHIBITA นี้เป็นความรุนแรงหรือไม่ การใช้ดุลพินิจต้องให้เหมาะสม และควรใช้การแก้ไขฟื้นฟูมากกว่า และในกรณีความผิดกลุ่มนี้การอ้างความไม่รู้กฎหมายน่าจะได้รับการพิจารณา

การลงโทษในกลุ่ม MALA IN SE ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ควบคู่กันระหว่างการแก้แค้นกับการแก้ไขฟื้นฟู และต้องดูเป็นรายคดี หากมีลักษณะเป็นอาชญากรโดยอาชีพไม่ควรใช้การแก้ไขฟื้นฟู

การกำหนดโทษเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟู เช่นการกำหนดช่วงโทษที่จำเลยต้องรับระหว่างชั้นต่ำกับชั้นสูงตามคำพิพากษา เชื่อว่าในระบบสังคมไทย น่าจะเป็นเหตุให้มีการทุจริตมาก หากที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ได้ หากจะมีต้องปรับบุคลากร กำหนดคณะกรรมการที่โปร่งใสอย่างมาก กระบวนการตรวจสอบต้องเข้มแข็ง มีมาตรฐานที่สูง

การปรับ ตามความสามารถในการหารายได้ (Day Fine) น่าจะเป็นการสร้าง ความไม่ยุติธรรมมากกว่า

นอกจากนั้นสิ่งที่มีผลต่อการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาที่ไม่แตกต่างกันนั้นเพราะมีกรอบมาตรฐานการกำหนดโทษที่เรียกว่า ยี่ตอก เพราะต้องทำให้ศาลมีมาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน ทำให้ความน่าเชื่อถือของสังคมมีสูงในกรอบมาตรฐานที่ใกล้เคียงกันแต่อาจมีผลต่อความเป็น

อิสระในการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาที่จะนำแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยาหรือทฤษฎีใด ๆ มาใช้ ไม่สามารถใช้อดุลพินิจได้เต็มที่

กระแสสังคมเป็นสิ่งที่อาจมีอิทธิพลต่อการใช้อดุลพินิจของผู้พิพากษา ดังนั้นเป็นสิ่ง ที่ผู้พิพากษาพึงระมัดระวัง ไม่หวั่นไหวและต้องทำความเข้าใจกับสังคมให้ได้ว่า เหตุผล ความจำเป็น ประโยชน์ของสังคมในระยะยาว จะมีผลอย่างไร เช่นกรณีคดีฆ่าแขวนคอหลายชีวิตทางภาคใต้ สังคมมีความโกรธแค้นมากต้องการให้ลงโทษประหารชีวิต สังคมรู้สึกต้องการแก้แค้นทดแทน ความรู้สึกของสังคม แต่ไม่มีประจักษ์พยานใด ๆ มีเพียงคำรับสารภาพของจำเลย ศาลไม่ลงโทษถึง ประหารชีวิต กระแสสังคมไม่พอใจผลของการใช้อดุลพินิจดังกล่าวโดยลืมนำวาระบบหรือกระบวนการในการพิจารณาหากจำเลยปฏิเสธและมีพยานหลักฐานใด ๆ ย่อมต้องยกประโยชน์แห่งความ สงสัยให้จำเลย หากเป็นเช่นนั้น จำเลยย่อมจะไม่ได้รับการลงโทษใด ๆ สังคมจะรู้สึกเช่นใด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 อดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา อายุ 49 ปี ศาสนาพุทธ
 สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต และ เนติบัณฑิตไทย
 ผู้ศึกษาได้เข้าสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 มี
 สาระสำคัญดังนี้

ประเด็นความแตกต่างระหว่างเพศ

ผู้พิพากษาชายกับผู้พิพากษาหญิงน่าจะมีความแตกต่างกัน และเคยปรากฏว่ามี
 การใช้ดุลพินิจแตกต่างกัน ซึ่งอาจขึ้นกับประสบการณ์ด้วย อายุกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้
 พิพากษาน่าจะมีลักษณะใกล้เคียงกันเพราะเชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่สั่งสมมา ผู้ที่มีอายุมาก
 และมีประสบการณ์ในการเป็นผู้พิพากษามานานย่อมจะมีความรอบคอบและใช้เวลาในการตัดสิน
 ใจที่เหมาะสม มากกว่า และน่าจะให้ออกสแก่ผู้กระทำผิดมากกว่า โดยเฉพาะในคดีความ
 ผิดที่ไม่มีลักษณะร้ายแรงกระทบความรู้สึกรังเกียจของสังคม

การจำคุกโดยกำหนดช่วงโทษซึ่งมุ่งหวังให้เป็นไปเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูนั้น ไม่น่าจะ
 เหมาะสมเพราะกฎหมายก็กำหนดช่วงโทษไว้แล้วผู้พิพากษาเป็นผู้เลือกกำหนดจำนวนโทษที่
 แน่นนอนให้เหมาะสมก็เป็นการใช้ดุลพินิจเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูได้ ไม่จำเป็นต้องกำหนด
 เป็นช่วงโทษขั้นสูงและขั้นต่ำไว้ในพิพากษา

การปรับตามรายได้ (Day Fine) ก็มีลักษณะทำนองเดียวกัน

ระยะเวลาพิจารณาพิพากษาคดีที่ควรเสร็จภายใน 1 ปี นั้น แม้จะมีลักษณะที่รวดเร็ว
 ทำให้ผู้กระทำผิดได้รับโทษในเวลาใกล้เคียงกับการทำความผิดมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ
 ทฤษฎี แต่ในปัจจุบันศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่คดีเสร็จภายในไม่เกิน
 1 ปี อยู่แล้ว มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ล่าช้าไปมากกว่านี้

แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติศาลมีวัฒนธรรมขององค์กรที่ต้องสร้างและรักษา
 ความเชื่อมั่นของสังคม คดีที่มีลักษณะคล้ายกันควรได้รับการลงโทษที่ใกล้เคียงกัน และเนื่องจาก
 ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดยากที่จะเข้าสู่สำนวนเพราะไม่ใช่ประเด็น
 แห่งคดี จึงทำให้แนวทางการใช้ดุลพินิจไม่ได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงส่วนนี้ จึงทำให้การกำหนดโทษจึง
 มีความใกล้เคียงกัน รวมทั้งศาลสูงก็มักไม่เห็นข้อเท็จจริงส่วนนี้เช่นกันเพราะไม่เข้าสู่สำนวนดัง
 กล่าว ประกอบกับศาลชั้นต้นมักไม่ต้องการให้ผลแห่งคดีของตนถูกกลับหรือแก้ไขโดยศาลสูงบ่อย ๆ
 จึงมักพิพากษาตามแนวทางของศาลสูงเสมอ จึงน่าจะเป็นเหตุสำคัญให้ผลการศึกษาและสภาพ
 ความเป็นจริงศาลชั้นต้นใช้ดุลพินิจไม่ต่างกันนัก

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 4 อดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญานบุรี อายุ 50 ปี ศาสนา พุทธ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต และ เนติบัณฑิตไทย

ผู้ศึกษาได้เข้าสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 มีสาระสำคัญดังนี้

ความแตกต่างระหว่างเพศชายและหญิงในการทำงานในหน้าที่ผู้พิพากษาน่าจะมีผลบ้าง เช่น เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะพิจารณาใช้ดุลพินิจกำหนดโทษหรือลงโทษอย่างหนักในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ที่หญิงเป็นผู้เสียหาย ส่วนชายก็มีลักษณะที่เห็นแตกต่างในกรณีเช่นนี้อาจเป็นเพราะความรับรู้ในผลกระทบที่เกิดจากการกระทำแตกต่างกัน

ผู้พิพากษาที่มีอายุมากกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาที่มากกว่าน่าจะมีผลต่อการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่ละเอียดรอบคอบมากกว่าและมีแนวทางที่แน่นอนชัดเจนมากกว่า สืบเนื่องจากประสบการณ์ที่สั่งสม

การได้ศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัย ตามทฤษฎีน่าจะมีผลต่อ อากรณ์นำไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่แต่คิดว่าในความเป็นจริงไม่น่าจะมีผลเพราะกว่าที่จะสอบเป็นผู้พิพากษาได้ ก็ใช้เวลานานมากกว่า 5 ปีขึ้นไปเป็นส่วนใหญ่หากนับตามค่าเฉลี่ยโดยทั่ว ๆ ไปกว่าจะสอบได้ก็อายุประมาณ 30 ปี ขึ้นไป แสดงว่าจบปริญญาตรีมานานถึง 10 ปี และความรู้ด้านอาชญาวิทยาหากไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่โดยตรงแล้วจะไม่มีโอกาสได้ใช้ ซึ่งก็จะลืมเลือนไปตามกาลเวลารวมทั้งไม่ได้เป็นสิ่งที่ต้องใช้ในการสอบคัดเลือกเข้าเป็นผู้พิพากษา ยิ่งไม่จำเป็นต้องทบทวนความทรงจำในสาระทางวิชาการย่อมกลางเลือน

นอกจากนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ มีกรอบแนวทางการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ที่เรียกว่า “ยี่ต็อก” วางแนวทางในการกำหนดโทษไว้ ทั้งยังมีศาลชั้นที่สูงกว่าเป็นผู้ตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของศาลชั้นต้น และศาลสูงมักมีกรอบแนวทางการพิจารณาที่ค่อนข้างชัดเจน ดังนั้นการใช้ดุลพินิจที่แตกต่างเป็นสิ่งที่ผู้พิพากษาระมัดระวังมากจึงเป็นเหตุให้ไม่ว่าจะมีความต่างกันระหว่างชายกับหญิง อายุที่มากหรือน้อย ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาไม่ว่าจะมากน้อยต่างกันอย่างไร รวมทั้งจะเคยศึกษาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัยหรือไม่ ก็ไม่มีผลทำให้ผลในชั้นตอนสุดท้ายของคำพิพากษา คือดุลพินิจในการกำหนดจำนวนโทษหรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการรอการลงโทษ การลงโทษเพียงปรับ จำนวนโทษที่กำหนด มักเป็นไปในแนวทางเดียวกันไม่ต่างกัน ยิ่งเป็นผู้พิพากษาใหม่ยิ่งไม่ต้องการได้รับผลกระทบจากการใช้ดุลพินิจที่แตกต่าง และไม่มีเวลาที่จะอธิบายความแตกต่างกับสังคม

และในสิ่งที่เรียกว่า ดุลพินิจ นั้น แม้จะเป็นอิสระแต่ก็มีกรอบกำหนด เพื่อให้ดุลพินิจมีแนวทางที่เป็นมาตรฐาน น่าเชื่อถือ เป็นที่ยอมรับของสังคม ดุลพินิจที่อิสระ แต่ต่างกันมาก ย่อมทำให้สังคมขาดความเชื่อมั่น และระดับการยอมรับลดลง

ดุลพินิจที่อิสระมากจะเป็นอำเภोज เช่นนั้นผลร้ายจะตกแก่สังคมมากกว่า เพราะคนในสังคมเองก็มิได้มีแนวทางแห่งความเห็นที่มั่นคง หรือมีหลักเกณฑ์เป็นไปตามอาารมณื ความรู้สึกโดยที่สติและปัญญาอาจเข้ามากลั่นกรองไม่ทัน ดังนั้นผู้พิพากษาจึงต้องทำหน้าที่เป็นหลักในส่วนนี้ให้มั่นคง โดยการสร้างกรอบแนวทางการใช้เหตุผลให้ได้อย่างมีมาตรฐาน ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานประสบการณ์การรับรู้

เพื่อให้การใช้ดุลพินิจเป็นไปอย่างเหมาะสมและแม้จะมี “ยี่ต็อก” หรือ “บัญญัติมาตรฐานโทษ” หรือ “มาตรฐานการกำหนดโทษ” สุดแต่จะเรียกชื่อ การกำหนดโทษอย่างไรควรมีเหตุผลประกอบเพื่อประโยชน์ในการเทียบเคียงในกรณีที่ไม่มียละเอียดที่ตรงกับแนวทางที่กำหนด เช่นเคยมีบัญญัติของบางแห่งกำหนดว่าหากเป็นคนสัญชาติหนึ่ง(ไม่ขอระบุสัญชาติที่แท้จริง) เข้าเมืองจะไม่รอกการลงโทษ ส่วนสัญชาติอื่นให้รอกการลงโทษได้ น่าจะให้เหตุผลด้วยว่าเหตุใดกำหนดเช่นนั้น อาจเป็นได้ว่าในช่วงนั้นมีคนสัญชาตินี้เข้าเมืองมาโดยผิดกฎหมายเป็นจำนวนมาก และสร้างภัยอันตรายบ่อย ๆ และมีอัตราสูงชันมากต้องการให้เกิดความเกรงกลัว หลาบจำ ผู้อื่นทราบจะได้ไม่กล้าเข้ามาอีก ก็น่าที่จะมีการกำหนดไว้เป็นแนวทางพร้อมเหตุผลและในขณะเดียวกันหากมีคนสัญชาติอื่นเข้ามามากในระดับเดียวกัน ผู้พิพากษาจะได้ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษได้ทันที ไม่ต้องรอให้มีการแก้ไขยี่ต็อกก่อน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 อดีตรองประธานศาลฎีกาอายุ 70 ปี ศาสนาพุทธ สถานภาพสมรส สำเร็จการศึกษา ธรรมศาสตร์บัณฑิต และ เนติบัณฑิตไทย

ผู้ศึกษาได้เข้าสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2547 มีสาระสำคัญดังนี้

ประเด็นความแตกต่างระหว่างเพศ

ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะมีอารมณ์ความรู้สึกอ่อนไหวมากกว่า โดยเฉพาะในคดีกลุ่ม MALA IN SE มากกว่า MALA PROHIBITA แต่อย่างไรก็ตามในกลุ่ม MALA IN SE ก็จะมี ความอ่อนไหวในบางประเภทคดี เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งหญิงเป็นผู้ถูกกระทำหรือในคดีที่ลักษณะการกระทำโหดร้ายทารุณ ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงมีแนวโน้มที่จะลงโทษหนัก ส่วนในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) ลักษณะการลงโทษหรือการใช้ดุลพินิจที่ต้องอาศัยรากฐานทางทฤษฎีอาชญาวิทยาในผลของคำพิพากษาจะไม่ต่างกันมากนัก เพราะลักษณะของประเภทคดีไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกในทางสะท้อนอารมณ์มากนัก

ประเด็นความแตกต่างเรื่องอายุ

ในประเด็นความแตกต่างเรื่องอายุนั้น เห็นว่า ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะมีแนวโน้มในทางที่เมตตา ใจดี ให้โอกาสผู้กระทำความผิด แนวทางการใช้วัตตูประสงค์การลงโทษจะเป็นในลักษณะให้โอกาสจำเลยในการกลับตน มุ่งการแก้ไขฟื้นฟูหากกฎหมายเปิดโอกาสให้ทำได้ อาจเป็นเพราะได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้นตามวัยที่สูงขึ้น การลงโทษที่หนักต้องจำคุกผู้กระทำความผิดมักจะมีโอกาสได้รับสิ่งที่เป็นผลร้ายมากกว่า กระบวนการที่รับผิดชอบไม่เฉพาะประเทศไทย แต่มีลักษณะทำนองเดียวกันทั่วโลก ที่ยังไม่สามารถแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ต้องขังมักมีลักษณะที่แข็งกระด้าง ดังนั้นผู้พิพากษาที่มีอายุมากขึ้นจึงมักเน้นไปในทางการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามยังมีข้อจำกัดภายใต้ระบบกฎหมายปัจจุบันที่ไม่สามารถทำได้ทุกประเภทคดี ส่วนผู้พิพากษาที่มีอายุน้อยมักจะคิดไปในทางการควบคุมป้องกันอาชญากรรม (Crime Control) มากกว่าซึ่งจะใช้วัตตูประสงค์การลงโทษที่เน้นการป้องกันเพื่อข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้อื่นหรือผู้ทำผิดนั้นทำผิดขึ้นอีก

ประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา

ในกรณีเช่นนี้รวมถึงผู้ที่มีประสบการณ์การทำหน้าที่ผู้พิพากษามานานด้วย จะมีแนวโน้มทำนองเดียวกับผู้พิพากษาที่มีอายุมากที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่า

กลุ่มที่อายุมากผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าน่าจะเป็นกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 45 ปี ขึ้นไป หรือมีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามานาน ประมาณ 10 ปี ขึ้นไป กลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยที่ยังอาจอยู่ระหว่างแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมและมักจะลงโทษไปในทางเน้น Crime Control น่าจะเป็นช่วงที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาระหว่าง 1 – 5 ปี หรือช่วงอายุประมาณไม่เกิน 35 ปี

ประเด็นการศึกษาวิชาอาชญาวิทยา

ส่วนประเด็นความแตกต่างระหว่างผู้พิพากษาที่เคยศึกษาอาชญาวิทยากับผู้ที่ไม่เคยศึกษาอาชญาวิทยา เห็นว่า ผู้ที่เคยศึกษาอาชญาวิทยาน่าจะทำมืองค์ความรู้ที่เพียงพอและนำมาใช้ในการทำคำพิพากษาได้ดี มีเหตุผล

สำหรับกรณีที่หากจะใช้การแก้ไขฟื้นฟู ผู้ให้ข้อมูลให้ความเห็นว่า ยังต้องคำนึงถึงหลัก Crime Control ด้วย เพราะการลงโทษที่รุนแรงในหลาย กรณีก็มีผลในทางป้องกันหรือยับยั้งอาชญากรรมได้ไม่ว่าในกลุ่มความผิดใด การจำคุกเฉพาะในวันหยุดตามที่ผู้เขียนระบุเป็นคำถามในข้อ 64 หรือที่มีข่าวว่าจะเริ่มในประเทศไทยที่เรือนจำจังหวัดสุราษฎร์ธานี หรือตามที่ต่างประเทศมีแนวคิดและเริ่มทดลองทำมานานแล้วนั้น น่าจะมีผลกระทบอื่น เช่นทำให้คนไม่ค่อยเกรงกลัวต่อการลงโทษ ผลในการควบคุมอาชญากรรมอาจย่อหย่อน ซึ่งเข้าใจว่าคงจะใช้กับโทษจำคุกระยะสั้น ๆ แต่อาจเป็นช่วงที่เห็นว่าหนักกว่ากลุ่มที่สามารถรอกการลงโทษได้ และในกรณีเช่นนี้จะต้องสืบเสาะเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับจำเลยทุกคนทุกคดี

การกำหนดโทษจำคุกเป็นช่วงในคำพิพากษา เช่น จำคุก 5 ปี แต่หากสามารถกลับตัวได้ก็ให้ปล่อยแต่ทั้งนี้ต้องรับโทษสุทธิไม่น้อยกว่า 3 ปี น่าจะไม่ยืดหยุ่นเท่ากับมาตรการที่กำหนดในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ เพราะเป็นการคาดเดาของศาลตั้งแต่แรก อาจแตกต่างจากสิ่งที่จะเป็นไปในอนาคต การพิจารณาว่าจำเลยสามารถกลับตนได้หรือไม่จึงน่าจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงในขณะนั้น ๆ ในระยะเวลาพอสมควร

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผู้กระทำความผิดเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการลงโทษให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด ดังนั้นจึงควรที่จะต้องนำเข้าสู่ความรู้เพื่อประโยชน์ในการใช้ดุลพินิจของศาล แต่อย่างไรก็ตามควรเป็นหน้าที่ของพนักงานคุมประพฤติในการสืบเสาะมากกว่าที่จะให้มีการนำสืบในศาล รวมทั้งความเห็นของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็เช่นกัน หรืออาจให้คู่ความยื่นประกอบการแถลงการณ์ก็ได้

แต่อย่างไรก็ตามในสภาพปัจจุบันและผลการศึกษาของผู้เขียนที่พบว่าไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างระหว่างชายหรือหญิง อายุ ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาหรือการเคย

ศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัย หรือไม่เคยศึกษาก็ตาม ไม่มีผลทำให้การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแตกต่างกันและไม่มี ความแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นในกลุ่มความผิดใด ส่วนสำคัญน่าจะมีผลมาจากการที่ศาลกำหนดแนวทางการใช้ดุลพินิจหรือยึดถือเพื่อใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติของผู้พิพากษาโดยคาดหวังว่า จะทำให้การลงโทษมีระดับที่ใกล้เคียงกัน ผลที่คาดหวังจากการกำหนดมาตรฐานโทษอาจเป็นสิ่งที่ดีแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นกรอบจำกัด ความเป็นอิสระในการใช้ดุลพินิจที่จะนำแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาใช้ แต่การจะนำมาใช้ก็น่าจะต้องคำนึงด้วยว่าแท้จริงแล้วสังคมมีระดับความรู้และความเข้าใจในทฤษฎีหรือหลักการที่ใกล้เคียงกันหรือไม่ หากมีความแตกต่างกันมากอิสระในการใช้ดุลพินิจอาจเป็นตรงข้ามกับสภาพที่เป็นอยู่ก็เป็นได้

ดังนั้นการลงโทษด้วยจำนวนที่เท่ากัน บางทีก็อาจไม่ยุติธรรม เช่น การลงโทษคนจิตใจอ่อนโยนด้วยจำนวนโทษที่เท่ากันกับคนที่จิตใจแข็ง หยาบกระด้าง น่าจะไม่เป็นธรรม ลักษณะทำนองนี้น่าจะรวมถึงการลงโทษปรับด้วยจำนวนที่เท่ากันซึ่งระหว่างคนยากจนกับคนร่ำรวยก็ไม่น่าจะเป็นธรรมโดยเฉพาะผลที่ควรจะได้รับจากการดำเนินการดังกล่าวไม่ว่าจะในแง่ของความมุ่งหมายที่จะรักษาความเป็นธรรมในสังคม การตีราคาหลักประกันก็มีผลในทำนองเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ ในการศึกษาต่อผู้เขียน น่าจะเป็นว่า ในกระบวนการยุติธรรมควรต้องเร่งสร้างองค์ความรู้ทางด้านอาชญาวิทยาให้แก่ผู้พิพากษา และมีตระหนักในการไตร่ตรองใคร่ครวญถึงแนวคิดทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ก่อนทำคำพิพากษา และต้องระบุเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลพินิจนั้น ๆ ให้ครบถ้วนครอบคลุมกับผลที่ปรากฏในคำพิพากษา

จากความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ดังกล่าวสามารถสรุปผลได้ดังตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 53 สรุปความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ จะมีผลหรือไม่ต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในแต่ละกลุ่มความผิด

ตัวแปร	กลุ่มความผิด	ความเห็นของผู้ให้ข้อมูล				
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5
เพศ	MALA IN SE	มีผล	ไม่มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล
อายุ	MALA IN SE	มีผล	ไม่มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล
ระยะเวลาเป็นผู้พิพากษา	MALA IN SE	มีผล	ไม่มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล
การศึกษาอาชญาวิทยา	MALA IN SE	มีผล	ไม่มีผล	มีผล	ไม่มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล	ไม่มีผล

จากตารางจะเห็นได้ว่า ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ 4 ใน 5 คน เห็นว่าตัวแปรต้นต่าง ๆ ดังกล่าวมีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) แต่ทุกคนเห็นว่าไม่มีผลในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA) มีเพียง 1 คนเห็นว่าไม่มีผลไม่ว่าจะในกลุ่มความผิด MALA IN SE หรือ MALA PROHIBITA ก็ตาม

และเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลต่างระบุเห็นพ้องตรงกันว่าสิ่งที่น่าจะมีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น น่าจะได้แก่ บัญชีมาตรฐานโทษหรือที่เรียกว่า “ยี่ต็อก” ซึ่งเป็นแนวทางในการกำหนดโทษประเภทต่าง ๆ ของศาลโดยรวมและแนวคำพิพากษาของศาลสูง ประกอบกับข้อจำกัดในการนำข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่สำนวนคดี ซึ่งสามารถสรุปความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิได้ดังนี้

ตารางที่ 54 สรุปข้อมูลให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า มีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น

สิ่งที่มีผลต่อการใช้ทฤษฎี	กลุ่มความผิด	ความเห็นของผู้ให้ข้อมูล				
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5
ยี่ต็อก	MALA IN SE	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
คำพิพากษาศาลฎีกา	MALA IN SE	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล
	MALA PROHIBITA	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล	มีผล

จากตารางพบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิทุกคนที่ให้ข้อมูล เห็นว่า ยี่ต็อกและแนวทางตามคำพิพากษาของศาลฎีกามีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยเห็นว่า มีผลต่อทุกกลุ่มความผิด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน คือ ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 เป็นสาระเกี่ยวกับความเห็นต่อทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ตอนที่ 3 เป็นสาระเกี่ยวกับความเห็นต่อวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ตอนที่ 4 เป็นสาระเกี่ยวกับการปรับใช้แนวทางของทฤษฎีกับกระบวนการพิจารณาต่าง ๆ ซึ่งอาจต่างจากหลักเกณฑ์ในทางปฏิบัติที่เป็นอยู่ซึ่งส่วนนี้จะสะท้อนระดับการยอมรับความเปลี่ยนแปลงด้วย และส่วนที่เป็นตารางสำหรับจัดลำดับความสำคัญของการใช้วัตถุประสงค์ของการลงโทษในแต่ละกรณีทั้งในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากการทดสอบค่า Reliability ในบทที่ 3 แล้ว เพื่อให้การพิสูจน์สมมติฐานมีความสมบูรณ์จึงนำเสนอค่าความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่าง ๆ ของแบบสอบถามดังนี้

ตารางที่ 55 แสดงค่าสหสัมพันธ์(Pearson Correlation)ระหว่างส่วนต่าง ๆ ของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม	ค่าทางสถิติจากการคำนวณ	แบบสอบถามตอนที่ 2	แบบสอบถามตอนที่ 3	แบบสอบถามตอนที่ 4	รวมตอนที่ 2 ที่ 3 ที่ 4	วัตถุประสงค์การลงโทษกลุ่ม MALA IN SE	วัตถุประสงค์การลงโทษกลุ่ม MALA PROHIBITA	รวมทั้งฉบับ
ตอนที่ 2 ความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎีอาชญาวิทยาส่วนสาเหตุของการกระทำผิด	ค่าสหสัมพันธ์	1	.559**	.421**	.771**	.138	.134	.379**
	Sig. (2-tailed)	.	.000	.000	.000	.086	.097	.000

ตอนที่ 3 ความเห็นเกี่ยวกับทฤษฎี อาชญาวิทยาส่วนวัตถุ ประสงค์ของการลงโทษ	ค่าสหสัมพันธ์	.559**	1	.486**	.900**	.093	.079	.372**
	Sig. (2-tailed)	.000	.	.000	.000	.248	.326	.000
ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการ ประยุกต์แนวคิดทฤษฎี อาชญาวิทยา	ค่าสหสัมพันธ์	.421**	.486**	1	.746**	.147	.104	.361**
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.	.000	.066	.198	.000
รวมตอนที่ 2 3 4	ค่าสหสัมพันธ์	.771**	.900**	.746**	1	.146	.122	.451**
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	.	.069	.130	.000
วัตถุประสงค์ การลงโทษ กลุ่ม MALA IN SE	ค่าสหสัมพันธ์	.138	.093	.147	.146	1	.743**	.886**
	Sig. (2-tailed)	.086	.248	.066	.069	.	.000	.000
วัตถุประสงค์ การลงโทษ กลุ่ม MALA PROHIBITA	ค่าสหสัมพันธ์	.134	.079	.104	.122	.743	1	.884**
	Sig. (2-tailed)	.097	.326	.198	.130	.000	.	.000
รวมทั้งฉบับ	ค่าสหสัมพันธ์	.379**	.372**	.361**	.451**	.886**	.884**	1
	Sig. (2-tailed)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.

หมายเหตุ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 156 ชุด และ ค่าสหสัมพันธ์(Pearson Correlation) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01(2-tailed) และ ** หมายความว่า มีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

จากตาราง แบบสอบถามในตอนที่ 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยานั้น มีความสัมพันธ์กับ แบบสอบถามตอนที่ 3 ส่วนวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวม โดยมีค่าสหสัมพันธ์ (Pearson Correlation) เท่ากับ 0.559 โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 ซึ่งเป็นระดับที่

ถือว่ามีความสัมพันธ์มากพอสมควรในทางบวก หมายความว่า หากกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในทางอาชญาวิทยามากจะมีผลต่อการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในส่วนของวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวมเพิ่มมากขึ้น หากมีความรู้เกี่ยวกับสาระของทฤษฎีอาชญาวิทยาน้อย ก็จะมีผลต่อการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาส่วนวัตถุประสงค์ของการลงโทษโดยรวมน้อยลงเช่นกัน

แบบสอบถามในตอนที่ 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยานั้น มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามตอนที่ 4 โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวกกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.421 โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 หมายความว่า หากมีความรู้ในสาระทางอาชญาวิทยาเพิ่มมากขึ้นก็จะมีค่าระดับการยอมรับการนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยาไปใช้เพิ่มมากขึ้น

แบบสอบถามในตอนที่ 2 นี้มีความสัมพันธ์กับผลรวมของตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 รวมกันในระดับสูงมากในทางบวก (ค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.771 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01)

และแบบสอบถามในตอนที่ 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยานั้น มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวกกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.379 โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 หมายความว่า หากมีความรู้ในสาระทางอาชญาวิทยาเพิ่มมากขึ้นก็จะมีค่าระดับการยอมรับการนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยาไปใช้เพิ่มมากขึ้นในภาพรวม

แต่แบบสอบถามในตอนที่ 2 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยานั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามในส่วนที่ถามเฉพาะเจาะจงถึงการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษกับทั้งกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและความผิดที่กฎหมายบัญญัติ

จากตาราง แบบสอบถามในตอนที่ 3 ส่วนวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวมมีความสัมพันธ์กับ แบบสอบถามตอนที่ 2 ดังกล่าวข้างต้นแล้วแบบสอบถามในตอนที่ 3 ยังมีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามตอนที่ 4 โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวกกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.486 เป็นความสัมพันธ์ระดับปานกลางในทางบวก โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 หมายความว่า หากมีความรู้ในสาระทางอาชญาวิทยาส่วนวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวมเพิ่มมากขึ้นก็จะมีค่าระดับการยอมรับการนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยาไปใช้เพิ่มมากขึ้น

แบบสอบถามในตอนที่ 3 นี้มีความสัมพันธ์กับผลรวมของตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 รวมกันในระดับสูงมากในทางบวก (ค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.900 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01)

และแบบสอบถามในตอนที่ 3 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยาส่วนวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวมนั้น มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวกกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ใน

ปัจจุบัน โดยมีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.372 เป็นความสัมพันธ์ระดับปานกลางในทางบวก โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 หมายความว่าหากมีความรู้ในสาระทางอาชญาวิทยาส่วนวัตถุประสงค์ การลงโทษโดยรวมเพิ่มมากขึ้นก็จะมีค่าระดับการยอมรับการนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยาไปใช้เพิ่มมากขึ้นในภาพรวมในระดับปานกลาง

แต่แบบสอบถามในตอนที่ 3 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยา ส่วนวัตถุประสงค์การลงโทษโดยรวมนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามในส่วนที่ถามเฉพาะเจาะจงถึงการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษกับทั้งกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและความผิดที่กฎหมายบัญญัติ

จากตาราง แบบสอบถามในตอนที่ 4 ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน มีความสัมพันธ์กับ แบบสอบถาม ตอนที่ 2 และแบบสอบถามในตอนที่ 3 ดังกล่าวแล้ว แบบสอบถามในตอนที่ 2 นี้มีความสัมพันธ์กับผลรวมของตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 รวมกันในระดับสูงมากในทางบวก (ค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.746 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01)

และยังมีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยมีความสัมพันธ์ปานกลางในทางบวกกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยมีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.361 เป็นความสัมพันธ์ระดับปานกลางในทางบวก โดยมีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 หมายความว่าหากมีระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเพิ่มมากขึ้นก็จะมีค่าความสัมพันธ์กับแบบสอบถามส่วนต่าง ๆ ในภาพรวมทั้งฉบับเพิ่มมากขึ้นในภาพรวมในระดับปานกลาง

แต่แบบสอบถามในตอนที่ 4 ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับระดับการยอมรับการปรับแนวคิดเข้ากับกระบวนการที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามในส่วนที่ถามเฉพาะเจาะจงถึงการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษกับทั้งกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและความผิดที่กฎหมายบัญญัติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ในกรณีที่รวมค่าระดับความคิดเห็นในตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 เข้าด้วยกัน และนำมาหาความสัมพันธ์กับส่วนต่าง ๆ พบว่ามีความสัมพันธ์กับตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 สูงมากในทางบวกดังกล่าวแล้ว ผลรวมของทั้งสามตอนนี้มีความสัมพันธ์กับผลรวมทั้งฉบับโดยมีความสัมพันธ์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05ในระดับปานกลางในทางบวก แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเป็นรายกรณีของการกระทำไม่ว่าจะเป็นในส่วนของกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ส่วนแบบสอบถามส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเป็นรายกรณีของการกระทำไม่ว่าจะเป็นในส่วนของกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALAPROHIBITA) ไม่มีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามในตอนี่ 2 ตอนี่ 3 หรือ ตอนี่ 4 และแม้จะรวมตอนี่ 2 ตอนี่ 3 และตอนี่ 4 เข้าด้วยกันก็ไม่มีความสัมพันธ์กัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

แต่มีความสัมพันธ์ระหว่างแบบสอบถามส่วนที่เกี่ยวกับวัตถุประสงค์การลงโทษที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเป็นรายกรณีของการกระทำไม่ว่าจะเป็นในส่วนของกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALAPROHIBITA) โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.743 เป็นความสัมพันธ์ในระดับที่สูงมากในทางบวก โดยมีค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.01 และส่วนของกลุ่มที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) มีความสัมพันธ์กับสาระของแบบสอบถามรวมทั้งฉบับโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.886 เป็นความสัมพันธ์สูงมากในทางบวก โดยมีค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.01

และกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALAPROHIBITA) มีความสัมพันธ์กับสาระของแบบสอบถามรวมทั้งฉบับโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.884 เป็นความสัมพันธ์สูงมากในทางบวก โดยมีค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.01

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่าแบบสอบถามชุดนี้ไม่ว่าจะเป็นตอนี่ 2 ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระทางทฤษฎีอาชญาวิทยา ตอนี่ 3 ซึ่งเป็นส่วนวัตถุประสงค์ของการลงโทษโดยรวม ตอนี่ 4 ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวกับการนำสาระทางอาชญาวิทยาทั้งหมดไปปรับใช้กับกระบวนการพิจารณาหรือแนวปฏิบัติ และสะท้อนถึงระดับการยอมรับแนวคิดใหม่ด้วยนั้นต่างมีความสัมพันธ์กับสาระโดยรวมของแบบสอบถามนี้ทั้งฉบับ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ 0.379 0.372 และ 0.361 ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระดับปานกลางในทางบวก

แต่แบบสอบถามในส่วนที่เป็นการใช้วัตถุประสงค์การลงโทษเป็นการเฉพาะกรณีในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) และกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALAPROHIBITA) มีความสัมพันธ์กันสูงมากในทางบวกกับแบบสอบถามโดยรวมทั้งฉบับ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ 0.886 และ 0.884 ตามลำดับ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

การพิสูจน์สมมติฐาน

ตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ

1. ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษายาย

2. ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย

3. ผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย

4. ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นกลุ่มที่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยาจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยา

สมมติฐานทั้งหมดเป็นการตั้งสมมติฐานโดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งตามเพศ อายุซึ่งจัดแบ่งเป็นกลุ่มอายุมากกับอายุน้อย มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากและน้อย กับกลุ่มที่เคยศึกษาอาชญาวิทยากับกลุ่มที่ไม่เคยศึกษา การแบ่งกลุ่มดังกล่าวดังรายละเอียดในบทที่ 2 และกลุ่มย่อยดังกล่าวนั้นมีความเป็นอิสระต่อกัน ดังนั้นสถิติที่ใช้ในการทดสอบจึงเป็นการทดสอบสมมติฐานโดยการคำนวณหาค่าโดย T – Test :ซึ่งเป็นการทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน โดยศึกษาเปรียบเทียบเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันในลักษณะที่มากหรือน้อยเพียงไร โดยศึกษาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยรวมรายละเอียดดังตารางประกอบการพิสูจน์ต่อไปนี้

การพิสูจน์สมมติฐาน ข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 กำหนดไว้ว่า “ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาชาย” ผลการทดสอบโดยการคำนวณปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 56 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยทางเพศกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA)

เพศ	จำนวน	MALA IN SE			MALA PROHIBITA		
		ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2-tailed)	ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2-tailed)
ชาย	116	152.84	32.02	0.869	145.4	34.87	0.528
หญิง	40	153.95	47.83		149.85	46.93	

หมายเหตุ จำนวนทั้งหมด 156 คน ค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 (2-tailed)

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่เป็นชายมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 152.84 โดยมีค่าการกระจาย 32.02 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 153.95 โดยมีค่าการกระจาย 47.83 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.869 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่เป็นชายกับที่เป็นหญิง ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 1

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่เป็นชายมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 145.40 โดยมีค่าการกระจาย 34.87 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 149.85 โดยมีค่าการกระจาย 46.93 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.528 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่เป็นชายกับที่เป็นหญิง ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาหญิง ใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่เป็นชาย และไม่มากกว่ากันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มความผิดในตัวเอง

(MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 1

การพิสูจน์สมมติฐาน ข้อที่ 2.

สมมติฐานข้อที่ 2 กำหนดไว้ว่า “ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย” ผลการทดสอบโดยการคำนวณปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 57 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยอายุกับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA)

อายุ	จำนวน	MALA IN SE			MALA PROHIBITA		
		ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2- tailed)	ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2-tailed)
น้อย	76	153.96	37.04	0.864	145.58	37.54	0.691
มาก	78	152.95	35.87		148.04	38.98	

หมายเหตุ จำนวนทั้งหมด 154 คน (ไม่ระบุอายุ 2 คน) ค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 (2-tailed)

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย (ตั้งแต่ 40 ปี ลงมา) มีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean)ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 153.96 โดยมีค่าการกระจาย 37.04 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก(มากกว่า 40 ปี ขึ้นไป) มีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean)ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 152.95 โดยมีค่าการกระจาย 35.87 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.864 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่มีอายุมากและกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาที่มีอายุมากใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2

ผลการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีอายุน้อยมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean)ของระดับความคิดเห็น อยู่ที่ 145.58 โดยมีค่าการกระจาย 37.54 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 148.04 โดยมีค่าการกระจาย 38.98 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.691 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่มีอายุมากและกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิพากษาที่มีอายุมากใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย และไม่มากกว่ากันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 2

การพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 กำหนดไว้ว่า “ผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย” ผลการทดสอบโดยการคำนวณปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 58 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยด้านระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษากับการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA)

ระยะเวลา ดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษา	จำนวน	MALA IN SE			MALA PROHIBITA		
		ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	Sig (2-tailed)	ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	Sig (2-tailed)
น้อย	84	153.98	37.87	0.736	146.33	39.02	0.975
มาก	70	151.96	36.62		146.53	37.96	

หมายเหตุ จำนวนทั้งหมด 154 คน (ไม่ระบุระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา 2 คน) ค่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 (2-tailed)

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย มีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ 153.98 โดยมีค่าการกระจาย 37.87 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 151.96 โดยมีค่าการกระจาย 36.62 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.736 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามไม่ว่าจะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากหรือน้อยก็ตาม ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 3

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อยมีการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 146.33 โดยมีค่าการกระจาย 39.02 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 146.53 โดยมีค่าการกระจาย 39.96 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.975 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามไม่ว่าจะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษานานมากกว่า 10 ปี หรือต่ำกว่าก็ตาม ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย และไม่มากกว่ากันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 3

การพิสูจน์สมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 กำหนดไว้ว่า “ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นกลุ่มที่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยาจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยา” ผลการทดสอบโดยการคำนวณปรากฏตามตารางดังนี้

ตารางที่ 59 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยด้านการศึกษาระดับปริญญาตรีของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่ใช้
 ทฤษฎีอาชีวศึกษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็น
 ความผิดในตัวเอง(MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ(MALA PROHIBITA)

การศึกษาระดับ อาชีวศึกษา	จำนวน	MALA IN SE			MALA PROHIBITA		
		ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2-tailed)	ค่าเฉลี่ย (mean)	St.d	sig (2-tailed)
ไม่เคย	26	156.42	40.72	0.616	156.38	39.21	0.151
เคย	130	152.46	35.81		144.58	37.85	

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษามีการใช้ทฤษฎีอาชีวศึกษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นอยู่ที่ 156.42 โดยมีค่าการกระจาย 40.72 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษา มีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 152.46 โดยมีค่าการกระจาย 35.81 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.616 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามไม่ว่าจะเคยศึกษาหรือไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นไม่มากกว่าผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษา จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐาน ข้อที่ 4

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษามีการใช้ทฤษฎีอาชีวศึกษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกลุ่มคดีที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นโดยรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 156.38 โดยมีค่าการกระจาย 39.21 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เคยศึกษาระดับปริญญาตรีอาชีวศึกษา มีค่าเฉลี่ยเลขคณิต(mean) ของระดับความคิดเห็นรวมทั้งฉบับ อยู่ที่ 144.58 โดยมีค่าการกระจาย 37.85 โดยมีค่าระดับนัยสำคัญจากการคำนวณ 0.151 มากกว่าค่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

ลักษณะดังกล่าวในทางสถิติถือว่ามีความแตกต่างกันน้อยมากจนถือว่าไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามไม่ว่าจะเคยศึกษาหรือไม่เคยศึกษาอาชีวศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 และไม่มากกว่ากันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มความผิดใน

ตัวเอง(MALA IN SE) หรือกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) จึงเป็นการ
ปฏิบัติสมควรตาม ข้อที่ 4

ตารางที่ 60 ผลสรุปการพิสูจน์สมควรตาม

ข้อที่	เนื้อหาสมควรตาม	ผลการพิสูจน์สมควรตาม	
		ยอมรับ	ปฏิเสธ
1	ผู้พิพากษาที่เป็นหญิงจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาชาย		/
2	ผู้พิพากษาที่มีอายุมากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีอายุน้อย		/
3	ผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย		/
4	ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นกลุ่มที่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยาจะนำแนวคิดทฤษฎีในทางอาชญาวิทยามาใช้ในคำพิพากษากลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองมากกว่ากลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติและใช้มากกว่ากลุ่มผู้พิพากษาที่ไม่เคยศึกษาทางอาชญาวิทยา		/

อภิปรายผลการวิจัย

ภายหลังจากที่ปรากฏผลจากการพิสูจน์สมควรตามว่า ไม่ว่าจะจะเป็นความแตกต่างระหว่างผู้พิพากษาที่เป็นชายหรือหญิง อายุมากหรืออายุน้อย มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากหรือน้อย รวมทั้งความแตกต่างระหว่างกรที่เคยได้รับการศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยกับกลุ่มที่ไม่เคยศึกษา พบว่ามีการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาแตกต่างกันน้อย

มากจนถือว่าไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ ไม่ยอมรับสมมติฐานตามที่กำหนดไว้ทุกข้อรายละเอียดตามตารางที่ 59 จึงต้องศึกษาเพิ่มเติมว่าเป็นเพราะเหตุใดผลการศึกษาก็ออกมาในลักษณะดังกล่าว ซึ่งจากผลการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน มีจำนวน 4 คนซึ่งหนึ่งในจำนวน 4 คน นี้เป็นหญิง 1 คน มีความเห็นว่า ความแตกต่างระหว่างผู้พิพากษาชายและหญิง น่าจะมีผลต่อการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาแตกต่างกันโดยเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การลงโทษ ในลักษณะที่เด็ดขาด รุนแรงในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองโดยเฉพาะความผิดเกี่ยวกับเพศ ที่เพศหญิงเป็นผู้เสียหาย เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งหรือป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดซึ่งหมายถึงสวัสดิภาพและความปลอดภัยของเพศหญิง

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอายุและระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลเห็นว่ามีผลในทำนองเดียวกัน จำนวน 4 คน เห็นว่า เมื่อมีอายุมากหรือระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากขึ้น จะมีแนวโน้มที่จะใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในลักษณะเพื่อแก้ไขฟื้นฟู โดยมีผู้เห็นว่าใช้ควบคู่กับการแก้แค้นทดแทน (1 คน)

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในมหาวิทยาลัย พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คนเห็นว่าผู้ที่เคยศึกษาน่าจะการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยามากกว่าผู้ที่ไม่เคยศึกษา มี 2 คน เห็นว่าไม่น่าจะมีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดเห็นว่า ยี่ต็อก และแนวคำพิพากษาของศาลฎีกามีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น

กรณีการใช้ยี่ตอกนี้ไม่ใช่เรื่องผิดแปลกเพราะแม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการใช้บัญญัติมาตรฐานโทษเป็นแนวทาง โดยทั่วไปผู้พิพากษามักไม่กำหนดโทษเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดแตกต่างไปจากมาตรฐานโทษนั้น เพราะ “การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือตามคำแนะนำของประธานศาลฎีกาหรือตามยี่ตอกนั้นย่อมเป็นหลักประกันที่เราสามารถชี้แจงให้เขาฟังได้” (โสภณ รัตนกร สำนักงานศาลยุติธรรม 2544 : 41) นอกจากนั้นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นยังถูกตรวจสอบโดยศาลในระดับที่สูงกว่า ได้แก่ ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา และโดยเฉพาะคำพิพากษาศาลฎีกาซึ่งเป็นที่สุด ศาลในระดับต้นมักไม่ต้องการให้คำพิพากษาของตนถูกกลับหรือแก้โดยศาลสูงจึงมักศึกษาแนวทางการใช้ดุลพินิจของศาลฎีกาและทำคำพิพากษตามแนวทางนั้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนมากถึง ร้อยละ 39.10 ที่ตอบแบบสอบถามในข้อที่ 74 โดยเห็นว่า มาตรฐานกำหนดโทษ หรือที่เรียกว่า ยี่ตอก (Tariff) ทำให้ยากแก่การใช้ดุลพินิจให้เหมาะกับทฤษฎีอาชญาวิทยา และหากรวมระดับความเห็นที่เห็นด้วยตั้งแต่ปานกลางถึงมากที่สุดจะมีจำนวนถึง 111 คน คิดเป็นร้อยละ 71.15 โดยเป็นผู้ที่เห็นด้วยมากถึงมากที่สุด

สุดถึงร้อยละ 32.05 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ามีความเห็นสอดคล้องกันระหว่างความเห็นของกลุ่มตัวอย่างกับผลการสัมภาษณ์

นอกจากนั้นยังมีข้อสังเกตว่าช่วงการแบ่งอายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นอายุมากหรือน้อย ในกรณีอายุมากมีข้อสังเกตจากผู้ให้ข้อมูลคนที่ 5 ว่าจะน่าจะเป็นช่วงอายุ 45 ปี ขึ้นไป จึงจะถือว่าเป็นอายุมาก ส่วนกลุ่มอายุน้อย น่าจะไม่เกิน 35 ปี และในเรื่องระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามาก น่าจะต้องเป็นการดำรงตำแหน่งมานานมากกว่า 10 ปี แต่กลุ่มที่มีระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาน้อย น่าจะไม่เกิน 5 ปี ซึ่งหากเป็นกรณีดังกล่าวผลการศึกษาก็อาจเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดก็ได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดประชากรที่ต้องการศึกษา คือ ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ในกรุงเทพมหานครซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในศาลชั้นต้นที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญา จำนวน 430 คน เมื่อสุ่มตัวอย่างแล้วได้กลุ่มตัวอย่างกระจายในศาลต่าง ๆ จำนวน 215 ตัวอย่าง แต่เก็บข้อมูลที่สามารถนำมาศึกษาได้ จำนวน 156 ชุด คิดเป็นร้อยละ 72.56 ผลการศึกษาในบทที่ ผ่านมาเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยตามลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดให้เป็นตัวแปรต้น เช่น เพศ อายุ ระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา หรือการศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่าตัวแปรต้นแต่ละตัวดังกล่าวไม่มีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่แตกต่างกันแต่อย่างใดและเมื่อศึกษาเฉพาะลงไปในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเองและกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติก็พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

แต่อย่างไรก็ตามมีผลการศึกษาเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ โดยมีผู้ให้ข้อมูลเป็นอดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา 2 คน อดีตอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญานบุรี 2 คน อดีตรองประธานศาลฎีกา 1 คน พบว่าผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูล 4 คน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นหญิง 1 คน เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างเพศโดยเฉพาะเพศหญิงมีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยเฉพาะในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) แต่ไม่มีผลในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) ส่วนผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูลอีก 1 คน เห็นว่าความแตกต่างระหว่างผู้พิพากษาที่เป็นชายกับที่เป็นหญิงไม่มีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นแต่อย่างใด

ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวแปร อายุ และระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อมูล 4 คน (ซึ่งในจำนวนนี้เป็นหญิง 1 คน) เห็นว่า ผู้พิพากษาที่มีอายุมาก รวมทั้งผู้พิพากษาที่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษามากมีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยมีแนวโน้มการใช้ในลักษณะที่เน้นการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าการลงโทษ โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์การลงโทษอื่นโดยพละในกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) แต่ไม่มีผลในกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA) อีกเช่นกัน

ส่วนปัจจัยด้านการที่เคยได้ศึกษาอาชีวศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คนเห็นว่ามีผลแต่อีก 2 คนเห็นว่าไม่มีผลต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชีวศึกษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น

ปัญหาของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้สาระที่สอบถามมีสาระในทางวิชาการค่อนข้างมากและกลุ่มตัวอย่างแม้จะเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีทั้งหมดแต่ก็เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษามาเป็นเวลานานอาจทำให้เป็นข้อจำกัดในการตอบแบบสอบถามบ้าง เพราะต้องใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามนานกว่าครึ่งชั่วโมง แม้ผู้ตอบแบบสอบถามจะพร้อมให้ความร่วมมือแต่ด้วยภารกิจที่ต้องสืบพยานหรือต้องส่งคำร้องที่คู่ความยื่นขอ ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการตอบแบบสอบถาม บางครั้งหลงลืม ทำให้ต้องผิดผ่อนเลื่อนการส่งแบบสอบถามคืนจนล่วงเวลา และบางครั้งอาจทำให้ตกหล่นหรือข้ามมิได้ตอบแบบสอบถามในบางข้อทำให้แบบสอบถามที่ได้รับหลายชุดไม่สมบูรณ์เพียงพอที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ได้

1. แบบสอบถามค่อนข้างมีเนื้อหาที่ยาก ผู้ตอบแบบสอบถามหลายคนแจ้งว่าล้มสาระทางวิชาการไปมากแล้วจึงไม่กล้าที่จะตอบ ในขณะที่เดียวกันผลจากความยากดังกล่าวผู้ที่ให้ความกรุณาในการตอบก็ต้องใช้เวลานานมากกว่าครึ่งชั่วโมง ถึงหนึ่งชั่วโมง

2. ในส่วนท้ายของแบบสอบถามที่สอบถามถึงวัตถุประสงค์ของการลงโทษในแต่ละวัตถุประสงค์ โดยจำแนกตามกลุ่มความผิดนั้น มีหลายคนบอกว่าไม่เข้าใจว่าจะต้องตอบอย่างไร ดังนั้นหากผู้ที่คอยช่วยประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูลไม่อาจอธิบายให้เข้าใจได้ ก็ทำให้ได้แบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์และผู้วิจัยจะต้องไปอธิบายและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองซึ่งจะทำให้ต้องใช้เวลาในการวิจัยนานมาก หากไม่มีเวลาไปทำความเข้าใจด้วยตนเองอาจทำให้แบบสอบถามไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอที่จะใช้ในการศึกษา

3. อาจเป็นเพราะสาระที่ยากทำให้ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาไม่ครบถ้วนและไม่ได้รับกลับคืนมาเลยจากบางศาลที่ค่อนข้างไกล และผู้วิจัยไม่มีเวลาเพียงพอที่จะเดินทางไปเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง หรือได้รับคืนมาแต่ไม่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ได้

4. ระยะเวลาที่แจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นช่วงฟลุคโยกย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าที่ของผู้พิพากษา ทำให้ส่วนหนึ่งต้องสะสางงานเพื่อมิให้ค้างค้ำหรือเพื่อ

ส่งมอบจึงอาจทำให้แบบสอบถามสูญหาย บ้างก็อยู่ระหว่างอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล (มกราคม – มีนาคม 2547) จึงทำให้ไม่มีโอกาสตอบแบบสอบถาม

5. สภาพปัญหาจากข้อ 1 - 4 ย่อมมีผลบ้างต่อการกระจายของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผลจากขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง แต่เป็นผลสืบเนื่องจากข้อขัดข้องดังกล่าว

6. นอกจากนั้นหากเป็นบุคคลภายนอกที่ต้องการศึกษาอาจต้องใช้ความพยายามและประสานขอความร่วมมืออย่างใกล้ชิดและต้องใช้เวลามากพอ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. มาตรฐานการกำหนดโทษควรมีการจัดทำให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับสภาพทางสังคมที่เปลี่ยนแปลง หากเป็นไปได้ควรปรับปรุงทุกปี และควรให้เหตุผลประกอบด้วยเสมอว่าเหตุใดจึงกำหนดมาตรฐานโทษเช่นนั้น

2. แนวทางในการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาควรมีการเปิดโอกาสให้ใช้ดุลพินิจได้อย่างกว้างขวางขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เพื่อสามารถนำแนวคิดทางทฤษฎีมาปรับใช้ได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. กระบวนการในการพิจารณา คดีที่เป็นช่องทางนำข้อเท็จจริงเข้าสู่สำนวนความ โดยเฉพาะในศาลชั้นต้นนั้นควรที่จะให้มีการนำข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ลักษณะเฉพาะของผู้กระทำผิดแต่ละราย โดยเปิดโอกาสให้คู่ความอีกฝ่ายแสดงข้อเท็จจริงโต้แย้งได้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการใช้ดุลพินิจของศาล รวมทั้งอาจกำหนดให้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดโดยพนักงานคุมประพฤติที่อาจต้องเพิ่มเติมให้มีการดำเนินการในประเภทคดีที่มีโทษหนักด้วย

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรมีการใช้เทคนิคการวิจัยอย่างอื่นด้วย เช่น การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) หรือการใช้เทคนิคเดลฟายร่วมในการศึกษาวิจัย

2. ควรขยายขอบเขตการศึกษาวิจัยให้ครอบคลุมไปยังผู้พิพากษาที่ปฏิบัติหน้าที่ในทุกภูมิภาค

3. ในการสัมภาษณ์ควรมีการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาที่ยังดำรงตำแหน่งในหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในปัจจุบันด้วยทั้งที่มีตำแหน่งผู้บริหารและผู้พิพากษาที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่งบริหารด้วย
4. ควรมีการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาหญิงให้มากขึ้นโดยพิจารณาสัดส่วนของอัตราประชากรทั้งประเทศและอัตราระหว่างผู้พิพากษายกกับหญิงเพื่อให้ได้สัดส่วนที่เหมาะสม
5. ควรมีการศึกษาว่ากระแสดังคมีอิทธิพลต่อการใช้อดุลพินิจในการพิจารณาของผู้พิพากษาหรือไม่
6. ควรส่งเสริมให้มีการศึกษาพฤติกรรมมนุษย์เพื่อความเข้าใจและนำไปใช้ประกอบการใช้อดุลพินิจได้เหมาะสมยิ่งขึ้น
7. ควรศึกษาว่าสิ่งใดบ้างที่อาจมีอิทธิพลต่อความรู้สึกไม่ไว้วางใจในทางใดซึ่งอาจก่อให้เกิดอคติ เช่น ความหวุ่นไหวต่ออิทธิพล ผลของระบบอุปถัมภ์ที่มีผลต่อการใช้อดุลพินิจหรือไม่
8. ควรมีการศึกษาทัศนคติของผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาว่ามีทัศนคติอย่างไรต่อการใช้ทฤษฎีอาชญาวิทยาในคำพิพากษา และระดับความเคร่งครัดในการควบคุมการใช้อดุลพินิจที่เหมาะสมกับลักษณะของผู้กระทำความผิดหรือลักษณะของการกระทำ
9. ควรมีการศึกษาควศึกษาเปรียบเทียบเพื่อให้พบว่าช่วงของความแตกต่างในการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นตรงช่วงอายุ หรือระยะเวลาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาช่วงใดมีความแตกต่างที่ชัดเจน
10. ควรมีการศึกษาทัศนคติของประชาชนในสังคมต่อการยอมรับแนวทางการใช้อดุลพินิจที่คำนึงถึงทฤษฎีอาชญาวิทยาซึ่งส่งผลให้ต้องใคร่ครวญถึงลักษณะเฉพาะของผู้กระทำความผิดและการกระทำความผิดเป็นรายกรณีนี้อาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียดซึ่งจะมีผลต่อการกำหนดจำนวนโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดว่าประชาชนโดยทั่วไปยอมรับผลของคำพิพากษาที่มีความแตกต่างกันระหว่างการกระทำที่อาจมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันแต่ตัวผู้กระทำความผิดมีความแตกต่างกัน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลชัย รัตนสกวาววงศ์. ระบบกฎหมายและระบบศาลของประเทศเยอรมัน. ดูลพาท 35 (6) (พฤศจิกายน-ธันวาคม, 2531): 128.
- กมลทิพย์ คติการ และคณะ. ทิศทางระบบงานยุติธรรมกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม. เล่ม 1-3. นครปฐม: โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.
- กัญญสิริ บุญทัน. การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและศักยภาพทางการบริหารของตำรวจหญิงตำแหน่งสารวัตร : ศึกษาเฉพาะกรณีหน่วยขึ้นตรงต่อกรมตำรวจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ (รัฐศาสตร์) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2540.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย SPSS for Windows. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์. กระบวนการยุติธรรมบนเส้นทางของการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2541.
- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์. ยุทธศาสตร์การปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2544.
- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์, บรรณาธิการ. กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ : ทางเลือกใหม่สำหรับกระบวนการยุติธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2546.
- กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ และ จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย บรรณาธิการ. กระบวนการยุติธรรมกับความยากจน : ยุทธศาสตร์การพัฒนากระบวนการยุติธรรมเพื่อคนจน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2545.
- กุลวดี อรวีวัฒนพันธุ์. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเพื่อเสริมสร้างวินัยจราจรของผู้ขับขี่รถยนต์ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- เกียรติภูมิ แสงศศิธร. กระบวนการกำหนดโทษจำเลยในคดีอาญา : เปรียบเทียบของไทยกับต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ นิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

ข่าวศาล. ฉบับที่ 12 วันที่ 16 ตุลาคม รัตนโกสินทรศก 122.

ข่าวศาล. เล่ม 2 ฉบับที่ 27, 15 พฤศจิกายน 2475.

คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขานิติศาสตร์ เอกสารประกอบการอภิปราย เรื่อง กระบวนการยุติธรรม การประชุมนิติศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 2. วันที่ 27-28 กันยายน 2544. ณหอประชุมสหประชาชาติ.

คณิต ณ นคร. "ปัญหาในการใช้ดุลพินิจของอัยการ" วารสารอัยการ ปีที่ 5 ฉบับที่ 57 กันยายน 2525 หน้า 31-57.

งามพิศ สัตย์สงวน. มานุษยวิทยากายภาพ : วัฒนนาการทางกายภาพและวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

งามพิศ สัตย์สงวน. สังคมและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

งามพิศ สัตย์สงวน การวิจัยทางมานุษยวิทยา กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

งามพิศ สัตย์สงวน ประสบการณ์วิจัยทางมานุษยวิทยาข้ามวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

งามพิศ สัตย์สงวน. สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : รายงานสรุปโครงการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

งามพิศ สัตย์สงวน. หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

จเร ไชแสง. การศึกษาคำคิดเห็นของผู้ต้องขังต่อบุคลากรในกระบวนการยุติธรรม : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำจังหวัดอุบลราชธานี. ภาคนิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิตทางพัฒนาสังคม คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2529.

จิตติ ดิงศภักดิ์. กฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2529.

- จิตรเจริญ เวลาดี. ปัญหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม. วิทยา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2522.
- จิรวัดณ์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์. การยอมรับวิทยาการแผนใหม่ของเกษตรกรชนเมืองจังหวัดเชียงใหม่.
2539.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์. ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม : การวัด การพยากรณ์และการ
เปลี่ยนแปลง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ, 2538.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. รายงานการวิจัย เรื่อง ทิศทางการวางแผนกำลังคนเพื่อรองรับการอำนวย
ความยุติธรรม ในทศตวรรษหน้า. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยครูจันเกษม, 2541.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. การปรับกระบวนการทัศนกระบวนการยุติธรรมไทยจากการแก้แค้นทดแทนสู่การ
สมานฉันท์. รวมบทความทางสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เอกสารประกอบการสอนวิชา 2403213 Criminology และ 2403711 Soc
Crime/Dev Behav. คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคต้น ปีการศึกษา
2543.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย และ สุวณีย์ ภรณ์วลัย. “กระบวนการยุติธรรมเชิงบูรณาการ”. วารสารสห
วิทยาการ. ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2545) : 169-190.
- ฉลอง ภิมย์รัตน์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ประจักษ์การพิมพ์, 2521.
- ชวน หลีกภัย. ศาลในสายตาประชาชน. เทปคำบรรยาย , การฝึกอบรมหลักสูตร“ผู้พิพากษา
หัวหน้าศาล” (การฝึกอบรมผู้พิพากษาชั้น 3 ก่อนได้รับการแต่งตั้งเป็นชั้น 4) , 4 มีนาคม
2542.
- ชุมพล จันทราทิพย์. พระธรรมบัญญัติธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- ณรงค์ ศรีสวัสดิ์. วิธีการวิจัยทางสังคมวิทยา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2542.

ณรงค์ สมบูรณ์สุทธิ. การติดตามผลการนำความรู้ทางวิชาการไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานในหน้าที่ภายหลังการฝึกอบรมหลักสูตรนักปกครองระดับสูง วิทยาลัยการปกครอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต (พัฒนาศึกษา) ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา สาขาพัฒนาศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532

ดำรงราชานุภาพ,สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. “เทศาภิบาล” ศิลปวัฒนธรรมฉบับพิเศษ. กรุงเทพมหานคร : มติชน, 2545.

ดำรงราชานุภาพ,สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. “พระราชพงศาวดาร รัชกาลที่ 5” ศิลปวัฒนธรรม ฉบับพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : มติชน, 2545.

ดุษฎี หนีละเมียร. “การศึกษากฎหมายในประเทศไทยตั้งแต่การปฏิรูประบบกฎหมายและการศาลในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” ๑๐๐ ปี โรงเรียนกฎหมายไทย กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2541.

ถวิล ธาราโกชน และ ศรัณย์ ดำริสุข. จิตวิทยาทั่วไป พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ, 2541.

ถวิล ธาราโกชน. จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น, 2524.

ถวิล ธาราโกชน, ศรัณย์ ดำริสุข พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ, 2545.

ธรรมปิฎก,พระ. นิติศาสตร์แนวพุทธ พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพมหานคร : พิมพ์สวย 2544.

ธรรมปิฎก,พระ “ผู้พิพากษา คือ ผู้สื่อธรรม” คุณพาส เล่ม 2 ปีที่ 46 กรกฎาคม-ธันวาคม 2542.

ธานินทร์ ภัยวิเชียร. คำแนะนำนักศึกษากฎหมาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศาสนา, 2518.

ธานินทร์ ภัยวิเชียร. “หลักวิชาชีพนักกฎหมายในประเทศที่ใช้กฎหมายระบบคอมมอนลอว์” รวมคำบรรยายหลักวิชาชีพกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

ธานินทร์ ภัยวิเชียร. “การใช้ดุลพินิจของศาลยุติธรรม” เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ.2546 ณ โรงแรมกรุงศรีวิเวอร์ พระนครศรีอยุธยา วันที่ 17 มกราคม 2546. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์อักษร, 2546.

ธีรบุรณธ์ สมบุรณธ์ อุปสรรคในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตท้องที่อำเภอเมือง

จังหวัดนครราชสีมา วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.

นพพร โพธิ์รังสิยากร. การใช้ดุลพินิจของศาลในการลงโทษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

นัทธี จิตสว่าง. หลักทัณฑ์วิทยา. นนทบุรี : มูลนิธิพิบูลย์สงเคราะห์, (ม.ป.ป.)

นันทนา ภมรพล. การยอมรับบทบาทการบังคับบัญชาและหน้าที่ความรับผิดชอบของปลัดอำเภอ

สตรี : ศึกษาเฉพาะกรณีข้าราชการฝ่ายปกครอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต

(รัฐศาสตร์) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2539.

นิติการณัประสม, พระ. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิพิจารณาความแพ่ง. พิมพ์ครั้งที่ 4.

พระนคร : แสงทองการพิมพ์, 2515.

นิติศาสตร์ไพศาล, พระยา. ประวัติศาสตร์กฎหมาย. คำสอนชั้นปริญญาโท พิมพ์ครั้งที่ 3

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2497.

นิเทศ ดินณะกุล. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

นิเทศ ดินณะกุล. ความเครียดในสังคมไทย : ปัญหาสังคมไทยในมิติทางสังคมวิทยา

และอาชญาวิทยา.โครงการผลิตตำราและเอกสารการสอนคณะรัฐศาสตร์ ภาควิชา

สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

นิเทศ ดินณะกุล. สถาบันสังคม สังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

บัญญัติ สุชีวะ. “ผู้ประสาทความยุติธรรม.” ตุลพาน. เล่มที่ 1 ปีที่ 42 (มกราคม-มีนาคม 2538):

8-14.

บุรินทร์ บุรต์น์. ระดับการยอมรับนวัตกรรมทางการศึกษาของศึกษานิเทศก์อำเภอ และครูวิชาการ

กลุ่มโรงเรียนในเขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

- บุญธรรม คำพอ. ความแตกต่างระหว่างผู้การยอมรับและผู้ไม่ยอมรับวิทยาการสมัยใหม่ : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตโครงการบูรณะชนบท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520.
- ประธาน วัฒนวานิชย์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ประกายพริก, 2546.
- ประธาน วัฒนวานิชย์. “ระบบความยุติธรรมทางอาญา แนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม”, วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 2 ปีที่ 9 (กันยายน – พฤศจิกายน 2521) : 142-171.
- ประทุมพร กัดอ่ำ. การนำวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับในวิธีพิจารณาความอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- ประสาร กิจานนท์. “การสรรหาผู้พิพากษากับความเป็นอิสระของตุลาการ.” รายงานวิจัยส่วนบุคคล. การฝึกอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล พ.ศ.2538 กระทรวงยุติธรรม, 2538.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2526.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. พฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรมสุขภาพและสุขศึกษา. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์, 2534.
- ประมวลพระราชดำรัสและพระบรมราชาวาจา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและธนาคารทหารไทย จำกัด จำกัดพิมพ์ เพื่อเฉลิมพระเกียรติในศุภมงคลวโรกาสที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ กรกฎาคม 2530.
- ประสพสุข บุญเดช. ลักษณะความผิดและดุลพินิจในการกำหนดโทษ. เอกสารอัดสำเนาประกอบการอบรมข้าราชการตุลาการ. (ม.ป.ป.)
- ปรีดี เกษมทรัพย์. นิติปรัชญา. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์และคณะ. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์พระนคร, 2531.

- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. เอกสารประกอบการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ อันดับที่ 59. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2531.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. โครงการตำราโรงเรียนนายร้อยตำรวจ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- พรชัย ชันดี, ถัชชัย, ปิตะนีละบุตร และ อัครวิน วัฒนวิบูลย์. ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : บุคเน็ท, 2543.
- พรพิไล ถมิ่งรักษัสต์ร์, ผู้แปล. จริยปรัชญา แปลจาก Moral Philosophy by D.D.Raphael สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติจัดแปลและจัดพิมพ์ พ.ศ. 2527.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. สถิติเบื้องต้นสำหรับการวิจัยทางการบริหาร. กรุงเทพฯ : สหายบล็อกและการพิมพ์, 2538.
- พัชนี วรกวิน. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม, 2523.
- พัชรินทร์ เปี่ยมสมบูรณ์. การปฏิรูปกฎหมายของประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2411 จนถึง พ.ศ. 2478. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- พิสมัย กระแสอินทร์. การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิต่อกรยอมรับการปลูกพืชหมุนเวียนของเกษตรกร จังหวัดศรีสะเกษ. 2518.
- พิเชษฐ เมฆานนท์ และคณะ. "ระบบกฎหมายของประเทศในกลุ่มอาเซียน." เอกสารการสอนชุดวิชาการระบบกฎหมายไทยและต่างประเทศ หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528.
- เพ็ญแข แสงแก้ว. การวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ฟีนีพับลิชชิง, 2540.
- เพ็ญแข แสงแก้ว. สถิติเพื่อการวิจัยโดยใช้คอมพิวเตอร์. กรุงเทพมหานคร : ฟีนีพับลิชชิง, 2544.
- ไพบุลย์ อินทริวิชา. หลักและวิธีจัดเจตคติ. กรุงเทพฯ : กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2517.
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ประมวลกฎหมายรัชกาลที่ 1 จุลศักราช 1166. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, 2529.

- มนู อุดมเวช. การปฏิรูปการศาลส่วนกลางของกระทรวงยุติธรรมในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร), 2516.
- มานิตย์ สุภาพร. การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- มาลี พฤษพงษ์สวัสดิ์ “สถานภาพทางกฎหมายของสตรี : พัฒนาการ ความรู้ คน ข้อมูลจากพระบรมราชวินิจฉัยรัชกาลที่ 4” ตุลพาห. เล่ม 1 ปีที่ 48 (มกราคม – เมษายน 2544): 5-23.
- ยุพดี ปานบุปผา. ทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตฝึกสอนสาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- รองพล เจริญพันธ์, ผู้แปล. “การใช้ดุลพินิจในกฎหมายเยอรมัน” วารสารนิติศาสตร์ ฉบับที่ 4 ปีที่ 9 (กันยายน – พฤศจิกายน 2521) : 1-21.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คพับลิเคชัน, 2546 .
- วราภรณ์ สืบสหากร, ผู้แปล. Attitude is Everything. กรุงเทพมหานคร : Be Bright Books., 2545.
- วารุณี ภูวิสินสิทธิ์. สตรีนิยม: ขบวนการอุดมคติแห่งศตวรรษที่ 20. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, 2545.
- วิชา มหาคุณ. การใช้เหตุผลในทางกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2544.
- วิชา มหาคุณ. “ผู้พิพากษากับการใช้ดุลพินิจในการลงโทษ” ตุลพาห, เล่ม 2 ปีที่ 24 (มีนาคม-เมษายน 2520) : 54-69.
- วิษณุ เครืองาม. “การตีความรัฐธรรมนูญ” ที่ระลึกในงานฌาปนกิจศพ นายสมภพ โหตระกิตย์ 20 กันยายน 2540. กรุงเทพมหานคร : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2540.
- วิษณุ เครืองาม, สังคมการเมืองสำหรับนักกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

- วีณา เขี่ยมประไพ. “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชกับกระบวนการยุติธรรม.” เฉลิมพระเกียรติ ฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี. กรุงเทพฯ:อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง ,2539 : 29-43.
- วีรพงษ์ บุญญภาส. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2540.
- วุฒิชัย มูลศิลป์. การปฏิรูปการศึกษาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- วุฒิชัย มูลศิลป์. พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการวางรากฐานประชาธิปไตย. กรุงเทพมหานคร : 2020 เวิร์ลด์มีเดีย, 2542.
- ศิริชัย ศิริชื่นวิจิตร. “ปัญหาศรัทธาต่อผู้พิพากษา.” ตุลพาหน. เล่มที่ 4 ปีที่ 40 (กรกฎาคม-สิงหาคม 2536) : 75-82.
- ศิริระ บุญภินนท์. “การควบคุมดุลพินิจัยการในประเทศญี่ปุ่น” วารสารกฎหมายสุโขทัยธรรมมาธิราช ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (มิถุนายน 2541) : 93-101.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- ศิริพงษ์ บุญราศรี. พระชีวประวัติสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพกับงานปกครอง. กรุงเทพมหานคร : ประพันธ์ศาสตร์, 2544.
- สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ. คู่มือการอบรมหลักสูตรผู้ช่วยผู้พิพากษา. กรุงเทพฯ: ฝ่ายเทคโนโลยีฝึกอบรม สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ, (ม.ป.ป.X
- สรรเสริญ ไกรจิตติ, “ดุลพินิจในการกำหนดโทษ,” ตุลพาหน ปีที่ 27 เล่ม1 (มกราคม – กุมภาพันธ์ 2523).
- สมหมาย จันทร์เรือง. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราโทษกับการกระทำความผิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- สมหวัง คล้าชื่น. การเข้าสู่ตำแหน่งผู้พิพากษาศาลยุติธรรมขั้นต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2529.

- สัญญาชัย ผลฉาย และคณะ. รายงานวิจัย เรื่อง ระบบการคัดเลือกและการอบรมข้าราชการตุลาการในศาลยุติธรรม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- สัญญาชัย สัญญาชัยวัฒน์. สังคมวิทยาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- สาโรจน์ คุ่มทรัพย์. การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการจราจรในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สำนักงานศาลยุติธรรม. รายงานสรุปผลการประชุมเชิงวิชาการ เรื่อง “การใช้ดุลพินิจศาลยุติธรรม” วันที่ 28 – 30 กันยายน 2544 โรงแรมอะเดรียติก พาเลซ พัทยา ชลบุรี.
- สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ กระทรวงยุติธรรม. รายงานผลการปฏิบัติราชการประจำปี 2540. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ กระทรวงยุติธรรม, 2540.
- สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ, คำพิพากษาศาลฎีกา. เล่มที่ 12 พ.ศ. 2515 .
- สำนักงานอัยการสูงสุด. เอกสารประกอบการสัมมนา การรับฟังความคิดเห็นของประชาชน เรื่อง การนำมาตรการการชะลอการฟ้องและการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้ในประเทศไทย. ณ โรงแรมรามาร์คเดนส์ กรุงเทพมหานคร วันที่ 29 – 30 มีนาคม 2546.
- สำนักประธานศาลฎีกา. แนวคิดในการบริหารงานศาลยุติธรรมและปาฐกถาพิเศษของ ฯพณฯ อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ ประธานศาลฎีกา มกราคม 2547.
- ลำลี ทองธิว. การเผยแพร่นวัตกรรมทางการศึกษาสำหรับผู้บริหารและครูในยุคการปฏิรูปการศึกษา แก้ไขและเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ลำลี ทองธิว. กลวิธีการเผยแพร่นวัตกรรมทางการศึกษาสำหรับผู้บริหารและครูก้าวหน้า. กรุงเทพฯ : ปลาตะเพียน, 2526.
- สิทธิโชค วรรณสันติกุล. จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2546.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช,มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการบริหารงานยุติธรรม หน่วยที่ 1-8. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์, 2544.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช,มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการบริหารงานยุติธรรม หน่วยที่ 9-15. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ประชุมช่าง จำกัด, 2544.

- สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2541.
- สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร :
เฟื่องฟ้าพรินติ้ง, 2544.
- สุดสงวน สุธีสร. อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- สุธีระ ประเสริฐสุวรรณ. สนุกกับงานวิจัย. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ดีไซน์ จำกัด, 2544.
- สุพจน์ สุโรจน์. อาชญาวิทยา. เอกสารประกอบการบรรยายหัวข้อหลักสูตรผู้ช่วยผู้พิพากษา, 2543.
- สุพจน์ สุโรจน์. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา หน่วยที่ 1 – 7
พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2541.
- สุพจน์ สุโรจน์. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา หน่วยที่ 8 – 15
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ชวนพิมพ์, 2542.
- สุพล พันธุมโน. การปรับปรุงการคัดเลือกผู้พิพากษาของศาลยุติธรรมไทย. ภาคนิพนธ์ประกอบการ
การศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2541.
- สุพัตรา สุภาพ. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 23. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิชย์, 2546.
- สุพัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย : คำนิยม ครอบครวั ศาสนา ประเพณี. พิมพ์ครั้งที่
19. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์,
2546.
- สุพัตรา สุภาพ. หัวหน้าโครงการ พฤติกรรม ทักษะคติของผู้ใช้รถใช้ถนนต่อมาตรการแก้ไขปัญหา
จราจรในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : สถาบันดำรงเดชาอนุภาพ, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. พัฒนาการปัญหาจราจรและมาตรการแก้ไขปัญหาจราจรในสามทศวรรษ
(ระหว่าง พ.ศ. 2507-2539) สถาบันดำรงเดชาอนุภาพ, 2545.

- สุพัตรา สุภาพ. “ผลกระทบเศรษฐกิจต่างชาติที่มีต่อสังคมไทย” รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา พ.ศ. 2544. (นิเทศ ดิถนะกุล บรรณาธิการ) ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุพัตรา สุภาพ. “วัฒนธรรมองค์กร” รวมบทความสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา. ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- สุรพล กาญจนะจิตตรา. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. ม.ป.ท. 2534.
- สุรพล ศุขอัจะสกุล. “การพัฒนาข้าราชการตุลาการ : สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ” ตุลาการ. เล่ม 2 ปีที่ 46 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2542) : 44-45.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. สังคมวิทยาของคุก. กรุงเทพมหานคร : คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2529.
- สำราญ ถาวรายุศม์, บุญรอด สิงห์วัฒนาศิริ และบุญเลิศ ไพรินทร์. “ปัญหาและแนวโน้มของการบริหารงานบุคคลภาครัฐ.” เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารงานบุคคลภาครัฐ หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2539.
- อคิน รพีพัฒน์. สังคมไทยในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. 2325-2416. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- อนรรักษ์ สง่าอารีย์กุล. “ปัญหาเกี่ยวกับบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา.” รายงานวิจัยส่วนบุคคล การฝึกอบรมหลักสูตรผู้พิพากษาหัวหน้าศาล พ.ศ.2540 กระทรวงยุติธรรม, 2540.
- อภิศักดิ์ พรหมสวัสดิ์. “ความเป็นอิสระของผู้พิพากษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.
- อรนุช งามขาว. “การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคนดี และการปฏิบัติตามกฎจรรยาของประชาชน คนเดินเท้า ในเขตกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- อลิสา วีระพัฒนกุล. “ การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ความตระหนัก และการปฏิบัติตามกฎจรรยาของผู้ขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคลในกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

อายุตม์ สิ้นชีพพันธ์. “ขอบเขตและวิวัฒนาการของอาชญาวิทยา” เอกสารการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. สุขุขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2541.

อุททิศ แสนโกสีก, “หลักกฎหมายอาญา : การลงโทษ,” อุททิศอนุสรณ์ หนังสืออนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ดร อุททิศ แสนโกสีก 23 มีนาคม 2515, นครหลวงกรุงเทพธนบุรี : โรงพิมพ์กรรมสรรพสามิต, (ม.ป.ป.)

ภาษาอังกฤษ

Adler,F.,Mueller M.O.W., and Laufer.W.S. Criminology. 3th ed. U.S.A. : McGraw – Hill,1998.

Baelow, Hug D. Introduction to Criminology, 5th ed. Glenview Ill.: Harper Collins, 1990.

David O. Friedrichs.Trusted Criminal : White Collar Crime in Contemporary Society.U.S.A. : Wadsworth Publishing Company,1996.

Doc C. Grbbon. Society, Crime and Criminal Behavior. 4th ed. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, 1982, 1992

Giribert Gies., Robert F.Meier, and Lawrence M.Salinger, Editors. White Collar Crime Classical and Contemporary Views. 3rd ed. NY : Free Press,1995.

Like,W.A.Factors Influencing the Texas Judicial Response to the Edgewood School Finance Reform Case (Finance Reform) Ph.D. Dissertation, The University of Texas at Auatin,1993.

Lindsey,M.L. Personality Factors that Influence Judicial Sentencing Practices under Mandatory Sentencing Laws, Ph.D. Dissertation, Hahnemann University Graduate School,1992.

Masson,K.M. Familial Ideology in the Courts : The Sentencing of Women(British Columbia) (Canada), Ph.D. Dissertation, Simon Fraser University,1994.

Pijit Savasdisara. Individual Differences of Thai Judges that Influence of Sentencing Goals in Criminal Cases. Ed.D.Thesis, Mahidol University, 1995.

Reid,S.T. Criminal Justice. 4th ed. U.S.A. : Brownand Benchmark,1996.

Reid,S.T. Crime and Criminology. 9th ed. U.S.A. : McGraw – Hill,2000

Reichel,P.L. Comparative Criminal Justice Systems A Topical Approach. 2nd ed. U.S.A. :
Prentice- Hall,1999.

Robinson,S.D. A Jurisprudential Analysis of Guides Discretion : Discipling Racism
and Subjectivity in Capital Sentencing. Ph.D. Dissertation, The University of
Nevada - Reno,1994.

Schmalleggr, Frank. Criminology Today. New Jersey : Prince-Hall, 1996.

Siegal,L. Criminology.7th ed. A Division of Thomson Learning, CA, USA. Wadsworth :
The Cooper Company.

Simon,K.M.L. John Pual Stevens and the Dynamics of the Criminal Process. Ph.D.
Dissertation, The University of Tennessee,1994.

“Urban Crime in the Changing Thai Society : A Case of Bangkok Metropolis”
Criminology Australia. 4, 2 (October – November 1992).

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น:
ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE)
และกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการยอมรับแนวคิดทางทฤษฎีอาชญาวิทยาไปใช้ในคำพิพากษาศาลชั้นต้นทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุการกระทำผิด วัตถุประสงค์ในการลงโทษ และในกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในกรุงเทพมหานครโดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง (MALA IN SE) กับกลุ่มความผิดที่กฎหมายบัญญัติ (MALA PROHIBITA)

ขอความกรุณาท่านกรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นของท่านอย่างแท้จริงเพื่อที่จะช่วยให้ผลการศึกษานี้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและน่าเชื่อถือ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดียิ่ง
ขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

สุรพล ศุขอัศจรรย์สกุล

นิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

สาขาสังคมวิทยา (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ หรือกรอกข้อมูลลงในช่องให้ตรงกับข้อมูลที่เป็นจริง

1. เพศ

1.....ชาย	2.....หญิง	อายุปี

2. ท่านสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี นิติศาสตรบัณฑิตเมื่อ ปี พ.ศ.....

จากมหาวิทยาลัย

1....จุฬาฯ	2...ธรรมศาสตร์	3...รามคำแหง	4.....มสธ.	5...เชียงใหม่
5.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
6.....ต่างประเทศ(ระบุประเทศ).....				

3. ท่านกำลังศึกษาหรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเอกด้านนิติศาสตร์หรือไม่

1.....กำลังศึกษา	2.....สำเร็จการศึกษา

4. จากข้อ 3 ถ้ากำลังศึกษาท่านเข้าศึกษาที่ใด ปี พ.ศ.ใด หรือสำเร็จการศึกษาจากที่ใด ปี พ.ศ.ใด

1....จุฬาฯ พ.ศ.....	2...ธรรมศาสตร์ พ.ศ.....	3.....รามคำแหง พ.ศ.....
5.....อื่น ๆ (ระบุ).....พ.ศ.....		
6.....ต่างประเทศ(ระบุ).....พ.ศ.....		

5. ท่านได้ศึกษาวิชาอาชญาวิทยาในระดับมหาวิทยาลัยหรือไม่

1.....ไม่ได้ศึกษา	2.....ได้ศึกษา

6. จากข้อ 5 หากเคยศึกษาวิชาอาชญาวิทยาท่านศึกษาในหลักสูตรใด(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

นิติศาสตร์	1.....ปริญญาตรี	2.....ปริญญาโท	3.....ปริญญาเอก
สังคมศาสตร์อื่น ๆ	4.....ปริญญาตรี	5.....ปริญญาโท	6.....ปริญญาเอก

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

7. ท่านเคยได้รับการอบรม สัมมนา หรือประชุมวิชาการเกี่ยวกับด้านอาชญาวิทยาหรือไม่

1	ไม่เคย	
2	เคยอบรมแต่เป็นเพียงวิชาหนึ่งของหลักสูตรอื่น	พ.ศ.
3	เคยอบรมในหลักสูตรด้านอาชญาวิทยาโดยเฉพาะ	พ.ศ.

8. นอกจากปริญญาตรีด้านนิติศาสตร์แล้วท่านสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีสาขาอื่นหรือไม่

1	กำลังศึกษา โดยเริ่มเข้าศึกษาเมื่อ	พ.ศ.....
2	สำเร็จการศึกษาแล้ว เมื่อ	พ.ศ.....

ไม่ว่าจะเริ่มเข้าศึกษาหรือสำเร็จการศึกษาแล้วสามารถตอบในตารางข้างล่างนี้ได้

ปริญญา	ในประเทศ (สาขา เช่น วิศวกรรม บัญชี ภาษ ฯลฯ)		จากต่างประเทศ(โปรดระบุสาขา)	
	สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์	สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์
ตรี				
โท				
เอก				

9. ก่อนรับราชการในตำแหน่งตุลาการท่านเคยประกอบอาชีพที่สามารถใช้สิทธิสอบผู้พิพากษาเป็นเวลานานกี่ปี

อาชีพ / นานกี่ปี	อาชีพ / นานกี่ปี	อาชีพ / นานกี่ปี
1.....ทนายความ.....ปี	2.....นิติกรส่วนราชการ.....ปี	3.....พนักงานอัยการ.....ปี
4...อาจารย์ใน ม.ของรัฐ.....ปี	5...นายทหารพระธรรมนูญ.....ปี	6...อาจารย์ใน ม.เอกชน.....ปี
7.....นิติกรรัฐวิสาหกิจ.....ปี	8.....ข้าราชการตำรวจ.....ปี	9...อื่น ๆ (ระบุ).....ปี

10. ท่านได้รับการบรรจุเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา

1	เมื่อปี พ.ศ.

2	วันที่.....

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ตอนที่ ๒ โปรดเติมเครื่องหมาย ✓ เพื่อแสดงระดับความเห็นของท่านต่อสาเหตุเกี่ยวกับการกระทำผิดตามหลักอาชญาวิทยา คำถามในส่วนนี้เป็นกรนำหลัก แนวคิด ทางทฤษฎีมาปรับใช้กับกลุ่มความผิดที่ศึกษา และ ขอความกรุณาท่านตอบตามความเห็นของท่าน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
11	“มนุษย์ควบคุม กำหนด และเลือกพฤติกรรมของตนเอง ตัดสินใจกระทำโดยมีอิสระ ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจหรืออิทธิพลใด” แนวคิดนี้ท่านเห็นด้วยเพียงใด					
12	“มนุษย์ใคร่ครวญแล้วระหว่างโทษที่จะได้รับกับผลที่จะได้รับจากการทำที่ผิดนั้น ถ้าทำแล้วได้รับผลร้ายมากกว่าผลที่จะได้รับนั้น ก็จะไม่ทำ” แนวคิดนี้ ท่านเห็นด้วยเพียงใด					
13	หากนำตัวผู้ทำผิดมาลงโทษได้ในระยะเวลาที่ใกล้เคียงที่สุดกับเวลาที่ทำความผิดจะสามารถป้องกันอาชญากรรมได้ดีที่สุด					
14	เพื่อให้ความรู้ และ เป็นกรอบควบคุมการใช้เหตุผลตัดสินใจกระทำของมนุษย์ต้องมีกฎหมายที่กำหนดโทษรุนแรงและแน่นอน					
15	แม้มนุษย์เลือกกระทำเองแต่บางครั้งความเป็นผู้เยาว์หรือ วิกลจริต หรือด้อยปัญญาทำให้ไม่อาจใช้เหตุผลตัดสินใจทำผิด ดังนั้น การลงโทษจึงต้องยกเว้น หรือลดหย่อน					
16	การกระทำผิดของมนุษย์มีสาเหตุมาจากปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของมนุษย์					
17	ปัจจัยแวดล้อม เช่น ครอบครัว การเลี้ยงดูในวัยเด็ก เป็นสาเหตุของการกระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
18	โดยทั่วไปผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE มักมีพื้นฐานการศึกษาที่น้อยกว่าผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA					
19	รายได้แตกต่างกัน กระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรม เป็นเหตุของการกระทำความผิดโดยในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
20	ความผิดปกติทางกายเป็นลักษณะของบุคคลที่เกิดมาเพื่อประกอบอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
21	บุคคลอาจได้รับการถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรรมทางพันธุกรรมได้โดยเฉพาะในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
22	สภาพที่บรรทัดฐานของสังคมอยู่ในภาวะที่ไร้ความหมายต่อประชาชน เป็นสาเหตุของอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่า MALA PROHIBITA					
23	การที่สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้คนไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมทางสังคมใหม่เป็นเหตุของอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
24	หากโครงสร้างทางสังคมปิดกั้นโอกาสในการประสบความสำเร็จเป็นเหตุให้คนชั้นล่างมีแนวโน้มประกอบอาชญากรรมในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
25	การถูกตีตราว่าเป็นบุคคลผู้กระทำผิดทำให้บุคคลมีสำนึกในการเป็นอาชญากร มีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร และมักกระทำผิดซ้ำโดยเฉพาะในกลุ่ม MALA IN SE มากกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
26	กฎหมายที่คลุมเครือ เข้าใจยาก เอื้อประโยชน์เพื่อคนกลุ่มที่มีอำนาจในสังคมเป็นเหตุของการกระทำคามผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่ากลุ่ม MALA IN SE					
27	การมีกฎหมายบัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดมากเป็นเหตุให้มีการกระทำคามผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่ากลุ่ม MALA IN SE					
28	การกระทำคามผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA โดยทั่วไปผู้กระทำมักกระทำด้วยเจตนามากกว่ากระทำโดยประมาท					

ตอนที่ ๓ โปรดเติมเครื่องหมาย ✓ เพื่อแสดงระดับความเห็นของท่านต่อการใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษในคำพิพากษา

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น เห็นด้วย				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
29	การลงโทษที่รวดเร็วในเวลาใกล้เคียงกับการกระทำคามผิด ป้องกันอาชญากรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
30	ความรุนแรงของโทษที่มากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำผิด จะป้องกันการกระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่า ในกลุ่ม MALA PROHIBITA					
31	โทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีโอกาสขออย่างเด็ดขาดเป็นโทษที่รุนแรงที่สุดป้องกันการกระทำคามผิดในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
32	การลงโทษผู้กระทำความผิดกลุ่ม MALA IN SE มุ่ง ผลให้เป็นการป้องกันทั่วไปไม่ให้ผู้อื่นทำผิดนั้นอีกมาก กว่าป้องกันเฉพาะรายไม่ให้ผู้นั้นทำผิดซ้ำ					
33	การลงโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มุ่ง ผลให้เป็นการป้องกันทั่วไปไม่ให้ผู้อื่นทำผิดนั้นอีกมาก กว่าป้องกันเฉพาะรายไม่ให้ผู้นั้นทำผิดซ้ำ					
34	การลงโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มุ่ง ป้องกันผลที่จะตามมาจากการฝ่าฝืนบทบัญญัตินั้น เช่น ห้ามสร้างอาคารผิดแบบ เพื่อป้องกันไม่ให้อาคาร ถล่ม มากกว่าที่จะมุ่งป้องกันไม่ให้ผู้อื่นทำผิดเช่นนั้น อีกหรือป้องกันไม่ให้ผู้ทำผิดนั้นทำผิดซ้ำ					
35	การกำหนดโทษในความผิดกลุ่ม MALA IN SE ต้อง กำหนดให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด					
36	การกำหนดโทษในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ต้องกำหนดให้เหมาะสมกับลักษณะของ การกระทำความผิด					
37	ในการกำหนดโทษควรกำหนดให้เหมาะสมกับตัวผู้ กระทำผิดและลักษณะของการกระทำความผิด					
38	ในการกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA ควรกำหนดให้เหมาะสมกับ ระดับความร้ายแรงของผลกระทบจากการกระทำ ความผิด					
39	การพิจารณาคดีที่รวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรมทำให้ มีการลงโทษผู้ทำผิดในเวลาใกล้เคียงกับการกระทำ ผิด เป็นผลดีต่อการป้องกันอาชญากรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
40	ในกรณีที่เป็นการกระทำโดยเจตนา และผลจากการ ทำผิดมีความรุนแรงเท่าๆ กัน ควรลงโทษผู้กระทำความผิด ในกลุ่ม MALA IN SE _หนักกว่าผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
41	ในกรณีที่เป็นกร กระทำโดยประมาท และผลจากการ ทำผิดมีความรุนแรงเท่า ๆ กัน ควรลงโทษผู้กระทำผิด ในกลุ่ม MALA IN SE - หนักกว่าผู้กระทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA					
42	การลงโทษที่ รุนแรงและแน่นอน จะป้องกันอาชญา กรรมกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่า กลุ่ม MALA PROHIBITA					
43	แม้จะทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA โดยไม่รู้ว่ามี กฎหมายบัญญัติไว้ก็ต้องลงโทษเพื่อให้สังคมทราบว่า มีกฎหมายกำหนดไว้เช่นนั้น					
44	การเพิ่มโทษผู้กระทำผิดอีกตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา 92 อาจไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้ กระทำผิด เพราะไม่ได้พิจารณาสาเหตุที่แท้จริงของตัว ผู้กระทำผิด					
45	การเพิ่มโทษผู้กระทำผิดซ้ำตามประมวลกฎหมาย อาญามาตรา ๙๓ อาจไม่เป็นผลดีต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้ กระทำผิด เพราะไม่ได้พิจารณาสาเหตุที่แท้จริงของ การกระทำผิด					
46	ควรให้มีการสืบพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับประวัติและ ความประพฤติต่าง ๆ ของผู้กระทำความผิดเพื่อเป็น ข้อมูลที่สำคัญที่ทำให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนด โทษได้ดีมากกว่าการพิจารณาเพียงพยานหลักฐานที่ เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำความผิด โดยเฉพาะ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA					
47	ผู้กระทำผิดซ้ำในความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ควรที่จะ ลงโทษหนักกว่าผู้ที่กระทำผิดซ้ำในกลุ่ม MALA IN SE					
48	ความผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA ควรลงโทษ เกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การปรับในอัตราที่สูง หรือ ริบ ทรัพย์ หรือยึดทรัพย์					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
49	การลงโทษผู้ที่กระทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE ต้องคำนึงถึงสาเหตุของการกระทำประกอบกับผลของการกระทำเพื่อการแก้ไขผู้กระทำผิด					
50	การลงโทษรุนแรงมีผลต่อการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำและการกระทำผิดของผู้อื่น					
51	การลงโทษรุนแรงยับยั้งการกระทำผิดซ้ำในกลุ่ม MALA PROHIBITA ได้ดีกว่าความผิดในกลุ่ม MALA IN SE					
52	การลงโทษต่อร่างกายของผู้กระทำผิดโดยตรง เช่น การเขียน การโบยตี จะมีผลยับยั้งไม่ให้เกิดซ้ำในกลุ่ม MALA IN SE ได้ดีกว่ากลุ่ม MALA PROHIBITA					
53	ไม่มีกฎหมายบัญญัติ การกระทำนั้นก็ไม่เป็นความผิด แนวคิดนี้ทำให้ควรลงโทษผู้ทำผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA มากกว่าผู้ทำผิดในกลุ่ม MALA IN SE แม้จะกระทำโดยเจตนาและผลของการกระทำจะร้ายแรงเท่า ๆ กันก็ตาม					
54	เหตุของการกระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE และกลุ่ม MALA PROHIBITA ที่เกิดจากสภาพจิตเช่นเดียวกัน ควรลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าเพื่อการแก้แค้นทดแทน					
55	วัตถุประสงค์ของการลงโทษควรคำนึงถึงการป้องกันสังคมเป็นการทั่วไปมากกว่าการแก้ไขผู้กระทำผิด โดยเฉพาะความผิดในกลุ่ม MALA IN SE					
56	ควรลงโทษผู้ทำผิดในกลุ่ม MALA PROHIBITA เพื่อข่มขู่ยับยั้งจะมีผลป้องกันสังคมเป็นการทั่วไปได้ดีกว่าในกลุ่ม MALA IN SE					
57	ความผิดในกลุ่ม MALA IN SE ควรลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่าในกลุ่ม MALA PROHIBITA					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
58	ควรกำหนดโทษจำคุกให้สัมพันธ์กับระยะเวลาในการแก้ไขฟื้นฟูตามความเห็นของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์					
59	ความผิดในกลุ่ม MALA IN SE ควรลงโทษเพื่อป้องกันผู้อื่นไม่ให้กระทำผิดเดียวกันนั้นอีก ซึ่ง จะให้ผลป้องกันได้ดีกว่าในกลุ่ม MALA PROHIBITA					
60	การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนเป็นการแก้แค้นทดแทนความชั่วไม่ใช่การแก้แค้นต่อผู้กระทำความผิด					

ตอนที่ ๔ โปรดเติมเครื่องหมาย ✓ เพื่อแสดงระดับความเห็นของท่าน ซึ่งบางข้ออาจต่างจากหลักเกณฑ์ตามกฎหมายไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็นที่เห็นด้วย				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
61	ควรกำหนดโทษปรับเป็นจำนวนตามความสามารถในการหา รายได้ของผู้ถูกลงโทษอาจเป็นรายวัน หรือรายเดือน เพื่อให้ การปรับมีผลเป็นการลงโทษในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน					
62	การปล่อยชั่วคราวควรควรตีราคาหลักประกันตามมูลค่าทรัพย์สินที่จำเลยมี ประกอบกับความสามารถในการหารายได้เพื่อกระจายโอกาสการได้รับการปล่อยชั่วคราวและเป็นหลักประกันที่ผู้ได้รับการปล่อยชั่วคราวต้องตระหนักเทียบกับการยอมเสียหลักประกันนั้น แลกกับเสรีภาพ					
63	การลงโทษจำคุกไม่ถึง 1 ปีศาลจะกำหนดให้จำคุกเฉพาะในวันหยุดได้					
64	ท่านพร้อมที่จะเป็นบุคคลแรกที่จะพิพากษาให้จำคุกผู้กระทำความผิดในกลุ่ม MALA IN SE เฉพาะในวันหยุด					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
65	ในขณะที่ยังไม่มีระเบียบปฏิบัติอย่างเป็นทางการเมื่อคนส่วนใหญ่เกินกว่ากึ่งหนึ่งลงโทษจำคุกเฉพาะวันหยุดท่านจึงจะทำตาม					
66	ตราบเท่าที่ยังไม่มีกฎหมายและระเบียบปฏิบัติภายในท่านจะยังคงปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน					
67	ควรนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการประมวลผลและวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ แล้วผู้พิพากษาจึงพิจารณาจัดทำคำพิพากษาตามผลนั้น					
68	ควรกำหนดให้โจทก์และจำเลยในคดีอาญาใน <u>กลุ่ม MALA IN SE</u> จัดเตรียมคำซักถามพยานเป็นลายลักษณ์อักษรส่งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้าเพื่อการพิจารณาคดีเสร็จไปโดยเร็ว					
69	ควรกำหนดให้โจทก์และจำเลยในคดีอาญาใน <u>กลุ่ม MALA PROHIBITA</u> จัดเตรียมคำซักถามพยานเป็นลายลักษณ์อักษรส่งให้อีกฝ่ายทราบล่วงหน้าเพื่อการพิจารณาคดีเสร็จไปโดยเร็ว					
70	ในคดีกลุ่ม MALA PROHIBITA เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกเท่าใดแล้วไม่ควรลดโทษให้					
71	ควรจัดให้มีองค์คณะผู้พิจารณาคดีทำหน้าที่ในการสืบพยานและทำความเข้าใจการกระทำนั้นเป็นความผิดหรือไม่ หากเห็นว่ากระทำผิดก็ให้ส่งให้องค์คณะอื่นทำหน้าที่กำหนดโทษ					
72	ระยะเวลาในการพิจารณาพิพากษาคดีแต่ละคดีไม่ควรเกิน 1 ปี					

การใช้ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น :

ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความผิดกลุ่ม MALA IN SE และ ความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA

ข้อ	ข้อความ	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
73	การกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดควรกำหนดมีอัตราขั้นต่ำและขั้นสูงเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟู เช่น พินากษาให้จำคุก ๕ ปี แต่หากสามารถแก้ไขฟื้นฟูจนจำเลยสามารถกลับตนได้ อาจปล่อยตัวก่อนกำหนดได้ แต่ทั้งนี้จะต้องได้รับโทษจำคุกสุทธิไม่ต่ำกว่า ๓ ปี					
74	มาตรฐานการกำหนดโทษหรือที่เรียกว่า “ยี่ต็อก” ทำให้ยากแก่การใช้ดุลพินิจให้เหมาะสมกับทฤษฎีทางอาชญาวิทยา					
75	ความไม่รู้กฎหมายควรให้ยกเป็นข้อแก้ตัวในคดีความผิดกลุ่ม MALA PROHIBITA ได้					
76	ควรให้คู่ความนำสืบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยต่าง ๆ ทางกายหรือทางจิต ประวัติส่วนตัว ฐานะการเงิน ครอบครัว ฯลฯ เพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษเฉพาะในความผิดกลุ่ม MALA IN SE ทุกคดี					
77	แนวทางปฏิบัติในการพิจาราคดีขององค์คณะเพื่อทำคำพิพากษาในปัจจุบันเป็นหลักปฏิบัติที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง ในแต่ละกรณีตามตารางข้างล่างนี้ ท่านคิดว่าในการลงโทษควรให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษใดมากน้อยต่างกันอย่างไร

เช่น ต้องการเลือกวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้นทดแทนมากที่สุด ใ้ / ตรงช่องเลข 5 และเลือกป้องกันไม่ให้คนทั่วไปทำผิด รองลงมาให้ใ้ / ตรงช่องเลข 4 ฯลฯ

ขอความกรุณาจัดลำดับวัตถุประสงค์ของการลงโทษทุกวัตถุประสงค์ ในแต่ละกรณี

กลุ่มความผิด	ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะของการกระทำ	จำนวนครั้งที่กระทำผิด	วัตถุประสงค์ของการลงโทษ																			
				ลงโทษรุนแรง ให้สาสม					ป้องกัน										แก้ไขฟื้นฟูให้กลับตน				
				เพื่อแก้แค้นแทนสังคม					ไม่ให้คนทั่วไปทำผิดนั้น					ไม่ให้คนเดิมทำผิดซ้ำ					คืนคนดีสู่สังคม				
				ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น				
				5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
MALA PROHIBITA	มาก	เจตนา	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
	ปานกลาง	เจตนา	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
	น้อย	เจตนา	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																				
			ทำผิดซ้ำ																				
แบบสอบถาม เรื่อง การใช้ทฤษฎีทางอาชญวิทยาในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิด MALA IN SE และ MALA PROHIBITA																							

คำชี้แจง ในแต่ละกรณีตามตารางข้างล่างนี้ ท่านคิดว่าในการลงโทษควรให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษใดมากน้อยต่างกันอย่างไร

เช่น ต้องการเลือกวัตถุประสงค์เพื่อการแก้แค้นทดแทนมากที่สุด ไล่ / ตรงช่องเลข 5 และเลือกป้องกันไม่ให้คนทั่วไปทำผิด รองลงมาให้ไล่ / ตรงช่องเลข 4 ฯลฯ

ขอความกรุณาจัดลำดับวัตถุประสงค์ของการลงโทษทุกวัตถุประสงค์ ในแต่ละกรณี

กลุ่มความผิด	ความร้ายแรงของการกระทำ	ลักษณะของการกระทำ	จำนวนครั้งที่กระทำผิด	วัตถุประสงค์ของการลงโทษ																					
				ลงโทษรุนแรง ให้สาสม					ป้องกัน										แก้ไขฟื้นฟูให้กลับตน						
				เพื่อแก้แค้นแทนสังคม					ไม่ให้คนทั่วไปทำผิดนั้น					ไม่ให้คนเดิมทำผิดซ้ำ					คืนคนดีสู่สังคม						
				ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น					ระดับความคิดเห็น						
				5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		
MALA IN SE	มาก	เจตนา	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						
	ปานกลาง	เจตนา	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						
	น้อย	เจตนา	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						
		ประมาท	ผิดครั้งแรก																						
			ทำผิดซ้ำ																						

แบบสอบถาม เรื่อง การใช้โทษทางฎีกาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในคำพิพากษาศาลชั้นต้น : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มความผิด MALA IN SE และ MALA PROHIBITA

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นายสุรพล สุขอัศจรรย์สกุล สำเร็จการศึกษา นิติศาสตรบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง และ เนติบัณฑิตไทย

เริ่มรับราชการตั้งแต่อายุ 18 ปี เศษ ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและ กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ระดับ 1 จนถึงระดับ 4 และรับราชการในตำแหน่ง นิติกร 3 สังกัด กองรายได้ สำนักการคลัง (และช่วยราชการที่ปรึกษากฎหมาย) กรุงเทพมหานคร จนถึงระดับ 5

โอนมารับราชการเป็นข้าราชการตุลาการ ตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้พิพากษา เมื่อปี 2536 เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาประจำกระทรวง (ช่วยทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา ศาลอุทธรณ์ ภาค 2 ผู้พิพากษาศาลแรงงานกลาง และ ผู้พิพากษาศาลอาญา) ผู้พิพากษาศาลจังหวัดพล ผู้พิพากษาประจำกระทรวงช่วยทำงานธุรการในตำแหน่งรองเลขาธิการ ส่งเสริมงานตุลาการ

ผลงานทางวิชาการ เป็นคณะผู้วิจัย เรื่อง “ระบบการคัดเลือกและการอบรม ข้าราชการตุลาการในศาลยุติธรรม”. (2546) “การศึกษาทัศนคติของนักวิชาการและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมที่มีต่อผู้พิพากษา” (2541) “แนวทางการปรับปรุงระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าเป็นผู้พิพากษาในศาลยุติธรรม” (2541)

บทความ เรื่อง “การพัฒนาข้าราชการตุลาการ : สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ” (2542) “ศาลปกครองความเป็นมาทางประวัติศาสตร์” (2540)

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2544-2546)

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ และ เป็นบรรณาธิการนิตยสาร ดุลพาห ซึ่งเป็นนิตยสารทางวิชาการของสำนักงานศาลยุติธรรม (ตั้งแต่ปี 2542 - ปัจจุบัน)

สภานิติวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย